

Ngải Lâm

**Bà mồi
Vương Phi**

Mục lục

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Cửa thư phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra, một thân ảnh lả lướt, chậm chậm đi vào.

“Thiên Hải.” Giọng nói nhẹ nhàng âu yếm, mỹ nhân tươi cười tay nâng chén trà nóng. Ngoài cửa sổ trong vườn, đột nhiên cuồng phong gào thét, tia chớp ngang trời.

“Vũ nhi.” Nhìn thấy nàng, Thuần Vu Thiên Hải từ khóe mắt đến đầu mày đang yên lặng, trang nghiêm cũng chuyển sang ôn nhu, “Sáng mai sẽ khởi hành rồi, cũng đã nhiều ngày mệt mỏi, có chuyện gì hãy giao cho Liên đi đi làm. Thân thể của nàng còn cần tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

“Thiếp tốt lắm, bản thân cũng đã bình phục như cũ, chàng không cần lo lắng cho thiếp. Đây là trà hôm nay thiếp mới pha, chàng nếm thử đi.”

Miệng nhấp nhẹ nước hồng trà bọt lên, lông mày hẩn nhú nhú.

“Hương vị trà này.....” Hẩn hơi tò mò, cảm thấy quái lạ.

“Không được, phải uống hết, đây chính là trà tự tay thiếp pha, mọi người đều nói uống rất tốt.” Nàng tùy hứng chu chu miệng lên. Liên phu nhân đã uống, nha hoàn Tiểu Thúy đã uống, thị vệ đại ca đã uống, đầu bếp nữ Lý thẩm cũng đã uống, toàn bộ mọi người trong nhà này tiếp xúc với nàng đều đã uống.

“Được, Trà của Vũ nhi tuy rằng uống không ngon, nhưng vi phu nhất định

sẽ uống hết.” Hãn theo lời cầm chén trà uống đi hơn phân nửa sau đó nói: “Uống xong trà này, nàng không phải nên thưởng cho ta một chút sao.” Hãn cười, đùa giỡn nàng.

Gió lớn lay bóng cây chiếu trên giấy dán cửa sổ, lưu lại một bóng dáng lay động quý mị.

“Thiên Hải.” Nàng thấp giọng hoảng sợ, tay áo màu trắng bị hãn kéo lại theo lực đạo của hãn, ngã tiến vào trong vòng ôm ấm áp.

Nàng vốn là vũ nữ xinh đẹp mà hãn, từ trong Tín Dương Vương phủ trăm cay nghìn đắng trốn đi ra, hãn đem nàng bí mật giấu ở bên trong phủ, chỉ phái vài hạ nhân tin tưởng hầu hạ nàng. Sau lại thấy, cả nhà Tín Dương Vương bị tịch thu tài sản, xử tử những kẻ phạm tội, nếu biết nàng tồn tại nhân liên càng thiếu (người ta sẽ càng coi thường), sắc đẹp của nàng, trái tim của nàng, hãn bá đạo độc chiếm, không nghĩ sẽ cho bất luận kẻ nào thấy. Nàng thật đẹp, hãn rất sợ, không dám nghĩ đến nàng sẽ bị người khác cướp đi.

Hãn đem nàng đặt ở trong lòng, ngửi hương thơm của nàng, đôi môi ấm áp dừng ở trên gáy thanh tú của nàng.

Nàng ngừng không được mà run rẩy, hãn càng hôn càng làm cho nàng ý loạn tình mê.

Bàn tay nhỏ bé của nàng tiếp xúc với áo ngoài màu xanh ngọc của hãn, thân mình kề sát hãn, nhiệt độ hai cơ thể giao hòa cùng một chỗ.

Trong đôi mắt thâm sâu nổi lên dục vọng, hãn đem nàng ôm lấy, hướng về phía giường bên trong phòng. Môi hãn không rời khỏi nàng, tay vội vàng mà trút bỏ quần áo vướng víu của hai người. Hãn càng không ngừng hôn, cơ thể trong sáng đẹp đẽ của nàng vì tình ái mà nhuộm màu hồng nhạt. Mút nhẹ, liếm liếm, cho đến khi hiện lên dấu vết thâm sắc, hãn mới lưu luyến dời đi.

Bàn tay lớn làm búi tóc của nàng tuột ra, ngón tay thon dài ở trong không ngừng lùa vào, sợi tóc như tơ lụa lướt qua ngón tay của hắn, mang đến cho người ta vui thích cùng tê dại.

Mà mặt Tố Vũ đã nhiễm màu đỏ ửng, vươn cánh tay ôm lấy cổ hắn, cánh môi của nàng chủ động dụ dỗ hôn môi hắn.

Nụ hôn của nàng làm toàn bộ nhẫn nại của hắn bị phá vỡ, vội vàng mở rộng hai đùi ngọc của nàng ra, vùi vào trong thân thể dịu dàng.

“Vũ nhi, đau không?” Hắn tạm ngừng kích động, thở hỗn hển hỏi. Hắn vốn luôn luôn ôn nhu thương hương tiếc ngọc, hôm nay lại vội vàng, xao động, trong lòng có cảm giác ly biệt .

Hôn lên mày của hắn, Tố Vũ nhịn xuống cảm giác không khóa dưới thân, nhẹ ôm qua vòng eo của hắn, làm hắn ngang tàng hăm càng sâu.

Hắn nhắm mắt thở hỗn hển, hai tay nắm chặt eo nhỏ, bỏ qua lo lắng, bị hút vào bên trong hương thơm mềm mại.

Ngoài phòng cuồng phong gào thét, trong phòng mây mưa làm tiêu tán, tình yêu thật sâu cũng không giảm.

Tố Vũ ghé vào trong ngực ẩm ướt mồ hôi của phu quân, nhẹ nhàng mà nói:“Thiên Hải, thiếp yêu chàng, mãi mãi yêu chàng, cho đến vĩnh viễn sánh cùng thiên địa .” Không lâu sau, chàng sẽ không nhớ rõ sự tồn tại của thiếp nữa, nhưng thiếp sẽ nhớ rõ chàng, sẽ vĩnh viễn yêu chàng. Những lời nói đó, nàng để lại ở trong đáy lòng không nói với hắn.

“Ta cũng yêu nàng, Vũ nhi. Đến Thanh Châu trên dưới đều yên ổn, ta liền hướng Hoàng thượng cầu xin thánh chỉ, phong nàng làm chính phi của ta. Từ nay về sau ta không bao giờ đem nàng giấu đi nữa, ta muốn trước mặt tất cả mọi người tuyên cáo người ta yêu, ta muốn làm cho cả mọi người ở Đại

Đường biết nàng là thê tử duy nhất của ta. Vũ nhi, chờ một chút, sẽ không lâu lắm.....” Hai mắt hần buồn ngủ không mở ra được, ngáp liên tục, “Vũ nhi, vì phu buồn ngủ quá.....” Đang nói còn chưa hết, hần liền chìm vào hương vị của mộng đẹp ngọt ngào.

Rũ xuống khuôn mặt nghiêm nghị, nàng vươn cánh tay ôm chặt hần, trong vành mắt đau đớn kịch liệt , nhưng nước mắt lại một giọt cũng không rơi được.

Sẽ rời hần đi , hôm nay từ biệt chính là vĩnh viễn.

Hôn phủ lên khuôn mặt tuần tú của hần, ghé vào lỗ tai hần nói thật nhiều thật nhiều chuyện, quyến luyến căn bản không đành lòng rời đi. Một trận mưa bắn tung tóe vào trong cửa sổ, nàng mới căn răng đứng dậy, lẳng lẳng mặc xiêm y, đem tất cả những đồ của mình trong phòng này cất vào trong túi vải.

Tiếng sấm âm vang to lớn, theo phía tây vang vọng khắp trời đất .

Nàng mở cửa phòng ra, cuối cùng quay trở lại nhìn chăm chú vào thân ảnh trên giường.

“Vĩnh biệt !” Nàng yên lặng nói.

Từ thư phòng đi ra, nàng mạo hiểm mưa to, đem những thứ nàng từng dùng qua, toàn bộ quăng vào ao ở trong viện. Vùng nước xung quanh cái ao hỗ trợ, cuốn mấy thứ này theo dòng nước đi ra khỏi Vương phủ.

Nàng tự mình lau đi tất cả dấu vết cuộc sống của chính mình từng ở tại đây.

Mưa rơi, nàng phóng tầm mắt nhìn chung quanh, tòa nhà Nghi Vương phủ im ắng , tất cả mọi người đã lâm vào ngủ say.

Từng giọt mưa nặng hạt đập vào nàng làm cho cả người đau đớn.

Nàng nên yên tâm , từ nay về sau, từ Thiên Hải cho tới hạ nhân đã hầu hạ qua nàng, đều không bao giờ nhớ lại nàng là ai nữa.

Tóc dài rối tung, giống như một u hồn, nàng gian nan bước đi hướng về phía sau núi của Nghi Vương phủ. Trong bóng đêm tĩnh mịch, một tòa nhà Phật đường với phong cách cổ xưa còn đang nhen nhóm một ngọn đèn.

“Nương, là ta.” Nàng đẩy cửa ra, thanh âm hô nhẹ lên.

Trong phật đường, khói yên tĩnh lượn lờ, một vị phu nhân hiền lành ung dung quỳ gối trước Quan Âm Bồ Tát, gõ mõ, niệm kinh Phật. Thùng thùng thùng, rồi xa thanh âm huyền ảo của mõ, phảng phất như là đang siêu độ cảm tình đã qua đi kia.

“Người làm rất đúng.” Lão Vương phi trên dưới năm mươi tuổi liếc mắt Tô Vũ một thân chặt vật, hai chân dính chút bùn, dấu điểm cảm xúc nói:“Dứt bỏ thân phận của người là đúng, hoàn cảnh của người không thể sinh người kế thừa cho họ Thuần Vu, người nên rời đi khỏi nơi này, người hiểu chưa?”

Nàng quỳ xuống, hướng lão Vương phi dập đầu,“Tổ Vũ hiểu được.”

“Nếu hoàng hậu đã man không hạ độc chết hai vị thế tử, nhìn mối tình thâm thiết của Thiên Hải đối với người, ta cũng sẽ không bức người rời đi.”

“Tổ Vũ sẽ không ghi hận nương.”

Một chủ tử đưa đến trước mặt nàng,“Vì để phòng xa, ta muốn người đối với Phật tổ thề. Từ nay về sau mai danh ẩn tích, không bao giờ được gặp Vương gia nữa.”

Tổ Vũ nghe thấy vậy nhìn lão Vương phi, âm thanh cười khổ, dùng chủ

thủ cắt qua bên phải, nắm chặt quyền, máu tươi chảy ra, nàng nhịn đau, đem máu nhỏ vào bên trong lư hương. “Tín nữ Tố Vũ kiếp này không bao giờ gặp lại phu quân nữa, không bao giờ đề cập chuyện cũ nữa, mặc dù là chết, cũng sẽ không trở lại bên người Thuần Vu Thiên Hải. Nếu có chút vi phạm lời thề, liền chết oan chết uổng.”

“Được rồi, người đi đi.” Lão Vương phi lạnh lùng cầm lại chủ thủ, quay lưng đi, tiếp tục gõ mõ.

Nàng lập lời thề, không bao giờ nữa có thể gặp lại Thiên Hải, không bao giờ nữa có thể..... Giống như hoa tàn bị mưa đánh rớt, một mình trôi dạt.

Nàng thất hồn lạc phách lao vào trong mưa, tiếng sấm thật lớn, tiếng khóc cũng thật lớn.

Một con cáo nhỏ bị tiếng khóc của nàng đánh động, cùng nàng cùng nhau ở trong cơn mưa nước nở.....

Nàng trọn đời đều phải sống ở trong mưa lạnh lẽo.

Khí hậu khô ráo, phạm vi của cửa khẩu Ngọc Môn cách thành Trường An mấy ngàn dặm, quanh năm bão cát tàn phá bừa bãi.

Tại nơi đây đất đai rộng lớn mà hoang vắng, một tòa biệt quán tráng lệ đứng sừng sững. Nó giống như là con chim đại bàng to lớn ở trên sa mạc bay vút lên cao, ba đầu cùng* kia chống đỡ mái nhà cong thẳng lên, giống như hai cái cánh đại bàng làm cho người ta sợ hãi.

*Đầu cùng: là một loại thiết kế đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa bao gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là cùng và những thanh trụ kê hình vuông chèn giữa các cùng gọi là đầu

Rời xa biệt quán phồn hoa, nhiều năm ra vào đều là những tướng sĩ mặc

quân phục hay quan lại lui tới truyền nhau những tin tức dù nhỏ nhất, trên thực tế chủ nhân của biệt quán này, đúng là đang giúp cho Thiên tử ở Trường An chủ trì đại cục ở Tây Bắc. Phạm vi một trăm dặm xung quanh, các quan viên ở các trấn quan trọng đều theo mệnh lệnh của hãn mà hành sự.

Sau một buổi sáng bận rộn, thời gian hai khắc buổi trưa, trước cửa biệt quán có một số xe ngựa màu hồng nhạt mới tinh dừng lại. Một đám cô nương xinh đẹp mặc quần áo bằng lụa hoa mỏng đi vào biệt quán.

Tiếng cười của các thiếu nữ như chuông bạc cùng với váy áo màu sắc rực rỡ, làm cho biệt quán thêm một chút náo nhiệt, giảm bớt không khí nghiêm túc và nặng nề nơi đây.

“Oa, đẹp quá nha.” Cô gái ở giữa tính tình hoạt bát, liên tục tán thưởng.

Vẻ bên ngoài của biệt quán to lớn, bên trong lại giống như tiên cảnh, dòng nước mát lạnh từ Tuyết Sơn đưa tới vây xung quanh đá cẩm thạch xây thành các đình, bàn, cùng lầu các, một mảnh rừng trúc nhẹ lay động theo gió, tiếng động sần sật của trúc hòa cùng tiếng nước chảy róc rách, cảnh trí tao nhã làm say lòng người.

“Thật sự đẹp quá.”

“Đương nhiên đẹp, biệt quán này là đương kim Thánh Thượng đặc ban cho Nghi vương.” Mỹ nhân vóc dáng cao nhất, đặc ý dương dương tự đắc nói.

“Thật vậy sao?” Hai mắt của các thiếu nữ đều tỏa sáng. Các nàng đều là do mẫu thân của Nghi vương chọn lựa đến đây để làm thị thiếp, chỉ cần nói đề tài về Nghi Vương, đều có thể làmác nàng hưng phấn vô cùng.

“Vương gia rất xứng đáng!” Một vị phụ thân hơn bốn mươi tuổi mặc áo lục khuôn mặt bình tĩnh, uy nghi đi đến trước mặt mấy cô gái.

“Vị này là Liên phu nhân tổng quản của Dung Hải các nơi đây.” Cụ bà áo lục phía sau lên tiếng nhắc nhở

“Thỉnh an Liên phu nhân.” Vừa nghe nàng chính là Liên phu nhân, các thiếu nữ vội vàng cúi đầu nín thở, tất cả đều trở nên ngoan ngoãn. Trước khi rời đi khỏi Thanh Châu, lão Vương phi liền dặn dò các nàng, tốt nhất phải nghe lời Liên phu nhân, bởi vì ăn, mặc, đi lại trong Nghi vương phủ đều do vị Liên phu nhân này chuẩn bị, nàng là người thân cận với chủ tử nhất trong toàn bộ Nghi vương phủ, xử sự lại công bằng nghiêm minh, cá tính trầm ổn tin cậy, đều được hai đời chủ tử tín nhiệm.

“Các người lần đầu tiên đến biệt quán, đều phải nhớ kỹ thật tốt cho ta, đừng lảm miệng lưỡi dài, phá hủy quy củ của Nghi Vương phủ, không chỉ là biểu đệ của đương kim Thánh Thượng, còn là bạn từ nhỏ, càng bởi vì dũng mãnh thiện chiến, thông minh cơ trí mà trở thành phụ tá đắc lực của Hoàng Thượng. Bất luận là chính vụ hay quân sự, Hoàng Thượng đều nghe ý kiến của chủ tử, so với Trung Thư Lệnh trong triều đối với hãn càn càng nể trọng nhiều hơn.”

“Ba năm trước đây, người Thổ Phiên có ý muốn thôn tóm bốn trấn Tây Bắc của Đại Đường, Vương gia chủ động thân chinh xin đi giết giặc, vứt bỏ những tháng ngày hậu đãi thoải mái ở đất Thanh châu mang theo tinh binh, cường tướng đóng quân tại cửa khẩu Ngọc Môn, chống cự với sự quấy nhiễu của bọn Thổ Phiên. Công lao và thành tích của Vương gia, cho dù là mấy chục toà như vậy cũng không đủ.” Liên phu nhân nghiêm mặt lạnh lùng, răn dạy những thiếu nữ không hiểu biết này phải tự hạn chế. Nơi này tuy nói là biệt quán, nhưng là không thể làm rối loạn trang nghiêm vốn có của Nghi Vương phủ.

“Ta còn nghe nói mặt của Nghi vương đẹp như Phan An” Có người ở phía dưới thấp giọng nói thầm.

“Làm càn.” Liên phu nhân lông mày nhướng lên giận giữ trừng mắt cảnh cáo cô gái không nghe khuyên bảo kia.

“Cũng không dám nữa.” Cô gái mặc quần áo màu vàng hai mắt rưng rưng cúi đầu.

“Liên phu nhân, xem như các tỷ muội còn chưa có hiểu biết về bề trên, tha cho chúng ta lần này đi.” Cô giáo vóc dáng cao giáo kéo tay Liên phu nhân lấy lòng trước, cười nhận lỗi.

Sau khi liếc nhẹ nàng một cái, Liên phu nhân nâng mắt nhìn các cô gái đều mười mấy tuổi đi tuần tra một vòng.

Không biết đây là lần thứ bao nhiêu lão Vương phi đưa các cô nương đến đây? Nàng suy tư nghĩ, số lần đã nhiều đến nỗi nàng không đếm được. Vương gia thành tích hơn người, Hoàng Thượng tín nhiệm, quần thần kính ngưỡng, có thái ấp rộng hàng chục nghìn mẫu ruộng, gia tài bạc vạn, nhưng hãn vẫn không lập phi, thậm chí đã hơn ba mươi tuổi, cũng chưa có con. Lão Vương phi cùng Hoàng Thượng đều vì hương khói nhà Thuần Vu mà lo lắng, hết lần này tới lần khác vì Vương gia mà.....

Nhớ lại tình hình của chủ tử, Liên phu nhân lại cảm thấy lo lắng.

Ngoài tường gió lạnh chợt nổi lên, thân hình các thiếu nữ run run, làm cho nàng phục hồi tinh thần lại. Tuy nói đã là đầu xuân, nhưng gió bên ngoài vẫn lạnh lẽo đến tận xương.

“Đưa các cô nương này về phía sau nghỉ tạm, ta đi trước bẩm báo với chủ tử một tiếng.” Sau khi gọi người đưa các thiếu nữ đi, Liên phu nhân đi đến trước lầu chính của biệt quán - Dung hải các.

Ngoài cửa Dung Hải các có bốn mươi tám hộ vệ thân mặc kim giáp trông coi, hai sườn nội chính đường chất đồng bản đồ da dê cùng án thư, hơn ba

mười vị quan lại đang dựa bàn xử lý các loại văn thư, lại đi vào bên trong, hai bên là nơi dâng hương cầu phúc các phương sĩ, đi tiếp vào bên trong nữa là thư phòng của chủ tử (chủ thánh) đang mở rộng.

Đi vào đến cửa của chủ thánh, Liên phu nhân liếc mắt một cái liền nhìn thấy chủ tử đang ngồi ở bên trên, phong thái tuấn tú lại lộ vẻ mỗi mệ, hẳn đang đọc văn thư đến từ Trường An.

Hai bên chính sảnh là các tướng quân đang xếp hàng để tiến vào nghị sự.

Không khí trong phòng nghiêm túc không một tiếng động, từng nhóm võ tướng uy phong lẫm lẫm, lẳng lặng chờ Vương gia xử lý sự việc trên tay xong.

Liên phu nhân đang muốn vào bẩm báo, đã thấy chủ tử nghiêng đầu, ánh mắt lơ đãng dừng ở trên một đĩa nho màu xanh trên án thư.

Trong giây lát vẻ mặt hẳn biến đổi.

“Đây là loại nho chua ngọt mà người thích nhất, bồi thường cho người vì theo giúp ta xem công văn.” Nhón lên một quả nho, hẳn giật mình thấy trong đầu hiện lên một hình ảnh, tự nhiên thấp giọng phun ra câu ấy.

Cũng trong một hoàn cảnh tương tự, hẳn đã nói qua những lời này, hẳn tương đối khẳng định.

Nhưng là hẳn đã nói những lời này với ai đây?

Nghi vương lại không quan tâm đến công việc, đắm chìm vào tâm sự.

Không khí nghiêm túc trong đại sảnh có chút biến hóa, các mãnh tướng dưới trướng Nghi vương đều liên tục lắc đầu thở dài.

Vương gia luôn thất thần khó hiểu, không dừng lại công việc một sớm

một chiều, nhưng ai cũng không hiểu nguyên nhân trong đó.

Kéo theo làn váy mềm mại qua thềm cửa, Liên phu nhân thấy thế cảm thấy khá đau lòng. Chủ tử không biết khi nào mới có thể thoát khỏi..... hành hi như vậy.

Thuần Vu Thiên Hải chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt tuần tú góc cạnh rõ ràng lâm vào một mảnh mờ mịt. Hắn lại lơ đãng giữa không gian, nhớ tới một ít hình ảnh không quá chân thật.

Hắn cảm thấy hắn là có người cùng hắn như hình với bóng, nhưng trong đầu hắn lại không có một người như vậy tồn tại.

Hàng năm mỗi tháng đều bị vấn đề này quấy rầy, làm cho tinh thần hắn mỗi mệt.

Lông mi hạ xuống, ngón tay hướng về phía đĩa nho kia, nó xanh biếc mát lạnh, giống như một miếng ngọc thạch cô đơn. Hắn chưa bao giờ yêu vật ấy, nghi ngờ nó không đủ ngon miệng, nhưng mỗi ngày đều sai người chuẩn bị một tí mới có thể an tâm. Nếu như nhìn không thấy nho này, hắn sẽ mất đi cái gì đó.

Ánh mắt u trầm chuyển hướng sang chỗ trống bên người. Bên người hắn có phải đã từng có một người rất quan trọng hay không? Nhưng mà mỗi khi hắn cố gắng hồi tưởng, trong đầu lại truyền đến từng trận đau đớn.

Căn răng nhịn xuống khiến cho cơn đau đầu của hắn như muốn nứt ra, hắn ổn định lại tinh thần nói: “Hoàng Thượng có chỉ, triệu bốn vương lập tức đến Trường An nghị sự. Đông Lam, Ích Thọ theo bốn vương nhập kinh, những người khác ở lại nơi đây không chế chặt chẽ hướng đi của Thổ Phiên, nếu có chút khác thường, tức khắc thông báo cho bốn vương.” Cũng không mang theo mũ cùng áo giáp, Nghi vương dụng binh như thần, từ khi hắn trấn

thủ Tây Bắc, người Thổ Phiên mơ ước ranh giới của đại Đường nhiều năm đã bị ngăn cản ở cửa khẩu Ngọc Môn. Đông Lam cùng Ích Thọ đều là con cháu hoàng thất, thái thượng hoàng đặc biệt đưa hai bọn hãn đến bên người Nghi vương, ra mệnh cho đi theo Nghi vương thật tốt, học tập binh pháp, sau này đền đáp triều đình.

“Người Thổ Phiên đã thèm muốn bốn trấn đất đai màu mỡ của Tây Bắc, không thể khinh thường, khi bốn vương không ở đây, các người cứ dựa theo dẫn dò của bốn vương ngày thường mà làm, không thể tự chủ trương. Chuyện Bốn vương rời đi khỏi biệt quán, không được nói ra, nhớ lấy.”

“Tuân mệnh!”

Sau khi nhìn chúng tướng chung quanh một vòng, Thuần Vu Thiên Hải vẫy tay cho bọn họ lui.

“Bái kiến Vương gia.” Liên phu nhân nhân cơ hội này tiến lên, hướng chủ tử khom người thỉnh an.

Hắn lấy ngón tay nhu nhu ấn lên hai bên huyệt Thái Dương, rồi nói: “Liên di cũng đi cùng bốn vương vào kinh đi.”

“Vương gia không đề cập tới, nô tỳ đang định chủ động xin chỉ thị, chỉ có hai vị đại nhân Đông Lam cùng Ích Thọ đi theo Vương gia vào kinh, nô tỳ thật là có chút không yên lòng, chủ tử bên ngoài, ăn mặc ngồi nằm vẫn là tự tay ta chuẩn bị là tốt nhất.” Nhìn bộ dáng nhú chặt lông mày của hắn, vẻ mặt lo lắng nâng một chén trà nóng lên, “Vương gia, hôm nay lại..... Có chỗ không khỏe? Cái này ngự y đều xem qua , nhưng là..... Chẳng lẽ đúng như đạo sĩ trong cung nói, Vương gia bị cái gì không sạch sẽ quẩn lấy?”

Thuần Vu Thiên Hải lắc đầu, “Ngẫu nhiên, luôn luôn có một kích thích, làm cho bốn vương không tự chủ được mà.....” bản thân hắn cũng giống như

những người khác, hoang mang khó hiểu.

“Nghe nói trong cung có rất nhiều đạo sĩ thần thông quảng đại, Vương gia nên thỉnh bọn họ vì ngài mà trừ tà cầu phúc.”

“Không cần, phương sĩ thuật sĩ, đến rồi lại quay lại, cũng không có hiệu quả gì. Đúng rồi, lần này vào kinh, cần phải đem khắp huyết thảo của thầy thuốc ở Ba Tư cấp cho mang theo, chỉ có nó mới có thể làm cho bốn Vương ngủ ngon một chút.”

“Nhưng là Vương gia.....” Liên phu nhân khó xử căn môi. Khắp huyết thảo tuy rằng có thể đạt tới hiệu quả như Vương gia muốn, nhưng lại làm cho bản thân bị nhiễm độc.

“Liên di, người có nhớ rõ lúc ta bị người thân giam lỏng, bên người có người nào quan trọng hay ái mộ gì không?” Đầu đầu hơi giảm xuống, Thuần Vu Thiên Hải nhấp một ngụm trà nóng, không khẳng định hỏi. Hẳn là không phải quên cái gì chứ? Trong trí nhớ này có tồn tại lỗ hổng hay không?

“Người ái mộ?” Liên phu nhân nhú mày nghĩ nghĩ nói: “Bẩm Vương gia, chưa từng có, khi ở Chiêu lăng, ngài chỉ có một mình, sau khi thái thượng hoàng đăng cơ, ngài liền trở về thái ấp ở Thanh châu, không bao lâu rồi tới Tây Bắc.” Nàng là người nhìn Vương gia lớn lên, mỗi một bước đi của hắn, nàng đều rõ ràng.

“Thế lúc trước đây?”

Liên phu nhân trêu ghẹo nói: “Lúc trước, Vương gia không phải thường thường quyến luyến bụi hoa sao?” Trước khi bị đảo chính hãm hại, Nghi vương tuần mỹ vô trù có thể nói là phong lưu phóng đãng, trêu chọc nữ tử, nhiều như cá diếc dưới sông Trường giang.

Nhớ lại những ký ức trước đây, ý cười ôn nhu dừng ở trên môi Thuần Vu

Thiên Hải, “Liên di giều cột ta sao?” Những nữ nhân này có mấy người hẳn vẫn còn nhớ rõ, bao gồm Y Huệ, Văn Chi đã từng vì hẳn mà sinh người kế thừa, cần phải nói đến người nào đó thật sự để cho hẳn động tâm, nhưng thật ra không có.

Hẳn chính là nhất thời thích qua các nàng mà thôi.

“Vương gia hiểu nhầm nô tỳ rồi.” Liên phu nhân ôn hòa cười nói.

“Người đi xuống chuẩn bị đi, ngày mai lên đường đến Trường An, trời chưa sáng liền xuất phát.”

“Vương gia, lão Vương phi từ thái ấp chọn lựa vài nữ tử tú lệ, còn thỉnh Vương gia xem qua.”

Thuần Vu Thiên HẠmặt lộ vẻ phiền chán, “Đưa các nàng trở về, hoặc là xem trong quân đội còn vị phó tướng nào chưa thành thân, đem các nàng đưa đi.”

Hẳn biết có thể được tuyển phải là những nữ tử gia đình bối cảnh nhất định không kém chút nào, gả cho dưới trướng của hẳn làm chính thất, cũng không tính bồi nhọ các nàng.

“Vương gia, thỉnh thông cảm cho nỗi khổ tâm của lão Vương phi. Sau khi hai vị thế tử bị hạ độc chết, Nghi Vương phủ đến nay còn chưa có con trai thừa kế, hương khói nhà Thuần Vu này, tước vị Nghi vương, sẽ do ai đến kế thừa?” Nàng tuy là nô tài, nhưng cũng là trưởng bối, nàng không thể nhìn thấy Vương gia đi xuống như vậy.

Nghi vương lông mày nhíu chặt lại, giận tái mặt nói, “Đừng nói nữa.” Hẳn xua tay, gạt bỏ lời khuyên bảo tận tình của Liên phu nhân.

Biết nhiều lời vô ích, Liên phu nhân khom người trở ra.

Làm một Vương gia, họ Thuần Vu là một thế gia vọng tộc lâu đời, trên vai gánh trách nhiệm vô cùng trọng đại. Nương cùng Hoàng Thượng biểu huynh động cái là lại tổng nữ nhân cho hần, hần cũng đã thử tiếp nhận các nàng nhưng mà, nữ nhân dù đẹp, dù biết đọc sách, thông hiểu lễ nghi, dù thân phận cao quý hần đều không thể động tâm, thậm chí còn cảm thấy chán ghét.

Tâm của hần đã bị khóa chặt, nhất định là bị cái gì khóa trụ chặt chẽ.

Thuần Vu Thiên Hải đứng dậy đi ra khỏi chỗ ngồi, đến cửa sổ nhìn về phía trời cao. Cái khóa kia trong lòng hần rốt cuộc đánh rơi ở phương nào?

Trường An, dưới chân thiên tử, cây cỏ hoa lá trong thành chặt kín, vây sát người qua đường.

Lúc này, ánh bình minh đang lên, cánh cửa phía nam chỉ còn cách phường Xương Nhạc vài bước chân, một vị nam tử tóc đỏ trong trang phục dị thường, đứng ở trước một cửa hàng mai mối hơn hờ, dùng ngôn ngữ Ba Tư lớn tiếng hát chỉ có hần mới hiểu lời hát đó.

Bị đánh thức, con gà trống giận dữ nhìn chăm chăm vào nam nhân lấy mất công việc của nó. Còn rất sớm có được không!

“Hần..... Như thế nào lại tới nữa?” Hàng xóm láng giềng tốt_Thanh Mộng bị quấy nhiễu, đau khổ không nói nổi nữa.

“A Tắc Lực, cầu xin người, đừng hát nữa. Ta mới ngủ một chút.”

“Nơi này là Đại Đường, không phải Ba Tư, người vẫn là quay về Ba Tư mà hát đi.”

Thanh âm trầm thấp hùng hậu mà lại tràn ngập tình ý, không nhìn đến cửa

số các phòng ốc trong phố truyền đến tiếng oán hận, thâm tình tiếp tục tung bay.

“Cô Sương, bà mối Cô Sương, nhanh đưa A Tắc Lực đuổi đi đi.” Hàng xóm bên trái Vương thúc gọi nhân vật mẫu chốt.

“Cô Sương, nhanh một chút, ta thật vất vả lắm mới dỗ được Tiểu Bảo ngủ, nếu hãn tình, ta trực tiếp tìm người tính sổ!” Tần Đại nương ở đối diện cửa hàng mai mối hạ giọng cảnh cáo.

Tiếng gầm kháng nghị vang lên, cửa chính màu đỏ của cửa hàng mai mối mở ra một nửa bên phải. Một nữ tử tóc tai bù xù, tuổi chừng hai mươi mấy tuổi ngáp ngáp dài thò ra cửa.

Ngày xuân gió buổi sớm lay động tùy ý, áo lót màu đỏ thắm choàng trên người nàng, khuôn mặt không thoa son phấn mình diễm xinh đẹp, lông mày không nhuộm mà như vẽ, đôi môi nhỏ vẽ lên, hai mắt mê ly mơ mơ màng màng, che chắn một người quyến rũ phong tình.

Tiếng ca ngừng, bởi vì người hát... .

“Cô, Cô..... Sương.” Giọng nói cứng ngắt của vùng Trung Nguyên nói lấp bắp.

“A Tắc Lực, còn chưa tới giờ Thìn a, người như thế nào mà lại dậy sớm như vậy?” Bàn tay nhỏ che miệng lại ngáp, con người lười biếng hướng về phía khách không mời mà đến.

“Hôm nay, ra khỏi thành buôn bán, ta sợ đã muộn..... Từ sớm đến hát cho người nghe.” Cố gắng dùng tiếng Trung Nguyên nói biểu đạt ý tứ của chính mình, A Tắc Lực cao lớn cười đến thực sung sướng.

“Người lại đây.” Cô Sương nhìn hãn ngoắc ngoắc ngón tay, hãn khom

người ngoan ngoãn đi đến.

“A Tắc Lực, tâm ý của người ta biết, nhưng là ta không thể gả cho người, về sau đừng đến đây nữa.”

“Vì sao?”

“Cô Sương có phu quân rồi! Ta rất yêu phu quân nhà ta, cho nên không thể gả cho những người khác.” Nàng tận lực giải thích rõ ràng mà đơn giản.

A Tắc Lực chu miệng lên, “Cô Sương gạt người, bọn họ đều nói trượng phu của người cười chim đi về phía tây rồi.”

Cơn buồn ngủ trong mắt ở nháy mắt biến mất, “Phu quân của ta tốt lắm, hẳn so với người khác đều tốt hơn, không cần học tam cô lục bà nói linh tinh!” Nàng có chút tức giận.

“Ta đến Trường An đã nửa năm, chưa từng thấy qua hẳn, người gạt người!” Hẳn mới vào Trường An đã bị Cô Sương hấp dẫn, vẫn theo đuổi cho đến hôm nay, nhưng lại chưa đả động được vào tâm của mỹ nhân.

“Này..... Mặc kệ nói như thế nào, về sau đừng tới nơi này ca hát nữa, nếu người đến, ta sẽ đi báo quan!” Nàng hù dọa hẳn.

“Cô Sương, ta phải ra khỏi thành, vài ngày nữa mới trở về, ta sẽ hát đến khi người đáp ứng gả cho ta mới thôi.” Căn bản không thèm để ý đến lời của nàng, A Tắc Lực cười hì hì vẫy vẫy tay, nhỏ giọng hát khê ca dao của tổ quốc rồi nhẹ nhàng rời đi khỏi phường Xương Nhỏ

“Người rót cuộc nghe có hiểu tiếng Trung Nguyên hay không? Ta thật sự sẽ báo quan đấy, đến lúc đó quan sai sẽ đem người quăng ra khỏi thành Trường An.” Cô Sương lớn tiếng uy hiếp, nhưng có lẽ một chút uy lực đều không có. A Tắc Lực đã đi xa, nàng đành phải khép chặt quần áo mỏng trở về

phòng, một thân ảnh nào đó nhảy lên trong tâm tưởng, làm tâm tình của nàng càng trầm trọng.

Sắc trời sáng xanh, ánh rạng đông chiếu xuống, cái lạnh của sáng sớm mùa xuân hòa cùng với ánh sáng xuyên qua giấy trên cửa tiến vào phòng, Cô Sương lại không còn buồn ngủ, dựa vào ánh sáng ngoài cửa sổ, ngồi ở trước bàn trang điểm đem tóc dài búi thành phụ nhân kế*, hai má đánh nhẹ chút son, chậm rãi đem mặt của phu quân vùi vào ở chỗ sâu nhất trong đáy lòng.

*Phụ nhân kế: kiểu tóc của phụ nữ đã có chồng

Nàng không có cái phúc phận cùng quyền lợi đi nhờ người kia.

Trang điểm một cách thỏa đáng, thừa dịp nha đầu tiểu nhị trong cửa hàng còn ngủ ở trên giường, nàng vòng đến phía sau cửa hàng, dưới một gốc cây táo, đào ra hai vò rượu Hoa Điêu.

“Tử Phương, qua hai ngày nữa người sẽ gả cho Thượng Thư đại nhân, hai vò rượu này tính là để lại cho tứ thiếu gia ở Thẩm gia, nhưng việc vui của người trước, liền để lại cho người đi.” Cô Sương lẩm bẩm. Tử Phương là bạn hữu mà nàng kết giao ở Trường An đã vài năm, nàng chung quanh toàn đắc tội với các nhóm đại nhân quyền thế ở Trường An, toàn phải dựa vào Tử Phương quận chúa, mới có thể bưng bít cho tới hôm nay.

Hai tay dính bùn ôm vò rượu về phòng, phúi đi bùn đất trên vò rượu, tìm bút lông nhúng vào mực đỏ và đen, viết xuống.

Những điều cần chú ý khi uống rượu, cùng sống đến già, vợ chồng chung sống hòa thuận, ai cũng sống tốt.

Buông bút, Cô Sương chỉ cảm thấy ngực một trận đau đau. Nàng không biết nhiều chữ lắm, đã từng đọc qua thơ qua duy nhất chỉ có câu này thôi, hơn nữa này thơ cổ này là hẩn vẽ một bức tranh rồi dạy cho của nàng. Nàng

không thể hoàn thành tốt đẹp, chỉ mong tỷ muội tốt của nàng có thể làm được.

“Lão bản, người đã thức dậy.” Dư bá đánh xe của cửa hàng, cầm theo cái cặp lồng chắt ních đồ ăn sáng đi vào giữa sân.

“Người sớm.” Cô Sương ngửa đầu, cô đơn mới vừa rồi như trở thành hư không, con người xinh đẹp lộ ra ý cười.

“Lão bản, lão thái bà nhà ta bảo ta mang cho người đồ ăn sáng, thừa dịp thức ăn còn nóng, còn có việc gì làm, thì phân phó lão nhân đến làm.” Dư bá thực không đồng ý nhìn về phía móng tay dính đầy bùn của nàng.

“Đừng lo, kêu mọi người đến ăn sáng đi, ta đi rửa tay cho sạch sẽ.” Nàng vuốt bùn đất trên tay nói: “Dư bá, hôm nay người vất vả một chút, giúp ta đem này hai vò rượu này đưa tới cho Tử Phương quận chúa. Thay ta nói một tiếng, chúc nàng cùng phu quân trăm năm hảo hợp.”

“Lão bản yên tâm, đợi ta đem đồ đặc ngày đó Trần phủ cưới vợ, dùng vài lụa hồng bao lại, sau đó ta liền đến Quận Vương phủ một chuyến.” Cửa hàng bình thường sẽ thay mặt khách mua một chút đồ cần thiết cho việc hôn nhân, từ đó kiếm chút đỉnh tiền.

“Uh, nhớ rõ kiểm tra lại số lượng rõ ràng.”

“Ta sẽ làm, lão bản yên tâm. Nhưng lão bản, đưa lễ vật cho Quận Vương vẫn là người tự mình đưa đi có vẻ tốt hơn.”

“Ta có chuyện quan trọng phải làm, hôn lễ của Tử Phương quận chúa lại là ngày mai, huống hồ nơi đó lui tới đều là hoàng thân quốc thích, ta sẽ không đi, ngày khác đến phủ của quận chúa nhận lỗi.”

Dặn dò xong, lại dùng cơm sáng, nàng liền vội vàng mang xe bò cồng

kênh hướng phía tây chạy đi. Nhanh chóng đến đường cái Chu Tước, con người của nàng như nước trong veo, phát hiện ra người đang ở giao lộ chờ nàng.

“Tiểu nhi, nhanh lên xe.” Nàng đem xe bò đến trước mặt Quân Mạc Tiểu, cười dài tiếp đón hãnh lên xe, khuôn mặt tuyệt thế sáng chói ở dưới ánh mặt trời mùa xuân phá lệ bắt mắt.

Quân Mạc Tiểu có vẻ vụng về chầm chậm mà sờ xe bò, “Cô..... Sương, người thật sự tính làm như vậy?”

“Còn có khác biện pháp sao?”

Hãnh cúi đầu nhú mày nói: “Người không sợ..... nhưng bọn họ là Doãn phủ.....”

“Sợ, thật sự phải sợ, đối phương là Trung Thư Lệnh, quyền lực giữa vua và dân, ta chỉ là nữ tử bình thường, lại chính là tiểu dân nhỏ nhoi, đối với người không đi sao được? Nhạn nhi hai ngày trước đã mang thư đến, bảo ta nhất định phải nghĩ biện pháp cứu nàng, nàng không muốn gả cho Doãn Hiến lão nhân kia.”

“Người cũng không phải hay nói với ta, mùi xác chết ở hậu viện của Doãn phủ bay đến tận trời, ta đã muốn quấy phá Doãn phủ thật lâu, làm hại vô số nữ tử, người trong quan phủ ngại cho thế lực của Doãn Hiến không dám truy đến cùng, trừ bỏ chúng ta đi cứu Nhạn nhi, thì không còn phương pháp khác.”

“Tiểu nhi nha, người sẽ không quên, khi chúng ta mới đến Trường An, là ai đã hảo tâm cho chúng ta hai cái bánh bao đi. Nhạn nhi thiện lương như vậy, lại là tỷ muội tốt của ta, ta.....”

Nhạn nhi là cô nương có số phận đau khổ, thuở nhỏ đã mất cha, mẫu thân

tái giá, tuổi còn nhỏ đã phải ăn nhờ ở đậu, mắt thấy đã đến tuổi lập gia đình, liền bị cô cô không có nhân tính bán cho Trung Thư Lệnh Doãn Hiến làm thiếp lấy mười lượng bạc.

Nếu nói gả cho người trong sạch, nàng sẽ vui mừng thay cho Nhạn nhi, nhưng quyền đại Doãn Hiến tuyệt đối không phải phu quân tốt gì, hẳn từng có sáu tiểu thiếp, nay, sống chết không rõ, mà trong nhà một người có quyền, chết vài tiểu thiếp, căn bản không ai dám hỏi đến. Cho nên nàng nhất định phải cứu Nhạn nhi ra, bước vào cửa Doãn phủ, chẳng khác nào đi xuống hoàng tuyền.

Quân Mạc Tiểu rung mình một cái, hai mắt đắm lệ lưng trông nhìn nàng, “Cô Sương, ta rất sợ hãi, nhưng là Cô Sương muốn đi, ta cũng phải đi.” Hắn cắn răng ưỡn ngực.

“Uy, người cũng có điểm không chịu thua kém, tốt xấu cũng có ngàn năm tu hành.....” Cô Sương chịu không nổi gõ vào đầu hắn. Rõ ràng là một linh hồ pháp lực cao thâm, lại cố tình biến thành trẻ con ngây thơ nhỏ yếu. Trong thành Trường An, chỉ có nàng cùng Diêm vương mặt lạnh Phong Trường Lan biết Tiểu nhi chính là hồ yêu ngàn năm.

Nhớ tới Phong Trường Lan, trên mặt của nàng hiện lên nhiều cảm xúc.

Diêm vương mặt lạnh làm cho người ta không rét mà run. Hắn ở mặt ngoài là lão bản của một cửa hàng bán thuốc nhỏ, nhưng trong bụng, lại âm thầm khống chế toàn bộ thị trường thuốc của Đại Đường, hắn lại tinh thông phương thuật cùng y học, ai chọc tới hắn hoặc chọc tới thê tử Tiểu Bạch của hắn, sẽ đến trước điện Diêm vương chờ đợi xử lý. Thực bất hạnh, bởi vì nguyên do của Tiểu nhi, nàng không thể không ngoan ngoãn nghe lệnh của mặt lạnh Diêm vương này, vì khuếch trương thế lực của hắn mà bôn ba.

“Người..... Người..... Không phải vì Cô Sương, ta sẽ không giả dạng

thành hình dáng này.” Quân Mạc Tiểu phùng hai gò má, chuẩn bị đem ủy khuất trong đầu phát tiết đi ra.

Khi hai người mới tới Trường An, không có phương hướng làm ăn, thường thường là ba bữa không có mà ăn, hắc không đành lòng nhìn thấy Cô Sương đói bụng, liền đi ra ngoài tìm đồ ăn, đụng vào Tiểu Bạch tốt bụng, vốn định có thể ăn no nê, chưa nói nhưng lại bị Phong Trường Lan nhìn thấy thân phận hồ yêu.

Có thể nghĩ, Diêm vương mặt lạnh yêu vợ như mạng nào có thể dễ dàng tha thứ một hồ ly tinh va chạm một chút vào người mình yêu nhất? Hắc lúc này đã bị tên kia kéo tới chỗ tối, nuốt độc phẫn vào, từ nay về sau không thể không nghe theo lệnh của y, ngấm lại, hồ ly thiên tuế này thật sự số phận rất khổ.

Ánh mắt xem xét nhìn Tiểu nhi đang bực mình, Cô Sương dờ khóc dờ cười.

Nghĩ lại năm đó, nàng cùng phu quân rời đi khỏi Chiêu Lăng quy trở lại Thanh châu, trên đường đi, con hồ ly tinh này sắp chết đói vụng trộm khóc tìm nàng xin ăn, cuối cùng khóc lại biến trở về nguyên hình, nhìn bộ dáng hắc sắp đói chết đáng thương, nàng hạ cảnh giác xuống, tặng nó không ít đồ ăn. Sau nàng không nghĩ tới, con hồ ly tinh này thật là ngu dốt, vì tu hành thành tiên, nhưng cũng không sát sinh, cũng sẽ không nịnh bợ. Song có lẽ sau năm, sáu năm tình cảm hoạn nạn có nhau, làm cho nàng coi hắc như đệ đệ, tuy rằng hắc đã một ngàn tuổi.

“Đợi một chút, muốn mắng ta, chờ khi làm xong chính sự rồi nói sau, ta đem xe ngừng ở giữa đường, đến lúc đó người dẫn sự chú ý của kiều phu và tỳ nữ, ta đem Nhạn nhi giấu ở rơm rạ sau xe, ngày hôm nay là có thể đại công cáo thành.” (Đại công cáo thành là việc lớn có thể làm xong)

“Ân.” Quân Mạc Tiểu thật cẩn thận nhìn bốn phía, “Lan đương gia sáng sớm đã ra khỏi thành, chúng ta nhanh một chút, bị hăn phát hiện ra chúng ta lại nhiều chuyện chỗ mồm vào, hăn khẳng định.....”

“Đúng đúng đúng, nhanh một chút. Giá. Ngươi nhi mau đi, chúng ta đến trên đường Chu Tước đi.”

Nửa khắc chung (5phút) chưa tới, một cáo một người cùng liên thủ, từ trong kiệu hỉ của Doãn phủ cứu Nhận nhi ra, trước đó sẽ đem bồn hoa lớn thay vào, tỳ nữ cùng kiệu phu của Doãn phủ sẽ bị Tiểu nhi hút đi lực chú ý, nhất thời không để ý, nâng bồn hoa vào trong hỉ kiệu, quay trở về Doãn phủ thành phía bắc.

Việc này không nên chậm trễ, Cô Sương đánh xe khởi thành, hoả tốc đem Nhận nhi an bài ở trong am ni cô quen biết, lúc này tảng đá trong lòng Cô Sương cùng Quân Mạc Tiểu mới rơi xuống đất.

Trấn an Nhận nhi dùng bữa cơm, dù đã quá trưa, Cô Sương cùng Quân Mạc Tiểu lại lên xe bò trở về thành.

Nửa canh giờ sau, đi ngang qua một khu rừng hoa đào đang nở rộ, hai người quyết định xuống xe, nghỉ ngơi thật tốt một chút.

“Hai ngày trước thương nhân ở Tây Vực đưa tới nho tốt nhất, Lan đương gia đều cho Tiểu Bạch tỷ tỷ, Tiểu Bạch tỷ tỷ đưa cho ta một ít, ta nghĩ người thích ăn nho nhất, liền giữ lại cho ngươi.” Quân Mạc Tiểu lấy một bao giấy từ trong lòng ra.

Ở Trường An, mùa này, có thể ăn được nho cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Đưa một tay ra nhận lấy, Cô Sương vội vàng mở bao giấy ra, đem một quả nho xanh biếc như ngọc kia cho vào trong miệng. Lần trước ăn được nho

là vào mùa hè năm trước, nàng đã muốn thèm ăn nhưng không được.

“Hảo..... Ăn..... Hảo..... Ăn ngon nha.” Cảm giác hạnh phúc làm cho hai mắt nàng nheo lại.

“Cái kia..... Cô Sương, bạc kiếm được thế nào rồi? Khi nào thì có thể làm cho ta một cái miếu hồ tiên để ngồi? Một khi đã bắt đầu chịu hưởng khói cung phụng, ta có thể không hề bị Lan đường gia khống chế.”

Thân mình tinh tế như liễu cứng đờ, Cô Sương phun hạt nho trong miệng ra nói: “Còn thiếu lắm, ta sẽ tiếp tục cố gắng .”

“Ai!” Hai người đồng thời thở dài.

“Đều do Phong Trường Lan, hãm cho người ăn độc, hại người cứ nửa năm phải ăn giải dược một lần. Không chỉ như thế, hãm còn nắm lấy nhược điểm của ta, coi ta như nha hoàn để sai bảo. Cô Sương ta khi nào thì chịu uất ức quá như vậy!”

“Ừ.” Quân Mạc Tiểu mãnh liệt gật đầu đồng ý.

“Chúng ta lại không có làm chuyện gì xấu, đúng hay không?”

“Đúng!” Bọn họ là một người tốt, thêm một con cáo tốt nha.

“Bức ta đi làm người mai mối cho các quan để làm ăn, bức ta đi chung quanh hỏi thăm tin tức, bức chúng ta đi Hàm Dương cứu Gia Cát nhị tiểu thư, hãm thật sự sống quá khá giả! Gia Cát nhị tiểu thư vô ý bị Hàm Dương ác bá bắt đi, thế nhưng hãm lại kêu hai ta phi ngựa đi cứu người, Gia Cát nhị tiểu thư là tỷ muội tốt của nương tử hãm, hãm yêu vợ như mạng, vì sao không chính mình đi nha? Cũng không sợ chúng ta bị ác bá làm thịt, còn nói ta bà mỗi này có vẻ không dễ dàng bị người khác nghi ngờ, tức chết ta đi.” Đối với Phong Trường Lan, nàng vừa sợ lại vừa giận, nhưng hết lần này tới lần khác

trước mặt hăn giận mà không dám nói gì.

“Bao giờ mới có ngày được thoát ra, trời ạ.” Mỗ hồ đối với chính mình bị nhân loại khống chế, bi phần tương đương.

“Là ta không tốt, nếu như không phải vì thay ta tìm đồ ăn, người cũng sẽ không đụng tới Diêm vương mặt lạnh, lại càng không bị hăn nắm trong tay.” Cô Sương cúi đầu, áy náy thật lâu.

“Cô Sương là tốt nhất, cái này đều là do ta cam tâm tình nguyện. Trước kia người không phải đã nói cho ta, là bằng hữu sẽ giúp đỡ lẫn nhau sao? Người giúp Tiểu nhi, chiếu cố Tiểu nhi, là người đầu tiên nguyện ý cùng Tiểu nhi làm bằng hữu, có Tiểu nhi ở đây, tuyệt đối không cho người một mình vất vả.” Có thể có bằng hữu tốt như Cô Sương, hăn thực thỏa mãn nha.

Có bạn tốt an ủi, làm cho nàng tâm tình tốt hơn một chút.

“Được! Người lại cho ta năm năm, ta nhất định sẽ xây cho người một miếu hồ tiên khí khái xinh đẹp, cùng nhau thoát ly khỏi bàn tay của Phong Trường Lan, đến lúc đó, hừ hừ, chúng ta cùng liên thủ chinh hăn chạy trốn chết, biết vậy sẽ chẳng làm, ha ha.” Nói là nói như vậy, Cô Sương lại nhin không được rùng mình lạnh run một cái. Quả nhiên là Diêm vương mặt lạnh a, nhắc tới hăn, khiến cho cả người nhiễm lãnh ý.

Hai canh giờ sau, vừa mới đem Diêm vương mặt lạnh chửi bới một lần, một người một hồ ly liền bị gọi vào trước mặt Phong Trường Lan.

“Lan đương gia, người tìm ta có việc gì? Chuyện của Gia Cát nhị tiểu thư ta nghĩ đã làm thỏa đáng.....” Hăn không phải không biết nàng đang nói gì đó đi? Cô Sương vừa sợ lại e ngại. Phong Trường Lan, hăn thực thần bí, chỉ kinh doanh một hiệu thuốc bắc, quan to quý nhân ở Trường An đều vội vã muốn lấy lòng hăn, vô hình làm cho quyền thế của hăn thâm khuếch trương vô hạn.

“A!” Một đầu tóc bạc của Phong Trường Lan, âm lãnh ngăm nằng liếc mắt một cái, “Ta chỉ gọi người đem Gia Cát Du cứu ra khỏi Lô phủ, không muốn người đem nàng gả cho cái gã ác bá Lô Định Nghiệp kia.” Chỉ cần đừng làm cho Du Nhân chết là được rồi, ai kêu nàng nhiều chuyện.

“Là là là, là ta xen vào việc của người khác.” Nghĩ đến đôi oan gia kia, Cô Sương âm thầm cười trộm.

Diêm vương mặt lạnh luôn mồm kêu người ta là ác bá, tốt xấu Lô Định Nghiệp cũng là một trong năm thương nhân đứng đầu, hăn đánh bậy đánh bạ cướp đi Gia Cát gia nhị tiểu thư đang bị triều đình truy nã, hai người tình đầu ý hợp, nàng là biết thời biết thế, thuận tiện, ha ha, kiếp sống bà mối của nàng, lại thêm một nét bút nồng đậm mùi mực tàu!

Đáng thương cho Quân Mạc Tiểu liên lui ở phía sau nàng, một mực yên lặng cúi đầu.

“Trong thành, người mai mối đã làm mai giúp Tây thành Tôn gia thay Tây thành Tôn gia cùng công bộ Thượng Thư gia. Ta không muốn nhìn thấy Tôn gia lại có thêm một ngọn núi dựa vào, ta mặc kệ người làm như thế nào, làm cho bọn họ gả không được lấy cũng không được.”

“Lan đương gia, người muốn ta đứng giữa làm khó dễ? Phá hỏng chuyện tình mai mối thật là tốt của quan viên?” Hăn cùng với Tây thành Tôn gia kết thù, nàng đã là sớm biết điều đó, nhưng nàng lại không nghĩ tới, chính mình sẽ bị cuốn vào cuộc đấu tranh gay gắt của hai đại thương nhân của Trường An.

Con người u lãnh của Phong Trường Lan chuyển qua trên mặt nàng, cũng không nói tiếp.

“Lan đương gia, xem ra chuyện của Gia Cát nhị tiểu thư ở lần trước ta

không có công lao cũng có khổ lao, người cũng nên cho ta một chút thời gian nghỉ ngơi hồi phục một chút chứ.”

“Người thật sự cần thời gian nghỉ ngơi hồi phục?” Phong Trường Lan dùng ngữ điệu cực nhẹ nói.

“Ha ha.” Trán của Cô Sương toát ra mồ hôi lạnh, “Ha ha, ta so với trâu còn chịu khó hơn, không cần không cần, cái này đi.” Nàng cười ứng đối, trong lòng không khỏi vì chính mình rơi lệ.

Quan thần không dễ chọc, Tôn gia cũng không dễ chọc, ô ô, công bộ Thượng Thư lại càng không dễ chọc a.

“Tiểu nhi, đưa nàng trở về đi.” Không có một tia khách khí nói.

“Lời nói làm phiền sẽ mang thai a!” Cô Sương nghiêng mặt, nhỏ giọng nói cho hả giận.

“Người nói cái gì? ó người bắt đầu kỳ dị hừ lạnh.

“Ha ha, ta nói a, chúc hiệu thuốc bắc của Lan đương gia tiền vào càng ngày càng nhiều.”

Hắn ác ý câu môi, “Có tin tức vốn nên nói cho người, nhắc cho người tỉnh táo, hiện tại xem ra có thể tiết kiệm. Đi ra ngoài đi.”

“Tin tức?” Nàng không hiểu ra sao. Cái tin tức gì mà nàng phải biết?

“Một tin tức mà người không nghe sẽ hối hận thật lâu.” Phong Trường Lan cầm một ít tóc bạc hất qua đầu vai, “Không lâu nữa người sẽ biết.”

Trong lòng chíp bông Cô Sương đứng ở tại chỗ, nghĩ muốn phá đầu cũng không đoán được. Diêm vương mặt lạnh này, rốt cuộc trong hồ lô có cái gì? (Meott: ý nói muốn làm cái gì)

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Hương khói lượn lờ, mùi vị nồng đậm làm cho người ta cảm thấy buồn ngủ, nhưng mà, nó không chỉ sẽ làm cho người ta chìm vào mộng đẹp, còn có thể gọi lên trí nhớ đã mất đi.

“Này một nét, mực khô rồi, đến, lại chấm thêm chút mực.”

“Đúng, chính là như vậy.” “Nghỉ ngôn uống rượu, cùng tử giai lão.....” “Tốt, chậm một chút, hạ bút phải vững.” Hãn kiên nhẫn dạy nữ tử trong lòng cầm bút như thế nào, viết như thế nào, nàng đưa lưng về phía hãn, còn thật chuyên tâm học tập.

Hãn không nhìn được dung mạo của nàng, chính là dùng sức ngửi mùi hương thơm ngát tỏa ra từ người nàng.

“Đây là câu thơ đầu tiên nàng được học, là ta dạy cho nàng, nàng phải nhớ kỹ nó, nhớ rõ nó thật tốt.”

Sương mù hỗn độn cùng mùi hoa giữa không gian, hãn thâm tình thỏa mãn nói nhỏ, tình cảm nồng đậm như lửa ép tới ngực hãn đau quá, thậm chí cổ lực lượng kia từ chỗ trứng trong tim hãn muốn bắn tung tóe đi ra.

Hãn yêu đến mức tận cùng, dùng hết khí lực, muốn đối phương có cùng tình cảm với hãn.

Người kia là ai? Nàng rốt cuộc là ai? Đối với tình cảm mãnh liệt của nàng làm cho chính mình cũng cảm thấy khó tin.

Cuộc đời của Thuần Vu Thiên Hải hẳn giống như vì nàng mà tồn tại. Hắn muốn nhìn thấy mặt nàng, nhất định phải thấy rõ nàng. Gắt gao nhìn chăm chăm vào bả vai của nàng, hình dáng nữ tử dần dần rõ ràng.....

“Đông” loảng xoảng! Một tiếng nổ, Thuần Vu Thiên Hải theo trên ghế đứng lên, hoàn toàn từ trong mộng tỉnh táo lại, trong lòng chất đầy phiền muộn. Lư hương đốt cháy khắp huyết thảo vỡ vụn thành bốn mảnh, tro tàn màu đen rải rác trên mặt đất.

Mộng chặt đứt, tâm cũng nát.

“Vương gia!” Bức rèm che bị Liên phu nhân rất nhanh đẩy ra.

Nàng lo lắng nhìn lư hương vỡ trên mặt đất, mùi hương của khắp huyết thảo càng đặc hơn làm cho người ta hít thở không thông.

“Đừng tới đây.” Nghi vương luôn luôn ôn hòa lớn tiếng hạ lệnh. Khắp huyết thảo có độc, hắn không muốn liên lụy Liên di.

Liên phu nhân không dám gần chút nữa, khom người thối lui đến phía sau rèm.

Không gian u ám, thân thể hắn cứng nhắc, cắn chặt răng, tâm tình vừa đến đã tan vỡ mất, khuôn mặt tuần nhã nhiễm một mảnh hắc khí.

Tí tách! Một giọt máu từ trên khóe miệng rơi xuống áo bào.

Thầy thuốc Ba Tư vẫn không đồng ý hắn thường xuyên sử dụng loại thảo dược có chứa độc tính này. Trên sách thuốc đã ghi lại, khắp huyết thảo độc tính rất mạnh, một gốc cây có thể độc chết một con hổ. Độc tính như thế thật đáng sợ, nhưng lại có thể làm cho người khác lấy lại trí nhớ đã mất. Trí nhớ bị trống rỗng đã tra tấn hơn ba năm nay, hắn quyết định bí quá hoá liều, dùng khắp huyết thảo để tìm ra đáp án.

Hắn là biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn hướng lên núi mà đi, trước mắt hắn không dám nghĩ tới khi độc phát thì sẽ như nào, không dám nghĩ tới. Nếu sau khi nhớ được người kia, hắn lại bị mất mạng thì làm sao bây giờ? Đối mặt với vấn đề nan giải về sinh mệnh, hắn không còn cách nào đành lựa chọn khắp huyết thảo.

Nếu như đã dùng đủ loại mà chỉ là do hắn tưởng tượng, hắn sẽ bỏ qua, không muốn rơi vào khoảng không mịt mù đó nữa.

Nhiều lần sử dụng khắp huyết thảo, kết quả đều chứng minh là hắn đã quên một người không nên quên, bản năng và hành động này đều là bởi vì người kia.

Hắn càng ngày càng khẳng định, có người đã đem nàng ra khỏi trí nhớ của hắn, nhưng là nàng đã từng lưu lại dấu vết quá nặng ở trong cuộc sống của hắn, thế cho nên hắn không thể giải thoát được.

Đợi cho hô hấp của hắn không dồn dập nữa, Liên phu nhân canh giữ ở bên ngoài nhẹ giọng nói: “Vương gia, khắp huyết thảo độc tính rất mạnh, thỉnh Vương gia cân nhắc a! Người bảo nô tỳ phải ăn nói như thế nào với lão Vương phi.”

Đối với lời khuyên giải của nàng hắn mặc kệ, Thuần Vu Thiên Hải nhắm mắt lại nhớ lại hình dáng không rõ lắm trong mộng.

“Vương gia, Cao công công trong cung vừa mới đi tới.” Đông Lam ở phía sau bên ngoài bức rèm cũng xuất hiện.

“Uh.” Hắn đáp nhẹ một tiếng, tỏ vẻ đã biết.

“Cao công công mang đến một vò rượu Hoa Điêu, rượu này là Hoàng Thượng bảo Tử Phương quận chúa lấy riêng ra đưa cho Vương gia. Hoàng Thượng nói, hi vọng Vương gia có thể hưởng một chút không khí vui mừng

của Tử Phương quận chúa, sớm ngày cưới vợ.”

Thuần Vu Thiên Hải cùng Tử Phương quận chúa chưa từng gặp mặt, càng không có giao tình, lần này được vò rượu này, toàn bộ là ý kiến của đương kim Thánh Thượng. mấy hôm trước Hoàng Thượng truyền chỉ cho Quận Vương phủ, muốn Tử Phương quận chúa phải chuyển tặng Nghi vương một vật may mắn nhất, Tử Phương quận chúa nhận được chỉ thị của hoàng thượng, sau khi cẩn thận cân nhắc, quyết định đem vò rượu này đưa tới. Thứ nhất là vì trên vò rượu này có thơ cổ, ý nghĩa ví von rất tốt, thứ hai là vì vò rượu này có hai vò, chính bọn họ lưu trữ một vò, gửi đi một vò, cũng không uổng một phen tâm ý của bạn tốt.

Vải lụa đỏ tươi dính chút bùn được quấn quanh vò rượu đưa đến bên trong phòng

Mắt Thuần Vu Thiên Hải ngắm vò rượu kia, nghĩ đến muốn đưa cho người khác cầm đi, bất ngờ nhìn đến chữ nhỏ màu đỏ thẫm trên bình rượu.

Thoáng chốc, có một cảm giác tương đương quen thuộc nảy lên trong lòng!

“Nghi ngôn uống rượu..... Cùng tử giai lão.....” Trong lòng hần không hiểu sao lại có một hồi đau nhức.

“Vương gia!” Nhìn thấy thân ảnh bên trong rèm lay động, Liên phu nhân cùng Đông Lam không khỏi kinh hãi.

Chữ viết cùng thơ làm hần xúc động.

“Đông lam, thỉnh Tử Phương quận chúa cùng Kì phu quân đến Hưng Khánh cung.”

“Bẩm Vương gia, sáng nay quận chúa đã cùng Thượng Thư đại nhân đi

trước đến thái ấp của Quận Vương thăm viếng.”

Thuần Vu Thiên Hải dừng một chút nói: “Đành phải như vậy. Dem toàn bộ giấy hôn thú, hạ nhân, bà mỗi mà qua tay Tử phương quận chúa tìm hết đến đây.”

“Dạ, Đông Lam đi làm cái này.”

Hắn có một loại dự cảm mãnh liệt, hắn vẫn muốn biết đáp án nói không chừng sẽ xé tan màn đêm nhìn thấy ánh sáng.

Bên trong Hưng Khánh cung, hàng ngàn con rồng trong hồ, chớp mắt hiện ra dưới ánh bình minh. Một nhà lầu như một đài hoa được các loại hoa vây quanh, giống như chốn bồng lai tiên cảnh. Phía trước sảnh lớn, các loại hoa như Mẫu Đơn thược dược, mở ra tranh nhau khoe sắc.

“Thỉnh các vị đến nơi này thì dừng lại, chờ Bách Hoa lâu bên kia có tin tức, liền mang mọi người đi qua.” Một nữ tử trung niên, vừa ngăn đám người dừng ở phía trước, vừa nghiêm túc lại không khỏi khách khí nói.

Một đội ngũ gần trăm người ngừng lại. Bọn họ bên trong có bà mỗi, có thợ thủ công kết hoa, có lão bản cửa hàng bán vải, có quản gia của Quận Vương phủ. Ở cuối cùng của đám người, là người của cửa hàng mai mỗi ở Xương Nhạc phường.

“Lão bản? Người không thoải mái sao? Sắc mặt lại tái nhợt.”

“Lão bản, chúng ta giúp đỡ người đi.” Mọi người trong ở cửa hàng của Xương Nhạc phường lo lắng vây quanh bên người Cô Sương.

“Cái gì mà sắc mặt tái nhợt, hôm qua hương phấn điểm tặng ta thiệt nhiều son phấn thượng đẳng, hôm nay ta toàn bộ đều dùng hết, ha ha.” Cô Sương cười gượng hai tiếng, trên mặt phấn bay xuống giống như tuyết rơi. Không

khỏi thanh minh khi được đưa tới Hưng Khánh cung, làm nàng không nhận được cảnh giác nổi lên. Tuy nói nàng hàng năm giúp Phong Trường Lan làm việc, lại cùng các bà mỗi cho quan cạnh tranh nhau mạnh mẽ, nhưng nàng rất ít khi tiếp cận với Hưng Khánh cung cùng khu vực ở Hoàng thành.

Bọn tiểu nhị đều che mũi sờ sờ, Dư bá di chuyển chậm chậm, trên tay áo của cấm vệ quân dính một chút phấn trắng trên đấy.

“Lão bản, đừng náo loạn.” Hôm nay lão bản thật là kỳ quái, tuyệt đối không giỏi giang như ngày thường.

“Đừng ầm ỹ, các người đều chặn phía trước đi.” Cô Sương lại lui đến phía cuối đội ngũ, để tùy thời cơ tính toán đào tẩu.

Hưng Khánh cung, nàng không nên tới nơi này. Dĩ vãng về phu quân thường cùng nàng nói về nơi này, nói khi hãn còn nhỏ thường làm bạn với Lâm Tri Vương cũng chính là đương kim Thánh Thượng bây giờ, ở đây ngắm cảnh đọc sách.

Nơi đây là chỗ ở của Thánh Thượng khi chưa đăng cơ, Nghi vương ở trong kinh thành không có phủ đệ, vào kinh đều được Thánh Thượng an bài ở tạm trong này. Nghĩ tới điều này, có thể thấy Hoàng Thượng coi trọng vị biểu đệ này bao nhiêu.

Nàng còn nhớ rõ, chính mình từng ầm ỹ muốn hãn mang nàng đến Hưng Khánh cung du ngoạn.....

Quá khứ đã từng đi qua nhưng lại vô cùng xa xôi.

Nàng đi tới Hưng Khánh cung, nhưng chỉ có một mình mà không có hãn.

“Vương..... Đã trở lại.” Một thanh âm thâm thì từ trong đám người truyền đến.

“Thật sự?”

“Người không có nghe nói? Người tuy là bà mối cho các quan mà, tin tức cũng không nhanh nhạy gì cả.”

“Trấn thủ Tây Bắc..... cái này cũng biết chút.....”

“Cái gì? Còn chưa có lấy Vương phi!”

“Trong cung mọi người đều nói, Thánh Thượng triệu Nghi vương trở về, hình như là muốn tứ hôn.”

“Ha ha! Cái này chúng ta lại có thể có việc .” Nhóm quan môi* đều vui cười nói thành một đoàn.

* quan môi : là người làm mối cho các quan trong triều.

Sau một lúc lâu, tỳ nữ trung niên lại lên tiếng, “Vị phụ nhân cuối cùng kia, người muốn đi đâu?” Nàng xem ra có người muốn chuồn êm.

“Ta..... Ta quá mót, ta muốn đi nhà xí.” Cô Sương kêu to lên giả vờ ôm bụng, ở tại chỗ đảo qua đảo lại. Nàng phải đào tẩu, càng nhanh càng tốt, tình huống thực sự không ổn. Người kia đã trở lại, hắn đã trở lại.

Nàng cả người thiếu chút nữa kêu to lên, thân thể mềm mại không khỏi run run, sợ hãi kiềm chế không được.

“Nàng sao cũng đến đây?” Nhóm quan môi nhìn đến nàng bằng ánh mắt giết người. Cô Sương cũng không muốn tìm phiền phức ở chỗ các nàng, một tháng trước, Tôn gia cùng công bộ Thượng Thư Lý đại nhân nói chuyện cười xin chính là nàng đã quyết định phá rồi.

“Thực không hay ho.”

“Vòng qua ven hồ này, hướng phía nam đi nửa dặm đó là nhà xí của hạ nhân thường dùng.”

“Trong cung thực sự không có thoải mái, hại dân phụ nước tiểu đã thấm ra cả quần làm sao bây giờ.” Nàng thô tục nói nhỏ trước khi chạy trốn khỏi đám người, hướng nam mà đi.

Đoán mình đã rời xa tầm mắt của mọi người, nàng mới đứng thẳng dậy, so với vừa rồi chạy trốn còn nhanh hơn. Nàng đột ngột chạy vọt về phía hồ chỗ sâu trong rừng cây, làm cho cây cối che dấu đi hành tung của nàng.

Rời đi khỏi nơi này, nhất định phải rời đi khỏi nơi này. Nàng không một tiếng động mà rống to với chính mình. Rời đi khỏi Hưng Khánh cung, thẳng đến cửa thành, nàng muốn chạy trốn ra khỏi Trường An. Người kia đã trở lại! Hắn cùng với nàng gần trong gang tấc, nàng đã thề độc không hề gặp lại a!

Một khắc cũng không thể dừng lại, nàng quyết tâm không thể lại đứng ở trước mặt hắn, tuyệt đối không thể.

Trong trí nhớ đã từng có âm thanh nói cho nàng biết, tường vây phía tây của Hưng Khánh cung có lỗ chó, đó là khi hắn còn nhỏ thường chui qua lối đây chôn ra ngoài cung, nếu nàng vận khí tốt, nhất định có thể tìm được cái lỗ chó kia.

Kéo váy hăng hái chạy trốn, căn bản không nhìn thấy phía cuối rừng cây có người đang đi, Một tiếng trống vang lên, nàng va vào một thân thể khác.

Sau khi nàng ngã xuống, một đám người chung quanh liền găm lên, “Người nào?”

Thân hình mảnh mai của nàng đột nhiên bị một cánh tay dài ôm lấy, tránh cho số phận của nàng bị ngã chống vó.

Khi vừng vàng rơi xuống đất, mặt nàng vui kín ở trong lồng ngực cứng rắn, ánh mắt của nàng nhìn ở chỗ mép tóc của đối phương, thấy một cái sẹo dài chừng ba tấc.

Sẹo này nhìn thực quen mắt, đây là kiệt tác của nàng. Nàng biết hẳn là ai, quá khéo, khéo đến nỗi làm cho nàng tan nát cõi lòng. Nàng nhắm hai mắt lại.

“Đều lui ra.” Thuần Vu Thiên Hải sau khi quát hộ vệ lui xuống hỏi: “Người là ai?” Hắn nheo mắt lại, đối với khuôn mặt trắng bệch của nàng, nhăn mày lại, không thể nhận thức được cách trang điểm của nàng, sau khi giúp hai chân nàng đặt xuống đất, hắn buông tay ra, lui ra phía sau từng bước.

Làm một phụ nhân bình thường thật tốt. Nàng vẫn cao búi tóc lên, muốn chứng minh nàng là người đã có chồng, lại vẫn không biết làm như thế nào cho bớt lúng túng.

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, Cô Sương cố gắng tính toán thích ứng với trường hợp ngoài ý muốn này. Vốn nàng nghĩ đến cả đời này cũng không có cơ hội gặp lại người này cũng như xuất hiện trước mặt hắn, ai ngờ....

Trang điểm dày đặc không làm cho người ta có thể nhìn ra khuôn mặt của nàng. Nhưng mà, cẩn thận đánh giá búi tóc đằng sau gáy của nàng, tóc mai đen sẫm, dài nhỏ mềm mại trên gáy, còn có dáng người lả lướt, trong lòng của Thuần Vu Thiên Hải đột nhiên toát ra một cái ý tưởng vớ vẩn. Nàng giống như những chữ viết kia! Giống những chữ viết trên vò rượu kia.

Trông vừa xa lạ lại vô cùng quen thuộc, hắn chưa bao giờ gặp qua nàng, nhưng cảm giác như đã từng quen biết, lại rõ ràng mãnh liệt như thế. Bàn tay to nắm lấy cổ tay bé nhỏ của nàng, hình như cũng từng tồn tại cảm giác được lưu lại trên bàn tay ngọc của nàng như vậy.

“Người đâu, có người chạy, mau đuổi theo.” Cách đó không xa có một đội người ngựa bước chân hỗn độn chạy tới gần.

“Đúng đúng, người chạy mất chính là nàng ta, ta nhận ra được, đánh phần so với tường còn dày hơn.” Tỳ nữ trung niên thở hồng hộc dẫn thị vệ chạy tới, khi nhìn thấy Cô Sương thì đưa ngón tay ra chỉ.

Cô Sương ngược lên trở mặt xem thường. Cái gì đánh phần so với tường còn dày hơn? Nàng chẳng qua là bôi phấn hơi nhiều một chút thì không được sao.

“A! Vương gia. Nô tài không biết ngài ở đây, thỉnh Vương gia thứ tội.” những người đuổi theo đều đồng thời ngồi xuống.

Cổ tay bị gắt gao nắm chặt, Cô Sương cũng muốn quỳ xuống theo, che dấu dáng người của chính mình, nhưng cũng không đạt được. Nàng đành phải gục đầu xuống, chậm rãi di chuyển nhẹ bước chân, cùng Thuần Vu Thiên Hải kéo ra khoảng cách.

Nam nhân với phong thái cao ngất, nghiêng vai đưa mắt tới đánh giá nàng. Áo khoác cùng áo lót màu sắc đỏ tươi giống nhau chình tề ngay ngắn trước ngực là một ngọc thể có đủ phóng khoáng cùng mỏng manh.

Loại bỏ quần áo toàn thân đi, nàng hẳn là có một thân thể rất đẹp. Dục vọng cuối cùng lại bị kích thích.

“Bẩm Vương gia, những người liên quan đến hôn sự của Tử Phương quận chúa đều đã tụ tập ở Đại Đồng điện, thỉnh Vương gia định đoạt.” Nhớ rõ chính sự, tỳ nữ trung niên cất cao giọng nói.

“Nếu đã đến đây, bốn vương phải đi nhìn xem.” Hắc điều chỉnh tâm tình, bình tĩnh mở miệng.

Thuần Vu Thiên Hải sai bước đi trước đến Đại Đồng điện.

Cô Sương nghĩ đến bản thân sẽ được buông ra, nên không hề di chuyển, kết quả lại bị ép buộc kéo đi phía trước. Đi trên đường, hắc lạnh như băng bàn tay nắm chặt lấy cổ tay ngọc của nàng, lực đạo cũng mềm nhẹ đi nhiều.

Nàng không rõ, hắc vì sao lại dắt nàng đi mà không tha cho nàng. Ở trong mắt của hắc, nàng chỉ là một thiếu phụ vốn không quen biết, thế mà cứ nắm tay nàng như vậy, cũng không có một chút đạo lý nào, thậm chí không hợp với quy củ. Mới vừa rồi, ánh mắt xa xăm của hắc lại nhìn nàng làm cho nàng cảm thấy muốn rơi lệ, có thể thấy được trong trí nhớ của hắc không có sự tồn tại của nàng.

Nhiều năm như vậy không thấy, lại gặp mặt, thương tâm chỉ có nàng. Mà hắc, còn thay đổi những cái gì? Nàng rất muốn biết. Còn có vì sao hắc còn chưa cưới vợ? Vì sao còn không có con nối dòng? Nhiều năm sống ở trấn Tây Bắc hắc đã nếm bao nhiêu đau khổ rồi?

Trong lúc nghĩ đến tâm sự trong lòng, bọn họ rất nhanh đã đi vào Đại Đồng Điện.

Thuần Vu Thiên Hải xuất hiện ở trước mặt mọi người, làm cho tất cả mọi người ở trong đại điện không khỏi ngừng thở.

Bọn họ chưa bao giờ gặp qua nam tử nào xuất sắc như thế.

Nghi vương mặc quần áo thường ngày, dáng người cao ngất, ngũ quan thâm thúy, đôi mắt kia giống như ánh mắt của thần linh trên bầu trời, trong sáng lại tràn ngập thương xót, dưới ánh mặt trời, con người màu đen lại nhợt nhạt giống như biến thành màu nâu. Sống mũi cao gầy, thanh tú. Khuôn mặt trầm tĩnh của hắc giống như nước mùa xuân, làm cho người ta không chú ý liền say mê trong đó.

Hắn là nam tử mâu thuẫn như thế, phong nhã cũng có ôn nhu cũng có, khôn khéo cùng uy nghiêm cũng có. Bất luận là nam hay nữ, chỉ một cái nhìn mặt nhú mày của hắn đều bị làm cho thần hồn điên đảo.

Mọi người bị phong thái của hắn làm cho điên đảo, chỉ có Cô Sương cúi đầu.

Nàng là đang lảng tránh hắn. Thuần Vu Thiên Hải đem toàn bộ phản ứng của nàng cho vào trong mắt.

Lông mi dài cúi xuống, sau một lúc lâu, hắn mới trầm ổn nói: “Hôm nay thỉnh các vị đến đây, chỉ có một chuyện cần thỉnh giáo.” Hắn nở nụ cười, như gió xuân tươi cười nhập vào trong lòng người, “Ai có thể nói cho ta biết, vò rượu này xuất từ nơi nào?”

Rượu? Cô Sương ngẩng đầu, nhìn khắp bốn phía. Cự ly giữa bọn họ là ba bước, một người đang ôm bình rượu Hoa Điêu mà nàng đưa cho Tử Phương.

Một chút lãnh ý ở trong lòng nàng tích tụ. Nàng đã cố gắng rất nhiều để cắt đứt với hắn, ông trời vì sao lại muốn vui đùa cùng nàng như vậy? Nàng đã phải đưa ra lời thề độc, cả đời không thấy hắn, bao nhiêu thứ, nàng cố nén không dám tưởng niệm, bao nhiêu thứ nàng tự cắn ngón tay của mình, kiềm nén xúc động muốn chạy đến với hắn, cuối cùng vẫn là..... Trốn không được, có lẽ ông trời muốn trêu cợt.

Nàng ở Trường An, được bao phủ trong biển người mờ mịt, hắn ở Tây Bắc, cùng người Thổ Phiên cố sức chu toàn, vốn không nên gặp lại

“Là nàng!”

Nàng nhìn thấy hạ nhân ở Quận Vương phủ còn có quan môi đều đưa tay chỉ hướng nàng. “Vương gia, vò rượu này là của bà mối Cô Sương đưa cho quận chúa.”

Lực đạo ở cổ tay của nàng lại buộc chặt thêm chút nữa.

Ngay trong nháy mắt, nàng thay đổi vẻ mặt, “Ôi! Chỉ là một vò rượu, mà các người còn nhớ rõ, Cô Sương thực ngưng ngưng.” Nàng ân cần cười. Vẻ tươi cười kia giống như đại bộ phận các bà mối trong thiên hạ khi thấy tiền thì sáng mắt lên.

Thuần Vu Thiên Hải ngắm nàng liếc mắt một cái, chỉ thấy bột phấn đổ rào rào từ trên mặt hân bay xuống.

“Khụ khụ! Người tốt.”

“Ắt xì.”

Những người xung quanh chịu không nổi mùi hương phấn này, đều luôn miệng oán hận. Liên phu nhân cũng vừa tới Đại Đồng Điện cũng bị choáng váng.

“Ôi, không thể trách người ta được, bột nước này là ở cửa hàng của Vương lão bản.” Nàng còn ngại chưa đủ loạn, lại còn lôi chiếc quạt ở trong thắt lưng cầm lên phẩy.

“Khụ khụ.” Thanh thanh yết hầu, Thuần Vu Thiên Hải từ đầu đến cuối giống như thần linh tôn quý nói: “Liên di, mang mọi người đi xuống lĩnh tiền thưởng, rồi đưa bọn họ ra cung.”

“Tuân mệnh.”

Đám người đi theo Liên phu nhân ra bên ngoài.

“Lão bản, chúng ta đi lĩnh tiền thưởng trước nhé, chờ người trở về rồi uống rượu.” Mọi người ở cửa hàng Xương Nhạc phờ phạc nghĩ rằng vị quý nhân này là đến tìm Cô Sương, vì là chuyện của Tử Phương quận chúa, nên

cũng sẽ không lo lắng nhiều lắm, nên thoải mái mà vút nàng ở đấy.

“Có thưởng bạc sao? Vương gia, dân phụ..... Dân phụ cũng muốn lĩnh bạc.” Đôi mắt nhìn thấy mọi người đi ra ngoài, nàng không vui lắc lắc tay mềm, nhắc nhở Thuần Vu Thiên Hải thả người.

“Chúng ta có phải đã từng gặp qua nơi nào hay không?” Trong lời nói của hãn hàm chứa thâm ý gì đó.

“Ôi, Vương gia, đừng lấy dân phụ ra nói giỡn được không. Ta chỉ là một bà mối, Tần đại ca ở Xương Nhạc phường, cưới vợ không đến nơi đến chốn, ta thấy hãn cũng giống như người vậy, đi theo các cô nương để bắt chuyện!” Nàng dùng quạt lông che mặt, cười đến mức có một chút vô lễ.

Cây quạt chắn ở mặt bị người mạnh mẽ lấy ra, nàng hét lên chói tay ôm khư khư cái quạt ngăn hai ngón tay giống như kiềm dừng lại.

Khuôn mặt ôn nhu phong nhã kia chuyển qua đến trước mặt của nàng.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, hơi thở uớt át của hãn đảo qua khuôn mặt đang hoá trang dày đặc của nàng. Mày của hãn, mắt của hãn, miệng của hãn, mũi của hãn, toàn bộ đều ở trong mắt của nàng, bọn họ cũng đã từng thân cận như vậy.

Từng trận khoan như đang đâm vào trong ngực làm đau đớn. Gặp hay không gặp đều giống như tra tấn! Sớm biết có ngày hôm nay, thì khi đó sẽ không nên.....

Nhờ lớp hoá trang dày khá tốt, nên đau thương của nàng được thoải mái lướt qua.

Sau khi ung dung một lúc, Thuần Vu Thiên Hải buông lỏng tay ra, để cho nàng tự do. Trên khuôn mặt kia chỉ có thấy giật mình cùng cứng ngắc. phải

xuống ít bột phấn trên tay, hăn giống như vô tình triển khai tầm mắt.

Trực giác của hăn sai lầm rồi sao? Hăn cùng với nàng từ trước đến nay không có nhận thức, nhưng lại cảm giác được nàng đang giấu diếm một việc nào đó. Nàng vụng trộm lén vào rừng rậm là muốn làm cái gì? Nàng làm cho hăn không khỏi tập trung suy nghĩ càng nhiều.

“Vương gia? Dân phụ có thể đi rồi sao?” Một câu này, nàng nói có chút cợt nhả, nhưng không ai biết rằng, tay nàng giấu trong tay áo đã nắm thành quyền, móng tay đã bấm sâu vào trong lòng bàn tay.

“Người là Cô Sương?” Hăn lại đối mặt với nàng hỏi.

“Dân phụ đúng là Cô Sương.” Nàng liên tục gật đầu, vành mắt lại có một tầng hơi nước giống như trong suốt.

“Người có thể nói cho bốn vương biết, vò rượu này là.....” Khi hăn hỏi câu này, thì hơi nước kia dĩ nhiên đã biến mất.

“Vương gia, người thích uống Hoa Điêu sao? Rượu này a, là do Triệu đại gia ở Tây thành ủ, một năm cũng chỉ làm có vài hũ, ta xem hương rượu này rất tinh khiết, nên đưa cho Tử Phương quận chúa nếm thử. Vương gia nếu là thích, ta.....” Nàng hoá trang sắp không nổi nữa, mà bình thường hèn mọn cùng láu cá là thứ nàng ngụy trang tốt nhất. Nhưng đứng trước mặt người mình yêu nhất, lại phải giả bộ thành bộ dáng xấu nhất, khắp thiên hạ không có chuyện gì so với chuyện này thống khổ hơn.

Nàng muốn gặp hăn, muốn cùng hăn nhận thức, cùng cầm tay hăn sống đến già, khát vọng điên cuồng này dội vào trong óc của nàng, nàng phải cần rằng nhẫn nhịn xuống dưới, giả dạng thành một bà mối thô bỉ đến gây chuyện làm cho hăn chán ghét, để sớm được thoát thân.

“Người đâu, đi đến Tây thành kêu Triệu đại gia gì đó đến đây.” Đang nói

chuyện, thì Ích Thọ dẫn người ra Đại điện.

“Đúng đúng đúng, Vương gia trực tiếp tìm Triệu đại gia là được rồi, chuyện kia cũng không cần dân phụ nữa, dân phụ cũng đi lĩnh bạc.”

“Đã đến Hưng Khánh cung, cũng để cho bốn vương làm tròn trách nhiệm của chủ nhà, ngồi xuống uống chén trà đi.” Nàng càng sốt ruột, hăn càng khí định thần nhàn.

“Vương gia, dân phụ đang rất vội a, dân phụ có một nhà hỉ phô* cần phải để ý, trong hỉ phô cao thấp hơn mười cái tàu há mồm chờ ta, Vương gia.” Nàng mặt mũi nhăn lại, vẻ mặt hồ đồ cười ha ha.

* Nhà hỉ phô là cửa hàng môi giới đồ cưới hỏi

“Liên di, lấy trong phòng thu chi một ngàn lượng bạc đưa cho Cô Sương.” Liên di đã quay lại vừa mới bước vào cửa, lại bị sai đi phòng thu chi.

“Một..... Ngàn..... lượng.” Cô Sương bùm một tiếng quỳ trên mặt đất, ôm lấy giày da của Thuần Vu Thiên Hải, thanh âm kích động nói: “Vương gia, đại ân đại đức của người, dân phụ có làm trâu làm ngựa lại làm mèo làm cá cho người mới có thể báo đáp a, Vương gia người thật sự là hào phóng nha.” Nàng cố gắng dồn sức vào đôi chân để nói chuyện, hương phấn trên mặt đều cọ vào góc áo ngoài của hăn. Trong chớp mắt quỳ xuống kia, thì lòng của nàng cũng nát theo.

Thuần Vu Thiên Hải thái dương ần ần đau. Nàng rốt cuộc giả trang làm cái gì? Càng giấu càng lộ.

“Vương gia, người để cho dân phụ trở về, để ta gọi mười mấy người làm thuê ở hỉ phô tất cả đều tiến vào được không?”

“Làm cái gì?”

“Người lại thưởng bọn họ mỗi người một ngàn lượng, thế này mới biểu hiện được chủ nhà là ta đây có tình có nghĩa!”

Hắn cố quái nhìn chăm chăm nàng.

“Bẩm báo Vương gia, Ích Thọ đại nhân kêu tiểu nhân trở về truyền lại rằng, Triệu đại gia một tháng trước đã rời đi Trường An trở về quê hương lão.” Người vừa được phái đi đã hoả tốc trở về bẩm báo.

Một tháng trước đã rời kinh? Ánh mắt của Thuần Vu Thiên Hải nhìn chữ viết màu đỏ trên vò rượu, màu sắc vẫn còn như mới.

“Ai nha! Triệu đại gia đã rời khỏi kinh thành, về sau ta thay người thu xếp hôn sự, nên tìm ai để đặt rượu đây? Triệu đại gia này rất.....” Nàng đã sớm biết Triệu đại gia đã dừng việc làm ăn, rời xa Trường An.

“Người lại đây.” Hắn muốn nàng tới gần vò rượu.

“Vương gia kêu dân phụ chuyện gì?” Nàng cười làm lạnh đi đến gần, không ngờ, lại bị hơi thở thơm tho sạch sẽ trên người hắn làm cho đỏ hốc mắt.

“Nhìn kỹ vò rượu này xem. Chữ viết trên mặt, là bút tích của ai?”

“Chữ? Làm sao lại có chữ viết?”

“Mặt trên này có viết một câu thơ cổ.” Nàng muốn giả vờ, hắn liền theo nàng đến cùng.

“Nga, nguyên lai là thơ cổ, dân phụ không biết chữ, còn tưởng rằng là hoa văn của Triệu đại gia vẽ đâu.”

Không hề đề cập đến câu hỏi nữa, Thuần Vu Thiên Hải xoay người lại, đánh giá nàng, ánh mắt thâm thúy như đang suy nghĩ muôn vàn.

Lúc này, Liên phu nhân đã cầm ngân phiếu đã đi tới Đại Đồng điện.

“Người đâu, dẫn đường, trở về Hưng khánh cung.” Thở hắt ra thật sâu, hân hơ nâng nửa con người lên, lười biếng cất bước.

“Bái tiền Vương gia.” Cô Sương không thay đổi láu cá cúi chào, trong lòng âm thầm tính toán, chờ hân đi xa, nàng cũng nên chuồn đi. Nguyên lai ngày đó Phong Trường Lan nhắc nhở nàng chính là chuyện này, nàng thật sự hối hận không ngừng, sớm biết rằng như thế sẽ không lạnh mồm lạnh miệng.

“Đúng rồi, đã quên nói cho người biết một việc.” Vẻ điềm đạm trên mặt nhìn thế nào cũng thấy có ý tứ gì đó, “Trước khi tìm được Triệu đại gia, người phải ở tại chỗ này.”

Khóe miệng Cô Sương run lên.

“Vương gia thật là yêu mến dân phụ a!” Nàng sắp khóc, “Vương gia, người cho dân phụ bạc, lại lưu dân phụ ở tại đây chốn tiên cảnh của nhân gian để làm khách, dân phụ thật sự là rất vui mừng, không có cách nào báo đáp a. Nghe nói Vương gia chưa cưới vợ, không bằng, dân phụ làm mai mối cho người đi, bao người ba tháng lương.... Không đúng, kết hôn với một mỹ nữ xinh đẹp đi.” Nàng xé cổ họng hướng dáng người đang đi xa hô.

Người đang đi phía trước chợt dừng lại một chút, rồi lại bước thành những bước chân lớn.

“Làm càn! Nơi này là Hưng Khánh cung, không phải nơi phố phường, mời người tXọng.” Liên phu nhân nghiêm khắc răn dạy. Nàng đã sớm nhìn thấy, chỉ muốn nữ tử thô bỉ này rời đi.

“Liên.....” Một câu trên môi nàng, Cô Sương khó có thể dẫn nổi từ dáng vẻ kiêu ngạo trở thành gầy yếu nhỏ bé. Nàng cắn nhanh môi dưới, ủy khuất

lui xuống. Liên di còn nhớ rõ nàng sao? Nàng đã từng coi người như là mẫu thân a, dạy cho nàng nữ công gia chánh, nước trà phải ngâm như thế nào, nhận biết con người như thế nào, là nữ nhân may quần áo đầu tiên cho nàng, lúc này cũng hoàn toàn không nhớ rõ nàng. Lúc trước nàng lựa chọn phương thức quật cường để đi con đường này, nên hiểu được, tất cả những người mà nàng coi trọng nhất định sẽ cùng nàng trở thành người xa lạ.

Hiểu được như thế lại là một chuyện, nhưng khi tự mình đối mặt chua xót trong đó, nàng vẫn như cũ, không thể không thừa nhận.

“Người muốn ở lại Hưng Khánh cung, phải ngoan ngoãn nghe lời, trước mặt Vương gia không thể trả lời như thế, hiểu chưa?”

Trước đây nhiều năm, Liên di đối với nàng vô cùng ôn nhu, thương tiếc những chuyện trước kia mà nàng gặp phải, nay.....

Nhiều năm đau khổ, nàng đã học được không cho lệ đi ra, nhịn nó xuống, nàng đã học được không hề suy nghĩ, không quay đầu lại xem, chỉ hướng lên phía trước.

“Dân phụ, hiểu được.....”

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy có người đang nhìn nàng, vội vàng ngửa đầu lên tìm kiếm chung quanh, cùng lúc chống lại một đôi mắt thâm thúy.

Hắn phát hiện ra sao? Phát hiện ra ánh mắt mát mát không che dấu của nàng?

Một lát sau, khi Thuần Vu Thiên Hải lại xoay người đi xa, rốt cuộc cũng không thể bình tĩnh trở lại.

Ngày trước chưa gặp mặt Cô sương, mỗi ngày hắn đều so đo với trí nhớ trống rỗng, mà từ khi nàng xuất hiện, tâm tình của hắn vội vàng xao động

cùng bất an lại đi xuống dưới.

Loại biến hóa này, có lẽ là bởi vì dáng vẻ nguy trang cùng nói dối của nàng, có lẽ là bởi vì những lời răn dạy của Liên di, nàng cảm thấy uỷ khuất, cũng có lẽ là bởi vì một loại lực lượng thần bí. Không thể phủ nhận, khi hãn nắm lấy tay phải của nàng, cảm xúc của hãn giống như bị tra tấn, giống như trước đây hãn cũng từng làm như vậy.

Tiếp cận nàng, là ý tưởng duy nhất của hãn bây giờ. Hãn muốn xem dung nhan đằng sau lớp phấn dày kia, hãn muốn hỏi nàng rốt cuộc cất giấu bí mật kiểu gì trong đấy. Vẫn còn gì đó mà có lẽ hãn muốn thu hoạch càng nhiều.

Duỗi nửa cánh tay ra, tâm tư của hãn hoàn toàn đều xoay chuyển chung quanh Cô Sương.

“Vương gia.” Đông Lam thận trọng khom người thờ dài.

“Trung Thư Lệnh Doãn Hiễn đến đây?”

“Uh! Hôm nay buổi trưa đã tới rồi.”

“Để cho hãn đợi hai canh giờ, bốn vương muốn nhìn thấy hãn rồi đi.” Vị Trung Thư Lệnh này ở kinh thành thế lực gây dựng rất bành trướng, chủ yếu là các quan văn võ từ nhị phẩm trở xuống, có tam thành ở trên đều là môn đệ của hãn. Thánh Thượng triệu hãn vào kinh, đó là muốn hãn trở về kiểm chế Doãn Hiễn. Nếu không có biện pháp hành động, chỉ qua một thời gian nữa, quyền lực của Hoàng Thượng cũng sắp bị mất.

“Tuân mệnh.” Đông Lam cùng hộ vệ đồng thời nói ra, để cho hãn đi trước.

“Các người đi trước đi! Bốn vương vòng tới hậu đường.” Hãn muốn nhìn xem, Doãn lão tặc ngồi đợi sau hai canh giờ, sẽ có phản ứng như thế nào.

Đông Lam dẫn người đi trước, hẩn nhẹ nâng áo bào, thông dong chui vào phía sâu trong rừng, hướng Đại Đồng điện bước đi, khi sắp tiếp cận Đại Đồng điện hẩn nghe được thanh âm.

“Đại nhân, nàng chính là Cô Sương.” Ôm nỗi hận cùng trách móc, làm cho người ta không khỏi hoài nghi, người này hình như cùng Cô Sương có thù không đội trời chung.

“Đừng dọa người a, vị tiểu huynh đệ này, có cái gì thì từ từ rồi nói. Ta còn chưa có nghe được người khác nói tới nơi tới chốn đâu.” Cô Sương tục khí cười nói.

“Đại nhân ngày ấy chính là xe bò của nàng đụng phải hỉ kiệu, Nhạn nhi cô nương mới thừa dịp đấy mà đào tẩu. Tiểu nhân phải mất chút khó khăn mới phái người đi tra rõ, việc này cùng nàng không tránh khỏi quan hệ.”

“Cái gì? Tiểu huynh đệ, người đây là ngậm máu phun người nha. Ta chỉ là bà mối, bà mối làm sao có thể làm loạn mà va chạm vào hỉ kiệu.”

Nàng hiện nay đang ở Hưng Khánh cung, không dám biểu lộ tính cách thật, sợ làm cho người ta hoài nghi, cho dù là chán ghét đối mặt với Doãn Hiến cùng tùy tùng, nàng vẫn dùng bộ dạng không đứng đắn kia.

“Người tốt nhất nên thành thật đưa Nhạn nhi cô nương đi ra.” Tùy tùng của Doãn Hiến ngoan độc mở miệng thay cho chủ tử.

“Ta biết Hoa nhi, Thảo nhi, chim chóc, cũng không biết cái gì là Nhạn nhi.” Cô Sương hai tay chống nạnh, ưỡn ngực ngẩng đầu, không chút nào che dấu chán ghét của bản thân đối với Doãn Hiến.

“Hỗn.....” Tùy tùng như cáo mượn oai hùm đang muốn phát tác, lại bị chủ tử ngăn lại.

“Người có biết ta là ai không?” Doãn Hiến cười lạnh.

“Đương triều Trung Thư Lệnh.” Ánh mắt của Cô Sương so với lời của nàng còn thẳng thắn hơn, ngay giờ phút này không một tiếng động nói: Ta chẳng những biết người là ai, còn biết nhìn thấy người không thể gặp chuyện gì tốt.

Là Doãn HiŨ! Trốn trong đám cây cỏ dày đặc, Thuần Vu Thiên Hải ẩn giấu hành tung, lặng lẽ tới gần chỗ tranh chấp giữa ba người.

Đầu tiên, tầm mắt của hắn bị ánh sáng của màu đỏ chiếm đầy.

Chiếc váy bằng lụa bao vây lấy dáng người thon thả tinh tế của Cô Sương, một dải hoa thật dài màu tím buộc ở trước ngực cho đến thắt lưng, trên áo khoác sa mỏng theo hàng ngàn những con bướm nhỏ, một cái áo lót lụa màu tím ôm trọn lấy đôi gò ngực như ẩn như hiện của nàng.

Mặt của nàng đã rút đi khá nhiều bột phấn, nhưng vẫn trong tình trạng trắng bệch, hai mắt xinh đẹp lại sáng láng, lông mi giống như trăng rằm, chiếc mũi nhanh nhạy xinh đẹp, đôi môi anh đào, no đủ ngọt ngào.

Nàng vừa giống như một cô gái ngây thơ khờ dại, lại có nét của thiếu phụ quyến rũ. Giơ tay nhắc chân đều tràn ngập tự tin cùng mạnh mẽ quyết liệt, cùng với diện mạo hôm qua của nàng hoàn toàn không giống nhau.

Đây là đóa hoa ở trên sa mạc, cũng như bụi gai ở giữa rừng, dũng cảm nở rộ. Mũi nhọn đâm thủng trái tim non mềm của nàng, cuồng phong bẻ gãy nhánh cành của nàng, cũng không thể ngăn trở nàng phát triển nở rộ, hướng về ánh mặt trời, cố gắng bày ra sinh mệnh ương ngạnh.

Hình ảnh nữ tử ở giữa, tiến thật sâu vào trong nội tâm của hắn. Ngay tại giờ phút này, hắn cảm thấy không hề tịch mịch, có chút rung động nhẹ nhẽ thấm vào trong máu của hắn.

Làm cho thể xác và tinh thần chán của hắn giống như có sức mạnh dời núi lấp biển mà đến, nhưng hắn lại cảm thấy không hề xa lạ, giống như ở nơi nào đó, khắc nào đó hắn đã từng có cảm thụ như vậy.

Ngoài rừng, tranh chấp càng diễn ra ác liệt.

“Người nhận biết được bản quan là tốt rồi, bản quan cũng nhận biết người.” Một câu vân đàm phong khinh, ý tứ hàm xúc cảnh cáo trong đó gần như chính xác.

Nhận biết nàng, về sau hắn sẽ đối phó với nàng thật tốt, ý tứ kiểu này nàng hiểu được.

Đôi môi đỏ mọng uớt át nhếch lên một cái, ánh mắt Cô Sương nhìn về phía nơi khác.

Nghĩ rằng nàng đang sợ hãi, Doãn Hiến âm hiểm cười nhắc áo bào lên, đi đến chỗ nàng.

“Trung Thư Lệnh đại nhân, người ban đêm ngủ ngon sao?”

Nàng đột nhiên làm khó dễ, ngữ điệu thông dong trở lại bình thường, không chút để ý.

“Ta biết, Trung Thư Lệnh đại nhân muốn tính mạng của dân phụ chỉ như bóp chết một con kiến dễ như trở bàn tay, nhưng ta hạ quyết tâm phải làm xong chuyện, nên tuyệt đối sẽ không dừng tay.” Xoay người, nàng cười đến khuynh quốc khuynh thành.

Nàng ở trước mặt bằng hữu mà hi hi ha ha, e sợ làm cho thiên hạ bất, nên miệng lưỡi giả mạo như cơm bữa, Khi thay người ta làm mỗi biểu hiện vô cùng khéo léo, đưa đẩy thân thiện, cũng sẽ tại trước mặt người kia hoá trang hoàn toàn thô tục, để ngừa hắn nhận ra mình, nhưng bản chất bên trong, nàng

nguyên lai vẫn là chính mình, cương liệt, kiên cường lại cố chấp, thậm chí ngẫu nhiên còn có chút tùy hứng. Trải qua lại nhiều mưa gió, bản chất của nàng cũng chưa từng thay đổi.

Nữ nhân này đẹp quá! Dung nhan bướng bỉnh, Doãn Hiễn không khỏi tự tán thưởng. Đáng tiếc nha, đáng tiếc đã là phụ nhân, nếu hoàng hoa khuê nữ, hẳn còn có thể cân nhắc chơi đùa với nàng thật tốt.

“Có cốt khí, nhìn xem là người mạnh mẽ cứng rắn hay là bản quan tính tình cứng rắn.” Bỏ lại lời nói, Doãn Hiễn cùng tùy tùng hướng Đại Đồng điện mà đi.

Cô Sương cũng nghênh ngang mà đi.

Thuần Vu Thiên Hải từ đầu đến cuối vẫn chưa bị ai phát hiện, thấy người kia không cam lòng yếu thế tươi cười. Vẻ tươi cười này làm cho hắn mê muội, cũng làm cho hắn lại khẳng định, nếu nàng không ẩn giấu bí mật nào đấy về hắn, tuyệt đối sẽ không ở trước mặt hắn giả ngây giả dại.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Ánh trăng sáng vắng vặc, gió thổi nhẹ nhẹ, sau bức tường của Hưng Khánh cung, một thân ảnh nho nhỏ đang cong thân mình, tìm kiếm chung quanh.

“Trốn? Hay là không trốn? Sào huyết đã đều bị phát hiện, chỉ có thể cái gì đều không cần, trước ra khỏi Trường An đã rồi nói sau.” Thân ảnh nhỏ bé lăm bằm lăm bầu. “Chạy thoát cùng lắm thì bị lôi trở về. Đã nói ta..... Ta muốn đi Lâm An làm mối cho người ta.” Nàng quyết định vẫn là chui chuồng chó đi ra ngoài rồi nói sau.

“Không nghĩ tới, người và ta đều có nhả hừng ngấm hoa dưới ánh trăng.” Không có tiếng động, không có dấu hiệu, một bóng đen thon dài lặng yên không một tiếng động bao phủ lên thân ảnh nhỏ nhắn.

Cô Sương theo bản năng xoay người, chớp mũi xinh xắn ngoảnh lên, ngăn không được hơi thở nam nhân nhiều loạn tâm tình của nàng.

Là hắc! Hắc từ lúc đem nàng ở lại trong Hưng Khánh cung cũng chưa từng xuất hiện, nay lại hiện thân không phải là cố ý chứ? Hay là giống nh thợ săn, đang chờ thời cơ tốt nhất để săn bắn? Mà con mồi chính là nàng?

Lúc này, Nghi Vương tuần mỹ đem nàng giam ở giữa chính mình cùng tường đá, một cái tay áo ngang ngược đặt trên đỉnh đầu của nàng, ngăn trở toàn bộ đường lui của nàng. Ánh mắt thâm thúy âm u, lẳng lặng nhìn nàng.

“..... Vương gia.” Nàng trơn trượt như cá chạch, căn bản không cho hắc

có cơ hội tới gần, vội quỳ gối bên chân hân.

“Vương gia vạn an, ngài như thế nào lại có thời gian đi ra đây, ôi, Hưng Khánh cung này thật sự là nhân gian tiên cảnh.....” Một chuỗi dài nịnh hót làm trán Thuần Vu Thiên Hải nổi gân xanh.

Chán ghét mà lui ra phía sau từng bước, hân khoát tay áo, “Đứng lên đi.”

“Tạ ơn Vương gia.” Cô Sương cười hớ hớ đứng lên.

“Người đã ở đây rồi, thì bồi bốn vương đi dạo dưới ánh trăng.” Thành linh, hân nắm chặt cổ tay ngọc của nàng, xoay người liền hướng phía Long hồ mà đi.

“Vương..... Vương gia, đêm đã khuya, dân phụ muốn đi ngủ, xin thứ lỗi cho dân phụ không thể đi cùng vương gia.” Tim của nàng rung động đập mạnh, lộ ra dấu vết sợ hãi, cũng bởi vì hân mà kinh sợ.

Đã từng, có một đoạn thời gian như vậy, bọn họ sớm chiều ở chung, ban đêm cùng ngắm hoa, những lúc rảnh rỗi thì dạo chơi, ở bên tai nhau nói những lời dễ nghe, lại ôm nhau nhập hoài, cùng giường mà ngủ. Trước mắt, hân vẫn còn là hân, nàng đã sửa lại tên, biến thành một người khác, từ lâu đã mất đi duyên phận cùng nhau sống đến già.

Những chuyện đã trải qua, vẫn lóe sáng trong lòng nàng, những thứ đã bỏ qua, vẫn dày vò nàng từng đêm, đau quá.

“Nơi này là nơi đẹp nhất của Hưng Khánh cung, người không ở lại mà nhìn xem sao?” Dừng lại nói chuyện, hai người đi xuyên qua một đường mòn, hồ nước hình rồng phía đông bỗng nhiên lọt vào tầm mắt, lại có cảm giác hi vọng.

Nơi này bày ra một cái ghế bằng đá cẩm thạch thật dài, xung quanh bằng

ghế đá được quán trọn bằng một vườn những đóa hoa tường vi nở rộ

“Nơi này có hoa, có hồ, có ánh trăng trong nước, ngồi xuống đi.” Buông tay nàng ra, hắc nhĩ nhận đi tới trên băng ghế đá ngồi xuống, ánh trăng mênh mông, chiếu thẳng vào một bên mặt của hắc

Đổi mặt với nam sắc mê người như thế, nàng chỉ có thể vội vàng không mở mắt. Vừa mới né tránh, thì khuôn mặt tuần tú kia lại như bóng với hình bắt đầu tiếp cận, lần này cự ly thật sự rất gần, căn bản không cho nàng có không gian mà trốn tránh.

Ánh trăng chiếu trên mặt nước trong veo, trên hồ nước sóng gợn nhẹ.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, bóng dáng tan tiến vào trong ánh trăng dưới nước đông đưa.

Giờ phút này, hai ánh mắt trắng đen rõ ràng, như đang bắn vào trong tâm hắc, cùng phủ thêm một chút bụi dày với hình ảnh đang chồng chéo lên nhau. Có một vài thứ, như không như có.

Hắc nhĩ mày, mang theo giọng điệu đùa giỡn nói: “Thật không ngờ Cô Sương lại thích chưng diện như vậy, ban đêm cũng không bỏ lớp hóa trang.” Hai tay áo gấm bao phủ lên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, muốn lau hết lớp son phấn thật dày trên mặt nàng.

“Vương gia, dân phụ không có một chút sắc đẹp, đành phải dựa vào một chút hương phấn vì chính mình tô màu.” Nàng trốn! Muốn lau phấn trên mặt nàng, nghĩ cũng đừng nghĩ đi.

“Thế này là không được, cho dù người có xấu, cũng cần phải đổi mặt với chính mình.” Hắc mỉm cười, tay trái thận trọng giữ lấy thân thể của nàng, tay phải cầm lấy khăn, tiếp cận hai gò má của nàng.

“Việc nhỏ này, làm sao có thể phiền Vương gia.” Nàng ngửa về sau, hắc cũng theo vào.

Ở trong bàn tay của hắc, nàng thật sự rất khó trốn chạy. Sau khi lau vài cái, phấn trên mặt nàng đã bị quét tới hơn phân nửa.

Mắt thấy trốn cũng vô dụng, nàng dứt khoát ngồi thẳng dậy, mặc cho hắc đem số phấn còn lại lau sạch sẽ. Cho dù đã nhìn thấy mặt của nàng, hắc cũng sẽ không nhớ ra nàng là ai, làm gì mà phải chột dạ che che dấu dấu. Cô Sương rầu rĩ an ủi bản thân.

“Uh? Đây không phải hương phấn? Đây là bột mì dùng để làm trong phòng ăn.” Mũi ngửi hương vị trên khăn, hắc không biết là nên khóc hay cười nói.

“Vương gia, người cũng không biết, Hưng Khánh cung này to như vậy nhưng không có cung cấp cho dân phụ dùng son bột nước.” Nếu không thì dùng hương phấn cũng không sai biệt cho lắm, nàng cũng sẽ không đi phòng bếp trộm bột mì để thật giả lẫn lộn, còn thực bất hạnh, trên đường đi trộm bột mì lại gặp được Doãn Hiến cùng tùy tùng của hắc.

Nhìn nàng chu đôi môi đỏ mọng lên, trong lòng hắc nóng lên, phát lên ý niệm trong đầu muốn hôn môi của nàng.

“Bốn vương lại cảm thấy Cô Sương trời sinh khí chất, căn bản không cần son bột nước.” Siết chặt lấy chiếc khăn lụa mỏng, tay phải rất lưu luyến rời khỏi làn da mỏng manh như ngọc của nàng.

“Vương gia thực sự là đang vui đùa với dân phụ.” Nàng tính toán lợi dụng giàn hoa dùng bóng cây che lấp chính mình. Nói như thế nhưng nàng vẫn là chột dạ muốn chết.

“Lưu lại, bốn vương yêu thích người. Ngoan ngoãn ở lại bên người ta.”

Hắn sâu kín nhìn nàng.

Sắc trời trong sáng, vì sao lại có cảm giác bị sét đánh trúng đâu? Cô Sương hai mắt choáng váng hoa mắt, không dám nhìn thẳng vào nam nhân này.

“Vương..... Gia.”

“Lưu lại.” Ánh mắt cố định nàng, tiếng nói trầm thấp của hắn lại vang lên một lần nữa, “Bốn vương yêu thích Cô Sương.” Bốn năm qua, hắn chưa từng trêu chọc qua một nữ nhân, mà nay, chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, lại bị Cô Sương chiếm hết ở trong lòng.

Hắn nói hắn yêu thích nàng?

Một năm kia, vào buổi sáng sớm, khi hắn đem bông hoa dính sương sớm đưa cho nàng cũng là lần đầu tiên nói: “Ta yêu nàng, Vũ nhi.” Từ một khắc kia, nàng rơi vào trong thâm tình của hắn, từ nay về sau không thể tự kiềm chế.

Như có vật nặng ném mạnh vào ngực của nàng. Có kích động cùng sung sướng, nhưng hơn thế nữa vẫn là đau đớn.

Mở lớn miệng đào, nàng trợn tròn đôi mắt đẹp, thoát khỏi hai tay của Thuần Vu Thiên Hải, đông một tiếng hai đầu gối quỳ xuống, cả người nằm ở trên mặt đất.

“Vương..... Gia, dân phụ là phụ nữ đã có chồng, ta sinh ra là người của phu quân ta, chết cũng là quý của phu quân, ta đối với hắn tuyệt không có hai lòng.”

“Đứng lên mà nói.” Phu quân? Hắn cũng không cho rằng phu quân của nàng là vật cản, huống hồ thực sự có người này tồn tại hay sao?

“Vương gia, người..... Nếu thật sự yêu thích dân phụ, thỉnh đưa cho dân phụ một con ngựa. Dân phụ trong lòng chỉ có phu quân của ta, thầm nghĩ chờ hănh cùng nhau dưới mộ huyết. Người chỉ có người của dân phụ, chứ không thể có tâm của dân phụ.” Nàng khóc thật sự rất khoa trương, nước mắt rơi ẩm ướt trên mặt bột mì còn lại, liếc mắt một cái nhìn lại, vẻ mặt đều bản.

Nam nhân đứng thẳng lên ngựa đầu nhìn vào ánh trăng phía xa, vừa tức giận vừa buồn cười.

“Vương gia!” Nàng kéo góc áo bào của hănh, lau nước mắt trên mặt, lại cảm thấy không đủ, đem nước mũi toàn bộ cọ lên áo bào rồi nói: “Vương gia, buông tha cho dân phụ đi.”

“Quá xấu.” Thái dương của Thuần Vu Thiên Hải có một trận co rút mạnh. Nàng lại dùng trò lừa bịp với hănh.

Hănh cắn răng lui ra phía sau, một lần nữa ngồi trở lại trên băng ghế dài.

“Dân phụ thực bản sao?” Nâng lên khuôn mặt đang khóc, nàng vô tội hỏi.

“Đến đây, ngồi trên đây, cùng bốn vương nói về phu quân của người đi.”

“Phu quân của ta a!” Vỗ vỗ ít cở trên người, nàng đặt mông lại ngồi ở bên cạnh băng ghế đá, trên mặt hiện lên một chút thô tục cười, “Phu quân của ta, ở trong mắt ta, là người tốt nhất thiên hạ.”

“Hănh gọi là cái gì?” Hănh ung dung thản nhiên, tiếp tục hỏi.

“Trương Đại Hữu.” Từ nơi này phóng mắt nhìn lại, có thể thấy nóc nhà của miếu Trương Phi bên ngoài một dặm, nàng liền thuận tiện mượn dùng một chút.

“Thành hôn đã bao nhiêu năm?”

“Đã mười năm, phu quân nhà ta, là người thành thật trung hậu, đối với dân phụ toàn tâm toàn ý săn sóc chiếu cố, chúng ta từ nhỏ đã được định việc hôn nhân rồi, tình cảm so với sắt còn bền hơn.” Nàng cười hớ hớ cúi đầu, mềm mại e thẹn xấu hổ.

“Thế người đâu?”

“Phu quân là kiệu phu, đi theo chủ tử của hãn vào Nam ra Bắc, đã đi ra quan ngoại bốn năm. Dân phụ đêm trông ngày nhớ, ai!” Nàng nói như vậy, hãn không biết đã tin chưa.

“A, Trương Đại Hữu.” Hình như là đã tin lời nói của nàng hãn liên tục gật đầu.

“Phu quân của ta sẽ vì ta nấu cơm giặt giũ, còn nấu cho ta những đồ ăn mà ta thích!” Nàng ngượng ngùng cúi đầu.

“Uh, thật là phu quân tốt. Vậy người nói cho ta biết, Trương Đại Hữu nguyên quán nơi nào?” Người nói dối thường hay xem nhẹ những chi tiết nhỏ, hãn đột nhiên đặt câu hỏi, làm cho nàng trở tay không kịp.

A! Sao đột nhiên lại hỏi cái này? Cô Sương sửng sốt. Cái Trương Phi kia rốt cuộc là người ở nơi nào? Mau nghĩ đi, thầy giáo hình như có nói qua, đúng đúng đúng, nghĩ tới.

“Là người quận U Châu.” Hoàn hảo có Trương Phi!

Hãn không hề lên tiếng, cũng không hề chớp mắt nhìn nàng, thân ảnh thon dài cùng nàng kéo gần khoảng cách.

Ánh mắt thâm thúy thu nhỏ lại, khuôn mặt tuần nhã dưới ánh trăng dần dần phát lên cử chỉ mê hoặc lòng người. Chỉ cần là nữ nhân, đều không thể chống đỡ được câu dẫn của hãn.

Nàng cũng tương tự. Thân mình mảnh mai như là bị cố định, hai mắt gắt gao nhìn hăn.

Cánh môi của hăn để trên miệng nàng rồi dừng lại một chút, cứ như vậy sẽ hôn lên nàng. Cô Sương không dám dùng sức hô hấp, chỉ có thể trừng to hai mắt.

Hăn càng dựa vào càng gần, ở dưới ánh trăng nhu hòa, mang theo ánh môi sáng bóng cứ như vậy một tắc lại một tắc đi đến.

Chạy mau! Ý nghĩ như sét đánh này nói qua không biết bao nhiêu lần nhưng nàng vẫn là không động đậy.

Đột nhiên nhắm mắt lại, nàng không thể nhìn cái hôn này phát sinh.

“Hoa đẹp không?” Kết quả, hăn căn bản không có hôn nàng, mà là vòng qua nàng, hái xuống một đóa hoa tường vi đỏ tươi phía sau nàng. Đùa giỡn nàng, trừ bỏ muốn nhìn thấy biểu tình thiên biến vạn hóa của nàng, hăn còn muốn mượn việc này để phán đoán, bọn họ kia có phải đã từng thân mật như hăn suy nghĩ hay không. Nàng bỗng nhiên cứng ngắc bỗng nhiên lại tràn ngập chờ mong, thật sự là nhắc nhở cho hăn không ít đâu.

Bị đùa giỡn ! Nàng mới vừa rồi là không phải thực ngu xuẩn sao? Nàng nguyền rủa nguyền rủa, nhưng lại không thể lộ ra.

“Uh, thơm quá a, sắc thái diễm lệ, mùi hương ngọt, phong thái động lòng người.” Hăn đã đạt được mục đích liền liếc mắt nhìn nàng một cái, đem hoa tiến đến trước mũi ngửi nhẹ.

“Ha ha.” Nàng cười gượng.

“Hoa thật sự là so với người tốt hơn, xinh đẹp, hơn nữa sẽ không nói dối.” Hăn có hàm xúc ý tứ khác mà khen.

Nàng giả bộ nghe không hiểu, ngực còn vì chuyện vừa rồi mà xao động

“Ai.” Hắn sâu kín thở dài, cúi hai tay xuống, bóng râm màu đen bao trùm cả khuôn mặt hắn. “Người sẽ vì bốn vương mà lưu lại chứ. Không biết vì sao, người cứ nói nhiều là ta thủy chung lại có ý niệm này trong đầu, cho nên, người nhất định sẽ vì ta mà lưu lại.” Hương thơm thoang thoang trong không trung, hắn thấp giọng nỉ non, lại giống như tiếng sấm sét đình tai nhức óc.

Không biết nên khuyên hắn như thế nào để buông tha cho nàng, Cô Sương hoảng hốt đứng lên, phong cảnh dưới ánh trăng càng không ngừng lay động. Dưới sự đùa cợt của vận mệnh, nàng lại trở lại khởi điểm, bọn họ lại phải đối mặt gặp nhau, tranh chấp, ái mộ cùng chia lìa.

Thật sự tò mò quái lạ! Cô Sương vẫn vui đầu, gắt gao nhìn chăm chăm góc tay áo kia. Vì sao nàng muốn cùng hắn đến sông Khúc Giang bên này ngắm hoa? Nàng ở Hưng Khánh cung trái trốn phải trốn, vẫn là bị hắn bắt đi dạo, thật sự là quá buồn a!

Hoa mẫu đơn ở sông Khúc giang sẽ là rất mê người khi mùa xuân ở Trường An, mỗi khi xuân về hoa nở, Mẫu Đơn nở hoa, nơi đây liên tục tập văn nhân trí thức trong kinh thành, thế tộc công tử, vương công đại thần cùng dân chúng bình dân, cùng chung thịnh thế tao nhã.

“Cô Sương, người ở tại Trường An, chắc cũng biết, Mẫu đơn ở sông Khúc giang này là không thể bỏ qua. Vì sao không chịu đến đây?” Tút tay áo của nàng, hai tay hắn vòng ra phía sau mà đi, thần thanh khí爽 nói.

Bên bờ sông Khúc giang, du khách đông như dật, rất nhiều nữ tử nhìn thoáng qua bọn họ, đều xấu hổ mang theo vẻ sợ hãi mà trộm ngắm phong thần tuấn tú của Nghi vương.

Cô Sương thân mình áo váy màu đỏ rút vai lại, không có cách nào theo sát

hắn. Nơi đây nhiều người, cũng không biết có thể gặp người quen biết hay không, nàng không dám làm hành động gì khoa trương, cẩn thận né tránh ánh mắt ở bốn phía.

“Xuân khốn thu thiếu, Vương gia, Cô Sương thăm nghĩ nên ở lại trong cung để ngủ trưa.” Nàng hai mắt như nước khép hờ, miễn cưỡng nói.

“Thời tiết tốt như vậy, nhiều hoa mềm mại như vậy, sao người lại nhẫn tâm phụ lòng chúng nó như thế.” Hắn dừng bước, quay đầu liếc mắt mặt của nàng, son phấn trên mặt vẫn chưa xóa hết nên vẫn là một mảnh tái nhợt.

“Người xem ngủ dậy thân thể sẽ mệt mỏi, càng cần phải đi nhiều hơn một chút.” Đoá hoa gai này đang cố gắng nở rộ, rốt cuộc cũng thừa nhận đang cố sức như thế nào, mới có thể vừa nhu vừa mãnh mai cùng cương nghị như vậy, tính chất đặc biệt mâu thuẫn? Nhìn chăm chăm vào nàng, hắn bất giác ngây ngốc.

“Vương gia, dân phụ thân thể khoẻ như trâu, thật sự rất tốt.” Nàng cúi đầu nhẹ nhàng cười nói, tránh né ánh mắt nóng rực của hắn.

Hắn lau đi toàn bộ bột nước của nàng, làm nàng không thể không lộ màu sắc vốn có đi ra ngoài. Không có đồ trang điểm đậm trợ giúp, nàng căn bản không có dũng khí đối mặt với mặt của hắn. Nàng chợt dạ cực kỳ, chỉ sợ hắn đột nhiên nhớ tới cái gì đó.

Xa xa tiếng thanh âm trầm trầm khen ngợi, gọi thần trí Thuần Vu Thiên Hải quay về. Hắn nháy mắt mấy cái, lại tiếp tục dắt nàng đi trước.

Bên sông Khúc Giang, du khách lại muốn thưởng thức hoa Mẫu Đơn mà không nghĩ rời đi.

Nhìn dòng người, Cô Sương mi nhãn lại chợt quay đầu, nhìn về xa xa, lẳng lặng không nói lời nào.

Hắn quay trở lại, dựa theo tầm mắt của nàng nhìn lại, năm bước ở ngoài, có một gốc cây anh đào những cành nhánh đang sinh sôi nảy nở lá cây tươi tốt, đoá hoa màu hồng nhạt từng chùm từng chùm làm tô điểm thêm cho những nhánh cây, lại giống như một lớp sương mù.

Dưới tàng cây không có người, Cô Sương dùng cằm hất hất vào cây anh đào kia nói: “Nó cũng rất đẹp, lại thiếu người hỏi thăm.”

Nắm lấy tay nàng, hắn mang nàng bước về phía cây anh đào.

Khi nàng còn chưa nói ra câu cảm thán kia, hắn liền hiểu được tâm tư trong lòng của nàng. Loại tâm tư thông minh sắc sảo này vô cùng kỳ lạ, hắn lại cảm thấy bản thân rất hiểu nàng, mà nàng cũng hiểu hắn.

Khai mạc lễ hội hoa Mẫu Đơn tất nhiên là rất đẹp, nhưng hắn lại thiên vị cây anh đào nhỏ bé và yếu ớt này hơn, hơi không chú ý, bởi vì một phần đẹp này rồi sẽ vội vàng biến mất, cho nên hắn là càng phải quý trọng. Hắn nghĩ như thế, mà nàng cũng có tâm tình giống như thế, nếu không, nàng sẽ không đứng ở trong rừng Mẫu Đơn, mà chỉ nhìn thấy cây anh đào kia.

Dưới tàng cây hai người đứng sòng vai với nhau, cơ hồ là cùng một lúc đều ngẩng đầu lên, xem xét đoá hoa rộng lớn trên đỉnh.

Nàng thật sự rất ấn ý với hắn. Ngắm hoa đến si mê hai người không phát hiện ra là đã tới gần nhau rất nhiều, một mùi hương thơm ngát rất quen thuộc từ tóc của Cô Sương bay vào trong mũi của Thuần Vu Thiên Hải .

Giữa mùi hoa anh đào trong không trung, mùi hương đã từng bồi hồi ở trong mộng hắn có vẻ phá lệ xông ra. Mà tâm hắn đột nhiên xao động đứng lên.

Tình cảm chân thành đã tan biến từ lâu lại như tốc độ kinh người sống lại, một lần nữa đầy đặn đứng lên. Hắn nhìn nàng liếc mắt một cái, một bên của

khuôn mặt hoàn mỹ kia làm hấn lại thấy yêu thương.

Không có gió, nhưng cánh hoa anh đào không biết vì sao lại bay lả tả từ trên đầu bay xuống. Đóa hoa màu phấn hồng vẫn đang kiêu diễm, cũng đã đến thời khắc không thể không rời đi khỏi đầu cành.

Đóa hoa nho nhỏ ở trên đầu của bọn họ rục rờ mà tung bay.

Tiếng người ồn ào ở bốn phía đột nhiên tan biến, toàn bộ sông Khúc giang giống như chỉ còn lại hai người bọn họ, lặng lẽ, hưởng thụ cảnh đẹp duy nhất này.

Cô Sương đã rơi thật sâu vào cảnh xuân cấm tú như vậy. Năm đó, bọn họ cũng giống như cảnh trước mắt này, đang nhìn hoa nở hoa rơi, hấn là người nàng yêu nhất, nàng là Vũ nhi của hấn. Trái tim bọn họ kề sát vào nhau, lúc đó nàng còn có quyền lợi để quan tâm hấn, chăm sóc hấn, có thể vì hấn mà may quần áo, vì hấn mà chia thức ăn thêm trà.

“Người muốn làm gì?” Thuần Vu Thiên Hải nhăn mày lại, cầm tay nàng qua đây, bàn tay nhỏ bé đang định phất đi đóa hoa trên đầu hấn.

A! Nàng trong lúc đó lại thất thần, theo bản năng làm việc mà chính mình muốn làm.

Thân mình cứng đờ, trong mắt nàng một mảnh hỗn loạn. Từ trong hồi tưởng tỉnh lại, nàng thậm chí không biết tự bào chữa như thế nào.

“Ta thích vẻ mặt vừa rồi của người.” Tình cảm sâu nặng như vậy, lại giống như một gợn sóng, cấp tốc biến mất. Hấn liền hăm ở trong thâm tình này mà không thể tự kiềm chế được, hấn nghĩ chính mình là thật sự thương yêu nữ nhân này.

Cô Sương cắn môi. Nàng vừa rồi không nên thất thần như thế, thật sự

không nên a, nay phải thoát thân như thế nào?

Sấm đen ầm vang, mùa xuân ở trên sông Khúc Giang như biến mất.

“Mùa xuân thật sự là cũng có lúc nóng lúc lạnh, một hồi nắng một hồi mưa.” Đám người ngắm hoa xôn xao hẳn lên.

“Cũng không phải là thôi.”

Mây đen cùng tiếng sấm đang cuồn cuộn từ phương Tây mà đến.

“Trời mưa, trời mưa.” Có người la hét, lời còn chưa dứt thì từng giọt mưa lớn rào rào trút xuống.

“A! Mẫu Đơn của ta.”

“Người đừng giẫm lên ta.”

Đám đông cuống quýt.

Thế giới của hai người bị tiếng mưa rơi cùng đám người xôn xao đánh vỡ.

Mưa càng thêm to, sông Khúc Giang sương mù bay dày đặc, dòng người hỗn loạn, cố tay mà hấn đang nằm trong tay bị người chen chúc mà tuột ra.

“Cô Sương.” Hấn lớn tiếng kêu. Quay lại tìm kiếm thân ảnh màu đỏ kia, đám đông vọt về phía hấn, làm cho hấn nửa bước cũng khó đi.

Hấn cảm thấy đau không thể thở được, có loại cảm giác tuyệt vọng sẽ không còn gặp lại được nàng. Hấn rõ ràng biết, nàng ở ngay tại nơi nào đó bên sông Khúc Giang, nhưng trái tim hấn lại có cảm giác vĩnh viễn không muốn buông, nếu hấn buông tay lần này, tức là sẽ buông ra tình duyên của cả đời.

Không thể tưởng được chỉ có mấy ngày ngắn ngủn, hắn đã quyến luyến nàng đến như vậy.

Trong lúc chen lấn xô đẩy đó, hắn ra sức sắp xếp đối mặt với đám nam nữ già trẻ đang đến, nơi này rất nhiều người, hắn phải dùng hết khí lực đi tìm tìm thân ảnh nhỏ nhắn kia. Đông Lam cùng Ích Thọ cũng bị hãm ở trong dòng người, không thể giúp đỡ cho hắn.

Trên đầu mưa to, quần áo ướt đầm, khí lạnh tràn vào, hắn không quay người rời đi trú mưa, mà là tiếp tục ở trong đám người tìm kiếm.

Đột nhiên, hắn nhìn thấy được thân ảnh màu đỏ kia.

Nàng nửa quỳ trên mặt đất, trong lòng ôm một cái tiểu hài tử, tựa hồ sợ hãi đám người kia sẽ làm tiểu hài tử bị thương, nàng không dám lộn xộn, ánh mắt của nàng trong một khắc không ngừng ở trong mưa nhìn chung quanh.

Nàng cũng đang tìm hắn sao? Mang theo vội vàng cùng bất an giống như hắn, trong đó còn kèm theo đau thương.

Ngay sau đó, ánh mắt của bọn họ xuyên qua tường người thật dày rớt cục cũng tiếp cận nhau. Trong một chớp mắt, mặc dù có sương mù, nhưng đáy mắt của nàng rõ ràng hiện lên ánh sáng cùng vui sướng, nhưng khi vừa nhìn thấy cả người hắn ướt đầm, lại chuyển sang lo lắng, cuối cùng, cái nhìn tha thiết như nữ nhân của hắn, giống như điện giật bình thường, ngăn người, lập tức mở lớn hai mắt.

Bối rối của nàng, biến hóa của nàng, toàn bộ hắn đều để trong nháy mắt, hắn ra sức chen lấn giữa dòng người di chuyển, đi vào bên người nàng, triển khai ôm ấp, gặt gao ôm cả người nàng.

Tình cảm trong lòng của nữ nhân giống như hắn, lại gặt gao kìm nén tình cảm của mình, thật sự là làm hắn không thể không hung hăng yêu.

“Vương gia, vì sao không đi tránh mưa?” Sau khi nàng hưởng thụ cái ôm ấp áp một lát cả người cứng nhắc, rồi đẩy hẳn ra, chậm rãi ôm đưa nhỏ đứng lên.

“Bởi vì người còn ở trong mưa.” Trong mưa bụi, hẳn cười khổ không thôi.

Rầm, mưa càng lúc càng lớn.

Nắm tay của tiểu hài tử trong tay, nàng dẫn hẳn đứng dưới một gốc cây đại thụ.

“Vương gia, Đông Lam đại nhân bọn họ đang đi đến đây.” Dòng người tan dần, nàng liếc mắt một cái liền thấy Đông Lam cùng Ích Thọ đang cầm ô dù đi đến.

“Uh.” Hẳn cũng thấy, nhưng hẳn một bước cũng không muốn di chuyển.

“Vương gia, quần áo của người đều ướt đẫm, người nên về Hưng Khách cung trước đi, ta ở trong này giúp tiểu hài tử chờ người nhà của nó, chờ cho mọi việc đều xong xuôi, ta sẽ trở về.”

“Không.” Hẳn cự tuyệt.

“Vương gia, người nếu cứ như vậy sẽ mắc phong hàn.”

“Người muốn ở chỗ này chờ, ta cũng chờ cùng người.” Hẳn không thể lại rời đi khỏi nàng, không thể.

“Vương gia.....” Ôm chặt tiểu hài tử, nàng ngẩng đầu lên nhìn một bên. Một trận mưa đã làm xáo trộn sự kiên trì của nàng, làm cho nàng vô cùng yếu ớt, nàng chưa bao giờ quên, bốn năm trước đêm hôm đó bọn họ chia tay.

“Đừng khóc, ta ở trong này.” Hẳn dùng lòng bàn tay ấm áp bao quanh nàng, cùng nàng ở trong mưa lạnh, cho đến khi người nhà của tiểu hài tử đến

tìm.

Ngày nào đó, có một số việc thay đổi. Cho dù trí nhớ đã mất đi khá nhiều, nhưng hẳn cũng thấy rõ ràng tâm của mình đã rơi xuống ở đâu.

“Ta chờ người thật lâu.”

Vào ban đêm hôm sau, lúc Cô Sương đang cùng Liên phu nhân thảo luận về thêu thùa may vá, khi nàng đang ôm cái giỏ trúc có chứa đồ trang điểm đi vào tấm phòng, một thanh âm tiều tụy gọi nàng lại. Người tới là một vị lão nhân, cũng không nguyện ý lộ thân hình ra, ẩn ở trong góc đối thoại cùng nàng.

“Người là?” Nàng chần chờ hỏi.

“Lão Vương phi, phái ta tới nói với người mấy câu.”

Trong lòng kinh sợ, Cô Sương lập tức hiểu được ý đồ của đối phương đến đây. Lão Vương phi chưa bao giờ từng buông tha luôn an bài tai mắt ở bên người con trai mình, bà cũng không phải là một nhân vật có thể khinh thường. Nên đến, chung quy sẽ đến. Bà ta không có lộ ra, chính là lảng lạng ngồi trên ghế gỗ, chờ câu dưới.

“Lão Vương phi hỏi người, còn nhớ rõ hứa hẹn năm đó?”

Dao găm có khảm ngọc xanh ở chuôi đao bị quăng đến trên bàn gỗ trước mặt nàng.

“Nhớ rõ.” Đầu đao nhọn có màu đỏ sẫm khô đã lâu, nàng thế nào cũng sẽ không quên, đó là máu của nàng.

“Lão Vương phi nói, người tốt nhất nên nhớ rõ, đừng quên quyết tâm của người, cũng đừng quên lời thề mà người nói ra lúc trước.” Lão già khom

người nhật dao găm lên.

“Ta tuyệt đối sẽ không quên, có cơ hội, ta sẽ rời khỏi nơi này.”

“Ân.”

Trong lòng bàn tay đột nhiên tê rần, Cô Sương không chú ý mắt nhìn xuống, nguyên lai lão già đã dùng tốc độ cực nhanh cầm chuôi dao găm này cắt qua tay nàng.

Miệng vết thương trào ra máu đen.

Nguy rồi! Có độc. Cô Sương cảm thấy kinh hãi.

“Trên dao găm có kỳ độc của Miêu Cương, số lượng rất ít, người sẽ bị tra tấn ba ngày ba đêm, nhưng cũng không chết, chính là cho người một lời cảnh cáo. Lão Vương phi ăn chay niệm Phật, người tốt nhất đừng phụ lòng từ bi của lão Vương phi.”

Lão già kia tới yên lặng không một tiếng động, đi cũng không có kinh động bất luận kẻ nào.

Nước mắt rưng rưng, thân hình Cô Sương lay động chuyển về phía giường, toàn bộ bàn tay đã muốn chết lặng.

Nàng vẫn chưa giãy dụa, chính là lẳng lặng ôm lấy chính mình, chờ bóng tối cắn nuốt chính mình.

Vì sao không trực tiếp lấy mạng của nàng đi? Tra tấn nàng thì có ý nghĩa gì? Thương tâm, ủy khuất, không cam lòng, mà lúc này nàng chỉ có một mình gánh vác.

Miệng vết thương làm cho hôn mê, nàng giống như lại nghe thấy tiếng sấm đêm hôm đó của bốn năm trước.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Năm đó, dưới tàng cây ở phủ Tín Dương Vương, ánh trăng mờ mờ, nàng gặp hân.

“Người tên là gì?” Nam tử tuổi trẻ mạnh mẽ, đầu mang mũ ngọc, thắt lưng buộc gấm hỏi nàng.

Nàng lạnh lùng liếc hân một cái, dáng người hân thon dài, khuôn mặt tuấn đạt, ánh mắt thâm thúy đẹp đến mê người, trong toà nhà vương phủ này, trong các quan lại, quý nhân đến rồi đi thì hân được xem như xuất chúng nhất. Nhưng thế này thì làm sao, nàng chán ghét những người có thân phận cao quý.

“Không có hứng thú nói cho người.” Nàng khiêu khích nhìn hân, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tràn đầy vẻ không kiên nhẫn. Cha của nàng, là Tín Dương vương cao cao tại thượng, mà nàng là nữ nhi của hân, nhưng thân phận cũng chỉ là một nô tài. Nàng hận cha đã sinh ra nàng, mà cũng không thể đổi đời nàng cho tốt, cũng hận những nam nhân khắp thiên hạ giống hân.

“Tín Dương vương vì sao lại dùng xiềng xích kim loại khoá người lại?” Hân không có bị lời nói lạnh nhạt của nàng chọc giận, chính là có chút dăm chiêu nhìn xiềng xích loé sáng ở cổ nàng.

“Bốn cô nương là chấm nhỏ trên bầu trời, bọn họ đương nhiên sợ ta bay mất.” Lườm hân một cái.

Sau khi nương qua đời, nàng đã muốn thoát đi khỏi cái nhà giam này,

đáng tiếc, Tín Dương vương tuy rằng đối với nàng không có tình cảm cha và con gái, cũng chỉ luyến tiếc mất đi nàng một người vũ cơ* nhất đẳng, cho nên nhiều năm qua đã dùng xiềng xích buộc nàng lại, không cho nàng bước bình đào tẩu.

Vũ cơ: giống như là vũ công

Cảm nhận được ánh mắt tò mò của hân từ lúc đến, nàng biết nam nhân này đối với nàng đã sinh ra hứng thú thâm sâu, nhưng một chút nàng cũng không cảm kích, nàng xưa đuổi nam nhân như xưa vịt, nhiều như nước sông Trường Giang, nàng một chút cũng không lay động, nàng không bao giờ giống với nương mình, yêu thương chủ tử cao cao tại thượng. Trọn đời đều quỳ gối dưới chân người mình yêu.

“Người.....” Nam nhân còn muốn hỏi, nhưng nàng đã kéo xiềng xích nặng trĩu thản nhiên mà đi, hoàn toàn không đem hân - Nghi Vương tuần nhã này để ở trong mắt.

Buổi tối hôm sau, nàng bị áp đến tiền đình, Tín Dương vương muốn nàng ở đêm yến thượng hiến vũ, điều kiện trao đổi là, nàng có thể ra phủ đi chơi hai ngày, cũng được cho một ít ngân lượng. Coi như vừa lòng với điều kiện này, nàng đáp ứng, tại toà nhà trong vương phủ, không ai có thể bước bình bằng nàng, chỉ cần nàng không muốn múa, thì có đánh chết nàng, nàng cũng sẽ không động một ngón tay.

Tối nay yến hội này đặc biệt là vì vài người muốn đến thiết lập quan hệ với thế tử cùng Vương gia, nên tương đối long trọng. Nguyên liệu nấu ăn có dưa và trái cây ở Tây Vực, hải sản quý hiếm, đại sảnh của Tín Dương vương phủ tràn đầy trân quý to lớn cùng dạ minh châu, không khí hào hoa xa xỉ không có ai vắng mặt.

Nàng mặc kệ cái gì mà thế tử Vương Tôn, múa xong một khúc, nàng sẽ đi

ngủ.

Một tiếng sáo chậm rãi thổi lên du dương, nàng đội mặt nạ, kéo tay áo trắng như tuyết xuống, một mình đi từ bên ngoài tiến vào trong trung tâm đại sảnh.

Nàng đi lại nhẹ nhàng, tay áo bay lên, làm người ta hoa mắt thần mê. Cùng với tiếng hát cất lên, nàng cấp tốc xoay tròn, mọi người ngồi đầy đều ngây người, mắt thấy vô số cánh hoa nháy mắt tung bay trong gió, giống như một trận gió to ngay tại bên tai. Mang theo mùi hương mềm mại của đóa hoa, cứ như vậy từng mảnh từng mảnh bay vào trong ly rượu, bàn ăn. Mọi người đều bị kỹ thuật của nàng nhảy hấp dẫn, đâu ai biết rằng sau mặt nạ nàng đã rơi lệ đầy mắt.

Từ khi sinh ra cho đến nay, nàng chưa được biết đến yêu thương là gì, trừ bỏ ngày qua ngày tập múa, cái gì cũng đều không có.

Nàng hận, hận cuộc sống ở Vương phủ này, hận nường, hận cha, hận chính mình mỗi ngày múa một khúc.

Với tốc độ cao xoay tròn ở giữa, nàng dùng hết khí lực, nghĩ muốn dùng âm nhạc để vứt bỏ tâm sự nặng nề ra sau, nàng xoay đầu, đột nhiên chống lại một đôi mắt ôn nhu, một đôi mắt kia, giống như nước ấm mùa xuân không tiếng động xuyên vào trong cổ họng của nàng. Là nam nhân kia, là nam nhân ở Tử Đằng Hoa đã hỏi tên nàng.

Chỉ trong nháy mắt như vậy, nàng có chút hoảng hốt .

Tiếng sáo dồn dập bỗng nhiên dừng lại , nàng cũng theo bản năng múa ra “Truyện hoa” cuối cùng, thân mình như đóa hoa đáp xuống mặt đất.

Nhạc khúc vừa thu lại, trong sảnh một không gian yên tĩnh, toàn bộ ảo giác nhất thời biến mất. Nào cái gì hoa, nào cái gì gió, mà chính là vũ đạo

ngoạn mục lôi cuốn vào cảnh.

“Đẹp quá! Tín Dương vương, vũ cơ ở quý phủ của người quả nhiên danh bất hư truyền.”

“Tín Dương vương, bốn vương không thể không bội phục vũ cơ từ nơi này của người lại tốt như thế.”

“Xem như nhiều năm giao tình, đem nàng đưa cho bốn vương như thế nào?”

Nhóm Thế tử, Vương gia phục hồi tinh thần lại, phát ra những tiếng tán thưởng.

Nàng thu hồi tay áo, thắt lưng thẳng lên, cao ngạo tiêu sái ra đại sảnh, rồi đi trước, nàng một chút cũng không quay đầu lại, xuyên thấu qua mặt nạ, liếc nhìn nam tử kia một cái, ánh mắt hắc lúc này cũng đang nhìn trên thân thể nàng. Ở trong thanh âm ầm ầm, nàng nghe được có người gọi hắc là Nghi vương.

Một Vương gia! Nàng tự giấu nở nụ cười, không hề nhìn hắc, xoay người bước đi.

Đêm đó, nàng ở trong chính căn phòng nhỏ của mình, lặn qua lộn lại ngủ không được. Ánh mắt của người chán ghét kia, luôn luôn ở trong đầu của nàng chớp động, một tia ấm áp kia lại làm cho lòng của nàng nổi lên xôn xao.

Không gian yên tĩnh, nàng nghe được tiếng cửa phòng bị đẩy ra, tinh táo lấy ra thanh dao găm giấu ở dưới gối đầu, nàng xoay người xuống giường, chờ người đi tới gần.

“Muốn rời khỏi nơi này sao?” Trong bóng đêm người nọ đến gần, dựa theo ánh trăng thân nhiên, nàng nhìn rõ ràng người tới, dao găm trong tay

buông lỏng ra.

Là nam nhân ôn nhu kia mang theo vẻ mặt thương xót Nghi Vương.

“Muốn! Không có một khắc nào không muốn.” Nàng ngẩn ngơ, không biết làm sao lại có dũng khí cùng xúc động, nàng thốt ra như thế. Nhưng cần thận nghĩ lại, nàng vẫn chưa làm sai gì, có thể tìm tới nơi này, nàng tin tưởng vững chắc rằng hẳn có thể mang nàng chạy ra khỏi nơi này.

“Được.” Một đao chém đứt xiềng xích, hắn dùng áo khoác màu đen trùm cho nàng, lặng yên không một tiếng động đem nàng trộm ra khỏi Tín Dương Vương phủ.

Từ nay về sau nàng đã được tự do, không phải là vũ cơ của Tín Dương Vương phủ, là một con chim nhỏ có thể bay tự do ra khỏi tường.

Nhưng là nàng sai lầm rồi, nàng không đạt được ý muốn tự do. Sau khi bị mang về Nghi Vương phủ, nàng nửa đêm thường thường trốn đi, nhưng mỗi lần đều bị Nghi vương truy trở về, kế hoạch thoát đi hoàn toàn thất bại. Nàng thế mới biết, nam tử nhìn giống như ôn nhu này kỳ thật là hồ ly xảo hoạt, kỹ xảo của nàng trước mặt hắn là không thể thực hiện được.

“Vũ nhi, ngươi muốn chạy trốn đến bao giờ? Ngươi - chấm nhỏ này ta muốn ngươi, đã định rồi.” Nàng càng trốn, hắn lại càng muốn có được nàng.

“Cám ơn người đem ta từ Tín Dương Vương phủ cứu ra, nhưng ta sẽ không lưu lại.”

“Lưu lại, gả cho bốn vương, đừng chạy trốn nữa. Ngươi không muốn khiêu vũ, có thể không cần khiêu vũ, ngươi chỉ cần an phận trở thành nữ nhân của bốn vương là được rồi.”

Địa vị của hắn ở bên ngoài, làm cho hắn trở thành Sở hướng vô địch*,

trong nhà thê thiếp người người xinh đẹp như hoa, nam nhân như vậy, là nàng không có hứng thú. Hắc đối với nàng rất tốt, ôn nhu chăm sóc nàng, biết thống khổ của nàng, cũng không miễn cưỡng nàng khiêu vũ, nhưng như thế thì sao chứ? Nàng đối với chính mình đã lập lời thề, tuyệt không bước theo bước chân của nường.

*Sở hướng vô địch : sức mạnh không gì địch được

“Ta không cần gả cho người, ta chỉ muốn gả cho nam nhân bình thường, nam nhân có quyền thế ta đều không cần.” Đột nhiên, một loại cảm xúc dâng lên, nàng kiên quyết nhấn mạnh lập trường của mình, bóng ma đã đi qua, lưu lại ở trong lòng của nàng dấu vết khó có thể phai mờ, từ lúc nàng còn nhỏ cho tới nay, nường chỉ biết buộc nàng phải luyện múa.

“Chân dù có đau, con cũng phải luyện hoàn một đoạn này cho ta. Sau này ta lớn tuổi sắc suy, không còn sức để múa, thì ai sẽ múa khúc “truyện hoa” này cho Vương Gia?” Trong long nường vĩnh viễn đều chỉ có Tín Dương vương.

Cha của nàng, cũng là chủ tử của nàng, bởi vì nàng là vũ nữ trời sinh đã thấp hèn, cho nên nàng cũng phải đi theo nường quỳ trước mặt hắc, xưng hô với hắc là Vương gia.

“Ta không phải cha người, người cũng sẽ không giống như nường người, vận mệnh của người không giống với nường người.”

“Chúng quy sẽ có một ngày, ta sẽ gả cho nam nhân bình thường mà ta muốn.”

“ Nhất định là ta.”

“Người có Y Huệ, Văn Chi, còn có các thị thiếp khác, trong cung còn có một Vương phi chưa qua cửa, người đã mất đi tư cách có được ta rồi.”

“Từ xưa đến nay ai mà không ba vợ bốn nàng hầu, huống chi, ta lại là Vương gia.”

“Ta chỉ muốn người của ta trong mắt chỉ có ta mà thôi, có thể cùng ta sống vai mà đứng, cùng nhau tiếp nhận ánh mắt của người đời, không phải là người, người sẽ cùng người tiếp nhận ánh mắt của người khác, là Vương phi của người.” Nàng vung tay thoát ra khỏi bàn tay của hắn, không cẩn thận làm rơi mất Ngọc Như Ý ở trên bàn, nó thoáng chốc vỡ thành hai đoạn, ngọc bích thật dài bắn vào tay, không báo động trước đập vào trán của Thuần Vu Thiên Hải, làm chảy máu xuống.

Hắn không có kêu đau, chỉ lẳng lặng nhìn nàng, cho dù máu đang chảy xuống mặt mũi.

Một khắc kia, nàng lại không phân biệt rõ nỗi tình cảm của chính mình đối với Nghi vương phong thái tuấn nhã này ra sao.

Mang theo chút áy náy, nàng không hề chạy trốn, mà là ngoan ngoãn đi theo sau Liên phu nhân, làm công việc tỳ nữ.

“Người không làm nữ nhân của bốn vương, lại cam tâm tình nguyện làm hạ nhân?”

“Đúng! Ta nghĩ đến tương lai của bản thân sau khi kết thúc công việc hạ nhân này, ta liền rời đi.” Nàng vẫn cố chấp như cũ.

“Người.....” Hắn ảo não phất tay áo rời đi.

Qua hai năm, triều đình mưa gió biến đổi, gia tộc giàu có của Tín Dương vương, bị tân hoàng hạ lệnh cả nhà bị tịch thu tài sản, giết những kẻ phạm tội, sau khi biết tin tức này, nàng luôn ngồi trong một góc phòng ngăn người.

Tuy rằng nàng ở trong Tín Dương vương phủ chịu nhiều đau khổ, nhưng

dù sao đây vẫn là nhà của nàng, có đệ đệ khác mẹ mà nàng thương yêu nhất, tỷ tỷ không cùng nương còn lấy này nọ cho nàng ăn, còn có..... Rất nhiều rất nhiều oán hận.

Đột nhiên thoáng cái, toàn bộ nơi đó biến mất, nàng khó có thể chấp nhận được.

Có thể hiểu rõ nội tâm rối rắm của nàng, chính là hắn - Nghi Vương gia, mỗi khi công vụ hoàn thành, mỗi đêm lại đến trước phòng nàng, tuy rằng nàng không trả lời câu hỏi của hắn, hắn vẫn là ngày qua ngày ở nơi đó. Nàng ở trong phòng, xuyên qua cửa sổ giấy, có thể thấy bóng dáng chậm rãi gầy yếu của hắn. Hắn không ngừng nói một chút một chút sự việc cho nàng nghe, cho đến khi nàng rốt cuộc nhịn không được chạy ra khỏi phòng ngã vào trong lòng hắn.

Một khắc kia, nàng biết chính mình lại lừa mình dối người, đối với người này không thể không động tâm, từ lần đầu tiên bốn mắt giao nhau trong một khắc kia, nàng đã đem hình bóng của hắn khắc vào trong lòng, chính là nàng kiềm chế đau khổ, mà nay giống như phong ấn bị giải khai, nàng lại bỏ qua tâm tình của mình.

Lúc sau, nếu hai ngày không thấy hắn, nàng sẽ rất nhớ hắn, làm xong chuyện trong tay còn có thể vụng trộm chạy tới hậu viện nhìn hắn chơi bóng, thậm chí đem chữ hắn đã viết giấu ở trong phòng, mỗi đêm lấy ra xem, tuy rằng không biết chữ.

Nhưng khi hắn lại một lần nữa cho thấy muốn kết hôn với nàng, nàng vẫn trốn tránh.

“Nếu ta đồng ý trở thành một trong những thê thiếp của người, ta sẽ biến thành một ma quỷ. Ta đã nhìn qua Tín Dương Vương phi đem một tỷ nữ đang mang bầu đánh chết, ta đã nhìn thấy tiểu thiếp mà Tín Dương vương

sủng ái nhất bị người cắt cho rơi đầu. Ta sẽ dùng các phương thức độc ác nhất để chiếm lấy người, như vậy ta, ngay cả bản thân mình đều tự thấy chán ghét.”

“Người động tâm, người vẫn là yêu thương ta.” Hắc phát giác ra biến hóa của nàng.

Nàng cũng không có phủ nhận, chỉ nói là: “Đừng đem ta biến thành ma quỷ, yêu sẽ làm ta so với những người kia độc ác hơn. Ta không biết chữ, từ nhỏ đến lớn chỉ học tập nữ nhân trong nhà tàn sát. Ta hiểu rõ cầu không được, lại còn thống khổ, hiểu rõ bị văng vể khổ sở, ta yêu một người thì sẽ yêu đến tận cùng.” Nàng cũng rất thống khổ, yêu thương đã hiểu rõ nhưng không thể tới gần.

Đối với kiên trì của nàng, Thuần Vu Thiên Hải không biết phải làm sao, đành phải yên lặng đợi cho nàng một ngày nào đó sẽ nghĩ thông suốt. Ba năm sau, hắc không đợi được đến lúc nàng gặt đầu, lại chờ được vận rủi đến đây. Trung Tông bất lực, làm cho gia tộc Vị thị phát triển an toàn, Vi hoàng hậu hạ lệnh đem mọi người có thể gây trở ngại cho nghiệp lớn cầm tù.

Mà người túc trí đa mưu như hắc cũng khó thoát khỏi ma chướng.

“Người vì sao không đi? Ta đã phải kêu Liên di an bài cho người nơi đi thật tốt.” Hắc lúc này sống chết còn chưa biết, không thể cố chấp lưu nàng ở lại.

“Người ở đây, ta đi làm sao được.” Nàng ôm bọc quần áo nhỏ của chính mình, thực sự kiên định nói.

“Hoàng hậu sai người đem ta đưa đến Chiêu Lăng giam lỏng, tước đi tước vị của ta, ta không bao giờ còn là Vương gia nữa. Toàn bộ nữ nhân ta có đều đi rồi, người chỉ là một hạ nhân muốn ở chỗ này làm gì?”

Những người trước đây từng làm bạn hã, nữ nhân a dua ở trước mặt hã, toàn bộ đều đi rồi.

“Ta không thể đi! Liên phu nhân lưu lại chiếu cố lão Vương phi, ai sẽ chiếu cố ngươi?” Bởi vì các nàng đều đã đi rồi, nàng mới càng không thể đi, hã sinh ra ở nơi quyền quý, từ nhỏ sống trong an nhàn sung sướng, căn bản không có năng lực chiếu cố chính mình, nàng làm sao có thể để cho hã một mình đi Chiêu Lăng chịu khổ?

Không sợ con đường hung hiểm phía trước chút nào, nàng dứt khoát cùng hã đi Chiêu Lăng.

Nơi giam lỏng, cuộc sống vô cùng gian khổ, nàng mỗi ngày đều vì hã mà giặt quần áo nấu cơm, còn đi đến nơi rất xa để lấy nước nấu trở về, ngẫu nhiên có thể gặp quan binh nơi đây làm khó dễ, bọn họ ngay cả cơm cũng chưa ăn, tuy rằng thực sự khổ, nhưng nàng không có một câu oán hận, nàng hi vọng dùng kiên nhẫn cổ vũ cho hã, làm cho hã có thể sung sướng một chút.

“Ta đã đủ thảm rồi, ngươi nhìn xem cũng đã đủ rồi, ta không cần ngươi nấu cơm giặt quần áo, ngươi có thể đi được rồi.”

Hã vẫn là đuổi nàng đi.

“Chúng ta cùng nhau ăn loại dưa chuột này, đến mùa xuân, sẽ hái rau xanh tươi mới, đến mùa hè, có thể thu hoạch dưa hấu ngọt ngào, dần dần hồi phục, như vậy cũng tốt lắm rồi.” Vòng tay ôm thắt lưng của hã, nàng gặt gao dán vào hã, cố nén nước mắt. “Ngươi biết ta là một nữ nhân bướng bỉnh, đừng đuổi ta đi nữa.”

Thấy nàng vì hã mà rơi lệ, hã không bao giờ nhẫn tâm đuổi nàng đi nữa.

Có nàng tại bên người, hẩn dần dần khôi phục tinh thần, cũng rất nhanh thích ứng với cuộc sống khốn khổ ở Chiêu Lăng. Hẩn tuy rằng cơ trí thông minh, tâm tư kín đáo, nhưng từ nhỏ được sinh trưởng ở nơi quyền quý, căn bản chưa bao giờ ăn khổ, nếu không có Vũ nhi bên người, hẩn không biết chính mình còn có thể sống sót không.

Mỗi ngày tỉnh lại đều nhìn thấy hẩn, tuy rằng hai tay nàng trở nên thô ráp, mặt như đất vàng, nhưng lòng mang sự vui mừng.

Có một ngày, hẩn nhin không được hỏi nàng.

“Vũ nhi, ta giống phu quân bình thường trong lòng nàng không?”

“Giống, càng ngày càng giống.” Nàng nở nụ cười, thật sự tươi cười.

“Đây là tự tay ta làm cho nàng ăn.”

“Hảo ngọt hảo ngọt.” Nàng thật là cao hứng, có thể được ăn thức ăn hẩn làm vì nàng.

“Ta nguyện ý cùng nàng làm tình thê nông phu.”

“Nhưng là tên của chàng rất dễ nghe, cái này cũng không giống.”

“Ân?”

“Trước kia ở trong Tín Dương Vương phủ đưa đồ ăn cho nhóm nông phu, đều là là kêu a Cầu, a Ngưu, Hỉ ca, Đẳng nhi, Xuyên nhi cái gì.”

“Ta đổi danh tự.”

“Gọi chàng là Đại Hữu ca.” Hai người cùng nhau cười, dưới ánh mặt trời sáng lạn vì bọn họ tươi cười mà toả ra ánh kim quang.

“Được, vậy kêu là Đại Hữu ca, có lẽ chỉ có ở Chiêu Lăng, có lẽ đã quên mất chàng là Nghi Vương, chúng ta mới có thể làm một đôi vợ chồng bình thường đi. Thiếp đưa cho chàng quần áo xiêm y, chàng trồng rau cỏ ở ruộng cho thiếp, cảm ơn chàng cho thiếp mộng đẹp này.”

“Đứa ngốc, nàng thật sự là một đứa nhỏ ngốc.”

Đêm hôm đó, bọn họ ôm nhau thật lâu, nàng trở thành nữ nhân của Thuần Vu Thiên Hải.

“Từ nay về sau, nàng chính là nữ nhân duy nhất của ta, sẽ không có người khác, sẽ không.” Hắc hướng nàng hứa hẹn như vậy.

Những ngày này tuy rằng thực vất vả, nhưng Tố Vũ cảm thấy quãng thời gian này là hạnh phúc nhất đời, cho đến một ngày.

Hải được một quả đậu vào trong trúc khuông * nàng chậm rãi đi về phía nhà đá của bọn họ, động tác không còn nhanh nhẹn như xưa. Trước mắt, nàng không hề còn có một mình nữa, theo bản năng, nàng xoa cái bụng phẳng lì của chính mình. Nàng đã có thai, là hài tử đầu tiên của nàng và Thuần Vu Thiên Hải, trong lòng nàng tràn ngập hạnh phúc.

*Trúc khuông: nó như là rổ trúc

Nàng còn không muốn nói cho hắc, sợ hắc không cho nàng đi ra ruộng làm việc, nay đúng là thời tiết ngày mùa, nhìn hắc một mình vất vả, so với chình nàng chịu khổ còn khó chịu hơn.

Rảo bước tiến vào trong phòng, nàng gọi tên của hắc, nhưng hắc không có quay đầu.

Phát giác ra vẻ khác thường của hắc, nàng buông trúc khuông, chậm rãi đi đến phía sau của hắc, chỉ thấy trong tay hắc gặt gao nắm chặt tờ giấy.

Trong lòng nàng cũng đoán ra.

“Có phải Lâm Tri vương bên kia hay không” Hãn cùng nàng đã nói qua nhiều lần, hãn tuyệt đối sẽ không buông tay như vậy, sống quãng đời còn lại ở nơi này.

Nàng cũng tin tưởng hãn có gan dạ sáng suốt đi thay đổi hiện trạng, cũng không nghĩ bọn họ sẽ mau tách ra như vậy..... Tách ra.

“Ừ.” Hãn nhìn về phía nàng, trong mắt đã hiện lên sát ý. Xem ra Lâm Tri vương bên ngoài, điều binh tiến hành thật sự thuận lợi.

“Thiên Hải, chàng đi đi, theo cái sơn động lần trước mà thiếp nói cho chàng mà trốn ra ngoài, bọn họ sẽ không phát hiện ra được.” Nàng cầm tay hãn, hạ giọng nói.

“Chúng ta cùng nhau đi.” Nàng là người mà hãn không yên lòng nhất. Nếu hãn rời đi khỏi nơi này, nàng khẳng định sẽ có phiền toái lớn.

“Nếu thiếp cũng không thấy, bọn họ nhất định sẽ nghi ngờ. Thiếp sẽ làm bộ chàng bị bệnh ở trong phòng, làm cho bọn họ không phát hiện ra hành động của chàng. Thiên Hải, chàng đi nhanh đi. Nhanh đi, Đại Đường cần chàng, vì các thế tử mà báo thù.” Nếu hãn phải lên núi đao, dù cho nàng có lấy sinh mệnh ra thay thế cũng không sao.

“Vũ nhi, bọn họ sẽ không bỏ qua cho nàng.” Nếu hãn đánh vào Đại Minh cung ở Trường An, căn không được tin tức sẽ truyền đến nơi này, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Đừng lo lắng, thiếp sẽ tùy cơ ứng biến.” Nàng thủy chung kiên định cười, không muốn làm gánh nặng cho hãn.

Đưa ngón tay đã trở nên trắng bệch, Thuần Vu Thiên Hải gắt gao ôm lấy

nàng, “Nàng nhất định không thể xảy ra chuyện gì, nếu không có nàng, ta không thể sống một mình.”

“Vâng, mặc kệ thế nào, thiếp nhất định sẽ còn sống, Thiên Hải, tin tưởng thiếp.”

Nặng nề mà gật gật đầu, hần xoay người bước đi.

“Thiên Hải.....” Hốc mắt đỏ, nàng nhỏ giọng kêu hần.

“Không khóc, ta cũng đáp ứng nàng, nhất định sẽ trở về cầm tay nàng đi hết cả cuộc đời này.” Hần quay đầu lại nhìn nàng, hốc mắt cũng không khỏi đỏ lên.

“Thiên Hải, thiếp.....” Nàng muốn nói lại thôi. Nàng đã muốn nói cho hần trong người mình đang có mang, hai người có đứa nhỏ, mong hần nhất định phải còn sống trở về nhìn đứa nhỏ sinh ra. Nhưng nàng nói không nên lời, như vậy sẽ liên lụy đến bước đi của hần.

“Làm sao vậy?” Khấn trương nhìn nàng, hần cảm giác ra nàng đáy mắt chờ mong cùng lòng chua xót.

“Không có việc gì không có việc gì, chàng đi nhanh đi, nơi này cách Trường An hơn một trăm dặm, chàng còn rất nhiều đường phải đi.” Cánh tay nhỏ bé yếu ớt nắm tay hần, lại lưu luyến không muốn buông ra.

“Chờ ta!”

Nhờ cơn mưa trắng xóa che dấu, hần đi qua vùng đất khai hoang phụ cận trốn qua sơn động đi ra ngoài.

Hần đi hoàn thành nghiệp lớn của mình, mà nàng đè nén tâm tình kích động xuống, ngồi ở ngoài nhà đá bắt tay vào thêu khăn, làm bộ trong phòng

có người, luôn luôn đối với người trong phòng kêu gọi để cho quan binh đi qua nghe thấy.

Mọi việc đều rất thuận lợi, khi trên trời chậm rãi có mây đen kéo đến, nàng theo thường lệ nhóm lửa nấu cơm.

Đột nhiên, một đám quan binh phần nộ đem nàng bao vây xung quanh.

“Nam nhân trong phòng đâu?” Bi lính cầm đầu, nắm lên vạt áo của nàng, đem nàng nâng lên cao, ánh mắt híp lại.

Nàng thuận miệng nói dối, lại bị người nọ giơ lên tát một cái.

“Hắn dám bỏ trốn, người con tiểu tiện nhân này, hắn đã ở kinh thành gây sự mà mày còn dám nói hắn đi mức nước?” Quan binh hỗn hển nói vừa hung hăng cho nàng một quyền đánh vào ngực nàng.

Một ngụm máu tươi phun ra, Tố Vũ gắt gao ôm lấy bụng của mình, từ từ nhắm hai mắt, thừa nhận sự đau đớn.

“Đánh cho ta! Nữ nhân chết tiệt này. Nam nhân của mày lại có thể dám đem mày ở lại chỗ này, xem ra là không nghĩ cho mày sống, đánh hết sức cho ta.”

Những trận đánh tàn bạo làm đau nhức, nàng gắt gao co thân mình lại, nhưng mà vô số nắm đấm dừng ở trên người nàng, đột nhiên, có người đập mạnh vào bụng của nàng, đau đớn mãnh liệt làm nàng choáng váng hoa mắt một trận.

“Đừng làm tổn thương đến hài tử của ta, không cần.” Nàng thấp giọng khóc kêu, cổ họng đã phát không ta thanh âm.

Cứ như vậy, nàng trơ mắt ra nhìn máu loãng nhiễm đỏ làn váy của chính

mình, nhìn thấy đứa nhỏ còn chưa ra đời đã chết trong bụng.

“Nữ nhân chết tiết này chảy nhiều máu quá, hẳn là sắp chết đi.” Đây là một câu cuối cùng mà nàng nghe được, vô cùng tuyệt vọng cùng đau đớn làm nàng hoàn toàn rơi vào bóng tối.

Không biết qua bao lâu, nàng mơ hồ nghe được có người ở ngoài cao giọng kêu, “Vũ nhi! Vũ nhi!”

Là Thiên Hải! Là Thiên Hải đang gọi nàng. Nàng chậm rãi thức tỉnh lại

Hắn đã trở lại, Thiên Hải của nàng đã trở lại, hắn vẫn bình an. Khóe mắt chảy ra những giọt nước mắt vui mừng, nàng muốn di chuyển, nhưng tay chân sưng đau không nghe theo sự sai khiến, nàng chỉ có thể hợp sức của đôi chân lại ý đồ phát ra âm thanh.

“Vương gia, chúng tôi không có phát hiện ra vị phu nhân mà người nói.”

“Vũ nhi, Vũ nhi!” Hắn lao ra sân, tìm kiếm chung quanh, cổ họng thét lên khàn khàn.

“Thiên Hải.....”

Rốt cục, nàng cũng dùng sức từ chân có thể phát ra thanh âm nho nhỏ.

“Thiên Hải.” Nàng lại gọi.

Tìm kiếm được nàng, hắn xuất hiện ở trước mặt nàng, Thuần Vu Thiên Hải thật cẩn thận tiến lên dựa vào, chậm rãi đẩy ra những sợi tóc trên mặt hắn, dưới ánh nắng ban mai sắc mặt nàng trắng bệch.

“Chàng đã bình an trở lại.”

“Nàng làm sao vậy, Vũ nhi?” Hắn đỡ lấy thắt lưng của nàng, lại chạm vào

một bàn tay máu.

“Thiên Hải! Thiếp..... Chúng ta có đứa nhỏ, nhưng nó đã đi rồi.” Tổ Vũ há mồm thở dốc, không thể kiềm chế được kích động.

Hắn ngậy ra như phồng. Đứa nhỏ! Hắn cùng với Vũ nhi có đứa nhỏ.

“Bọn họ..... Đột nhiên vọt vào phòng ở..... Phát hiện ra chàng không ở..... Bọn họ tra khảo thiếp.....”

Trên cánh tay của hắn rơi từng giọt từng giọt nước mắt cùng với máu của nàng, dần dần phục hồi.

“Bọn họ giết con của chúng ta, Thiên Hải.....”

“Hừ! Không khóc. Người đâu ! Mau tới người đâu a. Tìm đại phu, mau tìm đại phu.” Hắn vẫn chưa phát hiện ra trên mặt mình nước mắt đã uớt đầm.

“Con của chúng ta đã không còn, đã không còn.” Nàng dùng hết khí lực, xoa mặt của hắn cười đến trống rỗng.

“Đừng lo lắng, về sau sẽ có.”

“Phu quân, Tổ Vũ thực xin lỗi chàng, không có bảo vệ tốt cho nó, không có.”

“Không phải lỗi của nàng.”

“Chàng còn sống..... Trở về, Tổ Vũ rất vui vẻ.” Ánh mắt xinh đẹp của nàng rơi vào bóng tối khôn cùng.

“Vũ nhi, Vũ nhi, nàng không được chết, không cần. Người đâu mau tới, mau cứu Vũ nhi của ta.”

Ngày nào đó, thắng lợi cũng không bù lại được mất mát của họ.

Sau khi đại phu bắt mạch cho nàng đã tuyên bố một tin tức tàn khốc, cả đời này, Tổ Vũ không còn có hi vọng có đứa con thuộc về chính mình.

Tin tức này, làm cho toàn bộ gia tộc Thuần Vu đang lặng yên mà dẫn đến chấn động.

“Người phải rời đi.” Thừa dịp Thuần Vu Thiên Hải ra phủ làm việc, trưởng bối cùng lão Vương phi trong gia đình đến trước mặt của nàng.

“Hai vị thế tử đều bị độc chết, Vương gia một lòng thầm nghĩ chỉ lấy một mình người, gia tộc Thuần Vu làm sao có thể không có đứa nhỏ mang huyết mạch của Vương gia?” Mọi người trong gia tộc đối nàng lớn tiếng rít gào.

“Người hồ ly tinh này, Vương gia vì người, mà không hề chạm vào nữ nhân khác, người rốt cuộc muốn làm cái gì?”

“Tổ Vũ, người muốn cho Thuần Vu gia chúng ta đoạn tử tuyệt tôn? Nữ nhân nhẫn tâm này.”

“Không có con nối dõi có ý nghĩa cái gì, người biết không? Vinh hoa phú quý của chúng ta đều phải chấp tay trả lại cho triều đình.”

“Người đi đi, nếu người không đi, mấy người già chỉ còn xương cốt này sẽ chết cho người xem. Ngày khác, ta đi ra cửa thành thắt cổ, nói cho thiên hạ biết lòng dạ nữ nhân này độc ác như thế nào.” Bọn họ muốn lấy cái chết ra để uy hiếp.

“Đúng, chúng ta biến thành quỷ cũng không buông tha cho người.”

“Tất cả chúng ta sẽ đi chết hết cho người xem, chúng ta sẽ làm cho người trong thiên hạ đều phỉ báng nữ nhân nhẫn tâm này.”

Nỗi đau mất con còn chưa được phục hồi, Tố Vũ lại phải thừa nhận đả kích lớn hơn nữa. Những người này muốn bức nàng rời khỏi nam nhân của nàng, trong khi thân thể nàng vẫn chưa khôi phục lại như cũ.

Cho dù có cố chấp, nàng cũng không có biện pháp chống đối tội danh bất hiếu có tam vô sau vì đại* mọi người chụp trên đầu nàng. Hơn nữa bọn họ còn mang sinh mệnh ra dọa nàng, nàng âm thầm hạ quyết định, cũng thỉnh những người này cho nàng chút thời gian.

(Meott: *Bất hiếu hữu tam, vô hậu vi đại: Bất hiếu có ba tội, không con là lớn nhất)

BÀ MỠI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 5

Sắc xuân tươi đẹp, gió nhẹ như nước. Trong chỗ sâu trong đình, nữ tử mặc y phục màu trắng ánh mắt sụp xuống bộ dạng phục tùng, lẳng lặng dựa vào trong một bộ ngực cường tráng như bức tường, tay ngọc nhẹ nắm ống tay áo của nam tử.

“Nghỉ ngôn uống rượu, cùng tử giai lão. Cầm sắt ở ngự, ai cũng tình hảo.” Chu môi than nhẹ, uyển chuyển lưỡng lự thưởng thức bài thơ cổ này.

“Đây là bài thơ đầu tiên ta dạy cho nàng, nàng còn nhớ rõ trong lòng sao? Còn nhớ rõ ý nghĩa của nó sao? Vũ nhi, vi phu muốn nghe.” Thuần Vu Thiên Hải cúi đầu, dán vào lỗ tai trắng như tuyết mà nói nhỏ.

Nàng ngượng ngùng nói: “Nhất cơm nhất cơm, dưới ánh trăng hàng năm, đều canh giữ lẫn nhau ở cùng nhau, ân ái giống như đàn cầm cùng đàn sắt hoà với tiếng đàn tốt đẹp động lòng người, dù cho trong bất cứ hoàn cảnh nào vĩnh viễn đều hạnh phúc”.

“Phía dưới có nghĩa như nào?”

“Cần phải, biết tử đến chi..... Biết tử thuận chi.....” Câu này ở trong văn chương của “ Kinh Thi - Trịnh phong”, nàng thuộc lòng.

“Nàng đã quên ta là nói như thế nào sao? Cũng do nàng xấu hổ mà không chịu nói ra?” Hắc ôn nhu đánh gãy nàng, lại sủng nịch cùng tình ý thâm sâu than nhẹ, “Biết nàng quan tâm đến ta, biết sự chăm sóc của nàng đối với ta, biết nàng chấp nhận sống chết vì ta, biết tình thâm ý trọng của nàng, vi phu

đem tình thâm làm quà tặng, từ nay về sau đưa tình cảm quay về với giai nhân, để giai nhân giác ngộ được hậu đãi.”

Tình cảm dạt dào, mũi Tố Vũ lại bị khiêu khích từng trận chua xót. Nàng cúi xuống, hai tay vôn vê tay áo của nam tử, sau một lúc lâu, nàng nói: “Nếu có một ngày, thiếp thân cùng Vương gia ly tán, lại không thể gặp nhau, chỉ mong Vương gia hãy quên ta.”

“Đứa ngốc, đang nói cái gì mà ngốc thế?” Đáy lòng hẩn nổi lên cảm giác không vui, nhưng vẫn thấp giọng thông báo, “Ta sẽ không cho nàng rời đi khỏi tầm mắt. Cho dù nàng có rời đi, ta cũng sẽ đuổi theo thân ảnh của nàng mà đi, nhất định sẽ đem nàng trở về.”

Nước mắt đã tràn đầy viền mi, hẩn trả lời khiến cho nàng vừa mừng vừa vui.

“Nếu có một ngày thiếp yêu người khác, Vương gia sẽ thả cho thiếp tự do sao?”

Những ngón tay dài tinh tế bị một đôi bàn tay to màu đồng chặt chẽ nắm lấy, lực đạo đột nhiên mang theo giận dữ cùng cảnh cáo.

“Trên cuộc đời này, chỉ có ta yêu nàng, chỉ cho phép ta mới có được nàng, nếu có người thứ hai, ta sẽ giết hẩn, đem nàng đoạt lại.”

“Thiếp nếu như sẽ chết? Vương gia còn muốn đi theo thiếp sao?”

“Nếu như nàng bỏ ta mà đi trước, bốn vương gia tuyệt đối không lấy ai, tuân thủ lời thề đối với nàng, một mình sống đến già, cùng nàng gặp nhau dưới hoàng tuyền.”

“Vương gia, thả Tố Vũ đi thôi.” Nàng cầu hẩn. Nàng muốn mau mau thoát khỏi nơi này, làm cho hẩn sớm có thể có con nối dòng.

“Ta nói rồi, Nhất cơm nhất cơm, dưới ánh trăng hàng năm, đều canh giữ lẫn nhau ở cùng nhau, ân ái giống như đàn cầm cùng đàn sắt hoà với tiếng đàn tốt đẹp động lòng người, dù cho trong bất cứ hoàn cảnh nào vĩnh viễn đều hạnh phúc. Nàng muốn ta không tuân theo lời thề sao?”

“Thiếp không thể vì gia tộc Thuần Vu sinh người kế thừa, không thể , thiếp cũng không có biện pháp nhìn chàng lấy người khác.”

“Vũ nhi, nữ nhi trong thiên hạ nhiều bao nhiêu, nhưng ta chỉ muốn một mình nàng, ta chỉ muốn hài tử của nàng, nếu không có, ta cũng không cần cái gì mà thế tử.”

Gắt gao mà ôm nam nhân trước mắt, nàng vui đầu khóc nức nở. Nam tử của nàng ôm chặt lại, theo thói quen ngũ quan trên mặt một mảnh ôn nhu cùng nghiêm túc và lạnh lùng, hai tay lại yêu thương chụp phủ lưng ngọc của nàng.

Trong xuân sắc nồng đậm, tổng thể làm cho người ta cảm thấy đau buồn.

Có lẽ chỉ vì mắt thấy xuân tàn hoa tàn, cảm tú thì giờ dần dần tiêu tán.

Theo thời gian dần trôi đi, khoảng cách và kỳ hạn mà lão Vương phi cấp cho nàng cũng càng ngày càng gần, Tổ Vũ thủy chung không thể nghĩ được phương pháp rời đi, sau nàng mới nhớ tới thời gian trên đường nàng từ Chiêu Lăng trở về Thanh Châu nhật được hồ ly tinh, nàng nhớ rõ hắc nói hắc biết một ít pháp thuật, nếu hắc có thể báo đáp ơn của nàng, thỉnh nàng cứ việc nói, nhưng khi nàng đưa ra yêu cầu của chính mình thì Tiểu nhi lại càng lo lắng cho nàng, bởi vì hắc tuy rằng không hiểu được tình yêu, nhưng hắc nhìn ra được nàng thực sự để ý phu quân của nàng.

Nhưng mà nàng làm gì có lựa chọn nào khác? Lại một lần nữa lão Vương phi phái người đến cảnh cáo nàng, nàng rốt cục hạ quyết tâm, kéo váy, bước

nhanh đi vào góc không người.

“Tiểu nhi?” Nàng đối với mọi nơi gọi nhỏ.

“Tỷ tỷ gọi ta.” Rất nhanh phía sau thân thể của nàng xuất hiện một thiếu niên cười hì hì.

“Người lại chạy ra ngoài chơi?”

“Không có.” Thiếu niên cười đến gốc ghếch.

“Đem đạo phù kia cho ta đi.” Nàng vươn cánh tay trắng mềm.

“Tỷ tỷ đã nghĩ tốt rồi?”

“Ân, chung quy phải rời khỏi, dùng phương thức này có lẽ mới có thể cắt đứt tuyệt đối ý nghĩ của hắn, khiến hắn không thể không buông tay. Chính là sẽ liên lụy người vì ta làm một việc như vậy.”

“Ta thật không quan hệ , nhưng là tỷ tỷ sẽ rất vất vả.”

“Muốn đi Trường An sao? Chúng ta xong xuôi việc này liền nhau cùng đi Trường An. Mang người đi đến địa danh nổi tiếng phía Tây ăn đồ ăn của người hồ, đi đến chợ phía đông xem kịch.” Nàng muốn cười nói, nước mắt lại hoen mi.

“Tỷ tỷ.” Tiểu nhi nhú mày.

“Tiểu nhi, cầu người, nói cho ta biết phải làm như thế nào.”

Nàng cầu hắn như vậy, hắn còn có thể do dự chần chờ thế nào được nữa.

“Cho người. Đêm nay đem tóc của người cùng với phù này đốt thành tro để vào trong nước trà, người uống vào, sẽ vĩnh viễn quên người, các chuyện

liên quan đến người.”

“Tiểu nhi, đêm nay giờ tý đến phía sau núi Phật đường chờ ta, chúng ta cùng nhau rời đi.” Thu lá bùa, nàng cầm tay thiếu niên thực kiên định nói.

“Tỷ tỷ, không bằng chờ một chút, để cho ta thử xem cách dùng thuật thay đổi khuôn mặt người.”

“Phải đợi bao lâu?”

“Một trăm năm.” Hắc xấu hổ cúi đầu. Nhân loại sống quá ngắn, căn bản chờ không được thời gian lâu như vậy.

“Tiểu nhi, cảm ơn người.” Nàng rưng rưng liều mạng lắc đầu.

Cáo biệt Quân Mạc Tiểu, nàng làm như lời hắc nói, đốt phù cho vào ly trà, để cho toàn bộ người đã từng hầu hạ nàng uống, cuối cùng, còn lại một ít, nàng hoà vào ấm trà ngọc, mang đến trước mặt phu quân.

Nàng trơ mắt nhìn hắc uống hết.

Hình ảnh chậm rãi bắt đầu chớp lên, bàn tay nàng đau nhức vô cùng.....

Nàng đột nhiên trợn mắt, nhìn thấy bản thân không mặc tố sam ướt đầm, mà là quần áo màu đỏ . Tổ Vũ đã biến mất, giờ khắc này nàng là Cô Sương.

“Người đã tỉnh?” Hai con mắt bí hiểm nâng lên, đáy mắt tơ máu rõ ràng có thể thấy được.

“..... Vương gia.” Nàng nhẹ giọng gọi hắc. Nàng cả người đau đớn, đầu váng mắt hoa, hơi thở mong manh, bàn tay bị thương đã được băng bó xử lý, nhưng vẫn không có tri giác nào.

“Thái y, còn không mau lại đây bắt mạch.” Thuần Vu Thiên Hải không

vui quay đầu nhìn về phía mười mấy ngự y đang đứng ở cạnh cửa vô cùng cung kính .

“Dạ, Vương gia.” Các ngự y phía sau vượt lên trước vây bao quanh màn trướng màu hồng trước giường.

“Vương gia, người đã ba ngày không nhắm mắt, nơi này giao cho chúng thần là được rồi.” Lão ngự y cầm đầu nói những lời khuyên nhủ.

“Đúng vậy, Vương gia, nơi này giao cho nô tỳ đi.” Liên phu nhân cũng khuyên bảo.

“Không biết rõ Cô Sương bị bệnh gì, bốn vương tuyệt đối không nghỉ ngơi.”

“.....” Các ngự y người xem ta, ta xem người, đều bó tay không có biện pháp. Bọn họ suốt đêm bị Nghi vương triệu đến Hưng Khánh cung, đối mặt với nữ tử đang mê man bất tỉnh, bọn họ thay nhau bắt mạch lại, vị phụ nhân này trừ bỏ tâm tư tích tụ, bàn tay có một vết thương ngoài ra cũng không có chứng bệnh gì khác, thật sự là làm cho Thái y bọn họ khó xử.

Từ sau màn trướng màu hồng bước ra, nàng khó khăn thở dốc, chân trần bước trên mặt đá thạch lạnh như băng.

Khuôn mặt nàng mang vẻ đẹp đến kinh ngạc. Vẻ suy yếu bao phủ khuôn mặt xinh đẹp kia làm cho người ta muốn yêu thương.

“Người muốn làm gì?” Thuần Vu Thiên Hải trở lại, đề lên bàn tay lạnh như băng, “Trở về nằm.” Khẩu khí trước nay chưa từng nghiêm khắc đến vậy.

Nàng chưa xót căn môi, tay áo màu đỏ giương lên, vươn ra về phía bàn tay thân thiết của hắn, toàn bộ thân mình quỳ đến trên mặt đất. Nàng từng

ngụm từng ngụm hít vào nói: “Thỉnh Vương gia để dân phụ ra ngoài!”

“Người.....” Ánh mắt hần màu đỏ tươi phẫn nộ trừng mắt, ngực như bị đâm một nhát.

“Dân phụ, muốn đi ra ngoài! Không cần..... ở trong Hưng Khánh cung. Dân phụ trời sinh mệnh hèn, chịu không nổi không khí phú quý này, mới có thể bị bệnh. Buông tha ta đi, Vương gia người sẽ không hại chết dân phụ chứ.” Nàng kiên quyết nói. Mặc dù đau lòng muốn chết, nhưng nàng cũng không thể vi phạm lời thề.

“Người thật sự phải đi?” Nàng như thế nhưng lại nóng lòng muốn thoát khỏi hần, hần cảm thấy thật sự mất mát.

Liên phu nhân cùng các ngự y đều hoa mắt choáng váng, nói cái gì cũng nói không nên lời.

“Không thể đi! không thể!”

“Nếu bốn vương thật tình với người, có thể lưu lại người sao?” Hần thử hỏi.

“Lưu cũng không được, dân phụ phải về nơi mình nên ở.” Trả lời rõ ràng vô tình.

Hần cực kỳ tức giận, nàng nói hần sẽ hại chết nàng? Dời ánh mắt khỏi bộ quần áo màu đỏ kia, Thuần Vu Thiên Hải nhắm mắt cắn răng, tim đau đớn vô cùng, ba ngày qua hần không hề ngủ, đối lấy cũng là sự bài xích của nàng. Nàng có biết hần lo lắng cho nàng bao nhiêu hay không? Suốt đêm từ trong cung ép buộc các ngự y đến, ngay cả chính hần còn cảm thấy kinh ngạc.

“Dân phụ phải về Xưởng Nhạc phường.”

“Được! Người đi đi.” Hãn không hề giữ lại, mặt không chút thay đổi phẩy tay áo bỏ đi.

Người trong phòng lập tức tan hết, Cô Sương cố gắng thẳng dậy, ngơ ngác ngồi chồm hồm trên mặt đất, cách thật lâu, mới tìm được khí lực đứng dậy rời đi.

Khi đêm khuya, ca kỹ trong vườn đang đứng thẳng trên sân khấu, thanh âm cao vút ai oán của nữ ca kỹ hát một khúc, “Ta đi qua hoàng tuyền, vượt qua Vong Xuyên, trong lòng niệm đều là tiểu oan gia kia của ta. Luân hồi số tái, lại làm người, đe dọa tìm kiếm hãn của ta. Hãn nha, hãn đầu thai đến phú quý người ta, lại là nhất giới chỉ có thiếu niên lang, duy độc không nhớ rõ ta. Ta tâm hứa oan gia a, khả chỉ có trời xanh nhớ rõ ta si, chỉ có cuồn cuộn hồng trần nhớ rõ ta tình.”

“Ô ô, hát hay. Lão bản a, người có thể cấp cho thêm ít khăn thấm ướt không? Cái này vừa khóc đã ướt.” Cô Sương sắc mặt trắng bệch ngồi ở trong góc sáng sủa, vừa nghe diễn vừa rơi lệ, nghe được đến chỗ cảm động, còn theo những người trong vườn cùng vỗ tay trầm trồ khen ngợi, bàn tay của nàng còn bao bởi vải lụa trắng thật dày.

Mỗi khi xem cảnh diễn này, nàng đều có thể khóc ướt hết mười khối khăn. Lão bản cùng nữ ca kỹ đặc biệt thích nàng đến xem diễn, buổi tối có nàng làm ăn đặc biệt tốt.

“Ô ô, lão bản người viết bài hát thật hay quá.” Hai mắt hồng lên, nàng lại Ở dưới đài lớn tiếng trầm trồ khen ngợi.

“Người không phải phải về Xưởng Nhạc phường sao?”

Ân? Khi nào thì bên người đã có nhiều người thế này. Cô Sương đang để tâm ở trong vở diễn chợt tỉnh lại, nghiêng đầu nhìn lên. Dọa người a! Nghi

Vương đại nhân đang ngồi sát bên cạnh nàng, xem ra đã ngồi nghe được nửa vở diễn.

“Người..... Sao người lại tới đây?” Nàng có chút lắp bắp.

“Ta nói ta không yên lòng, người có cảm kích sao?” Giữa trán hần nhăn lại. Thả nàng rời đi khỏi Hưng Khánh cung, hơn phân nửa chính là không muốn thấy nàng thân mang trọng bệnh còn muốn cùng hần tranh chấp. Hần tức giận vì nàng bướng bỉnh, tức giận vì nàng không biết tốt xấu, nhưng chung quy, tâm của hần vẫn không đành lòng để cho nàng đi ra, hần cùng nàng đến Xưởng Nhạc phường cũng là một biện pháp bảo vệ cho nàng

“Chàng của ta a, ta nhớ chàng mỗi lần nghĩ đến thật đau khổ a.” Trên đài nữ ca kỹ run giọng cao kêu.

Cô Sương toàn bộ mũi đỏ, với hần hai mặt đối lập nhau, nước mắt lại chảy ra. Nước mắt chảy ra không tiếng động giống như sợi trăn châu bị chặt đứt, ngăn cản cũng đều ngăn không được.

Nàng thật sự rất muốn hần a. Nữ ca kỹ quát to, giống như đến từ sâu bên trong nội tâm của nàng. Nhưng mà, đối mặt với người yêu như thế, nàng phải tránh trái tránh phải, thậm chí không tiếc làm tổn thương trái tim hần. Kiếp trước nàng nhất định còn tu chưa đủ, mới phải thừa nhận tất cả những đau khổ này.

“Đông Lam, làm cho nữ ca kỹ kia đừng hát nữa.” Nữ ca kỹ hát cũng không phải rất tệ, nhưng thấy Cô Sương rơi lệ, cả người hần giống như bị vùi vào trong đồng tuyết.

Đông Lam y mệnh tiến lên ngăn cản, trong vườn một mảnh yên tĩnh, tất cả mọi người quay đầu nhìn về phía bọn họ.

“Nếu là ca kỹ, thì phải làm cho mọi người vui vẻ, ca hát phải vui vẻ.”

Nghi Vương uy nghiêm lên tiếng.

“Hào hảo hảo, hát cái khác, hát cái khác. Đổi khúc.” Lão bản thấy người vừa tới khí thế bức người, rõ ràng lai lịch không nhỏ, nào dám đắc tội.

Trên sân khấu kịch nổi lên khúc nhạc nhẹ nhàng, nhóm gánh hát vai hề thi triển tất cả chiêu thức, người dưới đài đều lau lệ ở khoé mắt, cười đến nghiêng ngả.

Nhưng mà Cô Sương nước mắt vẫn chảy. Không phải nàng không thương nhóm diễn vai hề, mà là nàng dừng không được. Trong lòng của nàng, một năm mưa kia, một lời thề năm đó, một năm rất nhiều hạnh phúc đều làm cho nàng ruột gan đứt từng khúc, đúng rồi, còn có nam nhân trước mắt đang gặt gao nhìn chăm chăm vào nàng, hẵn lại đang ở trước mặt nàng.

“Vì sao còn rơi lệ? Bọn họ đều đang cười.” Hẳn có chút dăm chiêu lau đi nước mắt của nàng. Nước mắt giống như hồng thủy tàn sát bờ bãi, ướt đầm lòng bàn tay của hẵn.

Tâm tình của hẵn đang đau! Nàng cất giấu bí mật về hai người, mà lại trầm trọng như thế! Vì sao chẳng phân chia được một ít cho hẵn? Vì sao?

“Dừng lại! Đông Lam, làm cho bọn họ đi ra ngoài hết đi, tắt hết đèn ở nơi này đi.”

Một đám người nhỏ, gánh hát đều bị quan thành ra ngoài, trong vườn một mảnh hắc ám, chỉ để lại hẵn cùng với nàng.

Tiếng khóc rất nhỏ làm người ta tan nát cõi lòng.

“Ta không biết nên làm như thế nào an ủi nàng, thật sự không biết, đành phải làm như vậy.” Trong bóng đêm, hẵn tới gần, bàn tay to ấm áp nâng mặt của nàng lên, thân mình thon dài kề sát nàng.

Hắn hôn hôn lên cái trán lạnh như băng của nàng, hôn hai mắt của nàng không được rơi lệ, nuốt những giọt lệ không ngừng chảy ra của nàng.

Theo bản năng, hai tay của nàng đặt lên đầu vai hắn. Nàng có thể ôm hắn sao? Có thể chứ? Nơi này không có trời, không có đất, không có thần linh, không có hoàng tuyền, chỉ có một mảnh đen tối, ai cũng không phát hiện ra nàng đang làm gì.

Nàng ngày đêm muốn ôm ấp a! Nàng ngày đêm nhớ thương nam nhân này a. Ngay tại giờ khắc này, xin cho nàng phóng túng một chút đi. Cổ tay nhanh ôm lấy cổ hắn, đôi môi anh đào đẩy đà lại lạnh thấu rất quen thuộc tìm được khoe môi của hắn, thật sâu ấn xuống.

Lòng đang tràn đầy chua xót, đột nhiên Thuần Vu Thiên Hải chấn động, nụ hôn này rất quen thuộc, giống như theo hắn từ khi sinh ra, liền tìm thấy được nụ hôn này, khi hắn bừng tỉnh, muốn sâu sắc nhắm nháp, muốn tìm ra ý nghĩa nụ hôn này đối phương liền cấp tốc thôi lui.

Thanh âm nức nở dừng lại.

Đôi mắt tinh anh ở trong bóng tối nheo lại, thị lực vô cùng tốt, hắn nhìn chăm chăm vào nàng, muốn từ trên mặt vô tội và tinh thần sa sút của nàng tìm được đáp án.

“Nói cho ta biết về bí mật của chúng ta, để cho chúng ta cùng nhau gánh vác.” Phũ đến sau vành tai tinh tế trắng như tuyết của nàng, hắn nhẹ nhàng mà khẩn cầu.

Một trận lặng im làm cho người ta hít thở không thông.

Hắn đã nhìn ra chút manh mối, nàng làm diễn viên rất kém cỏi sao? Cô Sương trong lòng chua xót nghĩ, chỉ trách nàng lúc ấy như thế nào lại đưa Tử Phương vào rượu kia, nhưng hắn rõ ràng ở Tây Bắc, đến Trường An làm cái

gì? Oán giận liên tiếp ở trong đầu nàng lưu chuyển.

“Vương gia, dân phụ không có bí mật.” Nàng tỏ vẻ thực kiên định.

“Vẫn là không chịu nói sao? Sau trăm tuổi, dưới hoàng tuyền, nhìn thấy Mạnh bà, người có thể hối hận hay không?” Hắc kìm nén cảm xúc, suy sụp tinh thần hỏi.

Sẽ hối hận sao? Hơi thở ấm áp của hắc vây ở xung quanh, nàng từng trận mờ mịt.

“Ai.” Thấy nàng cúi đầu không nói, hắc liên tục thở dài, ôn nhu nói: “Nàng còn có bệnh trong người, ta đưa nàng trở về Xướng Nhạc phường trước, đừng lén chạy đến xem diễn nữa.”

Bàn tay to lớn bao trùm lên bàn tay gầy yếu nhỏ bé của nàng, hắc kéo nàng ra ngoài vườn. Đông Lam cùng Ích Thọ gọi kiệu, bị hắc đuổi đi, hắc cứ như vậy nắm tay nàng, chậm rãi đi, ở dưới ánh trăng lộ ra con đường, cùng nàng sóng vai mà đi.

Bọn họ đi rất chậm, ánh trăng chiếu vào hai người bọn họ khi thì vén lên thân ảnh.

Đi nửa canh giờ không nói gì, thì hỉ phô đã ở trước mặt.

“Ngủ một giấc thật ngon đi, ngày mai ta mời Thái y đến xem nàng.”

Nàng cắn môi gật đầu.

Ngẩng đầu nhìn xem hỉ phô có chút cổ xưa, nhưng lại không mất đi vẻ ấm áp, Thuần Vu Thiên Hải nhìn về phía nàng nói: “Vào đi thôi, đừng bị cảm lạnh.”

“Vâng.” Nàng do dự sau một lúc lâu, nói: “Dân nữ muốn nhìn thấy Vương

gia đi xa mới đi vào.” Nàng tình nguyện cả đời này, đều để cho chính mình nhìn bóng dáng của hã đi xa, chịu được ly biệt khổ sở, cũng không muốn làm cho hã nhận thức được yêu thương đã đi xa, cái loại tâm tình này thực bất lực cùng bất an.

Hã cúi đầu ôn nhu cười cười, ngực có chút lo lắng, “Ta giống như có thể đoán được một chút suy nghĩ của nàng, nàng có cảm thấy kỳ quái hay không? Nàng sợ ta khổ sở.”

Cô Sương ngậm miệng không nói, không dám mở mắt. Ôn nhu cười như vậy, nàng phải chống cự như thế nào?

“Được, ta đi trước.” Hã nâng tay vẫy chào, xoay người, chậm rãi biến mất ở phố dài mà ánh trăng chiếu không tới.

Lộ ra một chút cảm giác mất mát, gió đêm thổi tới vài miếng hạnh hoa, nàng xoay người đẩy cửa tiến vào, vừa đóng cánh cửa, chỉ cảm thấy hoa mắt, mấy bóng người chớp nhoáng lại đây, cả người nàng rơi vào bóng đêm.

“Nàng không chịu nói nơi nữ nhân kia trốn sao?”

Trong địa lao u ám tràn ngập mùi máu tươi có bốn mù già cùng một người nam nhân, bọn họ đều mặc hắc y hắc khố, dùng miếng vải đen che mặt.

“Nữ nhân này miệng rất cứng rắn, không chịu nói.”

“Dùng hình.”

“Nàng ta đã muốn ngắt đi rồi, lại dùng hình chỉ sợ không được.”

“Đồ đàn độn, thật sự là xương cứng.”

“Ý của chủ tử là?”

“Lại đánh đập tra khảo, nói hay không, đều phải diệt trừ nàng ta.”

“Thuộc hạ biết nên làm như thế nào.” Mụ già hành hình gật gật đầu.

“Chủ tử vốn cũng không quan tâm đến sinh mệnh của nàng, trách thì trách nàng không nên ở Hưng Khánh cung không cho chủ tử mặt mũi như vậy, nàng nghĩ bản thân mình là ai? Nghe đồn một chút, liền dám đối với chủ tử nói năng lỗ mãng, chỉ bằng nàng mà cũng dám đi trên đầu chủ tử giường oai? Hừ.” Nàng không nói ra tin tức của Nhạn nhi là đáng chết.

Hồng y nhiễm máu ở trong góc run lên thấy không hề động tĩnh.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 6

Sau khi vào triều buổi sáng, Doãn Hiến một thân áo bào màu tím như thường lệ đi vào trong Trung thư tỉnh, xử lý công vụ, khi quan phó đưa trà nóng lên, chỉ nghe thấy ngoài cửa có thị vệ lớn tiếng bẩm báo, “Nghị vương đến, chúng quan nghênh đón!”

Thối những lá non trên chén trà nóng, Doãn Hiến dừng lại một chút.

Lai giả bất thiện* a! (Meott: người đến không mang thiện ý)

Một giây lát sau, Thuần Vu Thiên Hải một thân mặc triều phục quần áo màu tím thêu Kỳ Lân đi tới chính giữa sảnh.

“Các vị đại nhân, làm phiền.” Hắc tựa tiểu phi tiểu* đối với các quan viên đang quỳ lạy vuốt cằm.

*Tựa tiểu phi tiểu: cười như không cười

“Vương gia, nói quá lời.” Doãn Hiến thân thiện nghênh đón, Thuần Vu Thiên Hải nhiều năm đều không ở triều đình, nên hắc rất khó mà đoán được độ thâm sâu của tâm tư vị Nghị Vương mà Hoàng thượng nể trọng này

Bề ngoài tuần mỹ sạch sẽ, là bản tính nhân từ trung hậu? Hay là tâm cơ sâu không lường được?

“Doãn đại nhân.” Thuần Vu Thiên Hải cười sáng khoái nói, “Hôm nay bốn vương hưng trí muốn đi cùng Doãn đại nhân đến quý phủ một chút, nghe

nói hậu viện trong phủ của người, hoa lê nở ra rất đẹp.”

“Vương gia có thể đến quý phủ, là vinh hạnh cho Doãn mẫu rồi, nhưng hôm nay có công vụ quấn thân, thật sự là không tiện.” Lúc này đến quý phủ của hãn ngấm hoa? Chẳng lẽ nói..... Đấy lòng Doãn Hiền khê động.

“Có chuyện gì có thể quan trọng bằng chuyện bồi bổ vương ngấm hoa?” Thuần Vu Thiên Hải ý cười chưa đạt đáy mắt, “Đông Lam, Ích Thọ thỉnh Doãn đại nhân di giá.” Đông lam cùng Ích Thọ mặc đồng phục màu tím giống nhau không khỏi phân trần mời Doãn Hiền, đi theo Nghi vương rời đi khỏi Trung thư tỉnh. Đây rõ ràng là bắt cóc, quan viên đang ngồi cùng thị vệ ngoài cửa không người nào dám tiến lên hỏi.

Màu tím, trong triều ngoài các quan viên tam phẩm thì chỉ có hoàng thân quốc thích mới có thể mặc màu sắc này. Nó đại biểu cho địa vị cao nhất, bỏ qua Nghi vương một bên không nói, Đông Lam cùng Ích Thọ là cháu của thái thượng hoàng, là người thân của đương kim hoàng thượng, ai lại dám lên tiếng nghi ngờ đâu?

Ra khỏi Trung thư tỉnh, Thuần Vu Thiên Hải cùng Doãn Hiền ngồi xe ngựa, đi vào Doãn phủ.

“Vương gia, đây là.....” Bên ngoài Doãn phủ bị binh lính bao vây xung quanh, Doãn Hiền bỗng nhiên cảm thấy chân mềm nhũn. Đây chính là Trường An, ai có thể lặng yên không một tiếng động mà điều đến nhiều cấm vệ quân vây khốn một phủ đệ của quan lớn như vậy? Thật đáng sợ. Hãn rất xem nhẹ Nghi vương bên ngoài đã nhiều năm này.

Nhưng hối hận đã không còn kịp nữa rồi.

“Doãn đại nhân! Đến quý phủ của người, người thế nào so với khách nhân như ta còn câu nệ hơn?” Bàn tay của Thuần Vu Thiên Hải nắm lấy áo của

hắn, kéo hắn vượt qua cửa, thẳng đến đại sảnh.

Doãn Hiễn run run, hoàn toàn không nghĩ tới vị Nghi vương tuần dật nhỏ nhẽ này lại có khí lực lớn như vậy. Đi vào đại sảnh, lưng hắn đã đầy mồ hôi lạnh, Doãn gia nam nữ già trẻ đều bị người đặt tại bên sườn phía đông của đại sảnh.

“Cha, ô ô.”

“Tướng công, đây là xảy ra chuyện gì?” Người nhà Doãn gia vừa thấy chủ nhà đều kích động đứng lên.

“Đại nhân, mau cứu cứu chúng ta.”

“Vương gia, đây chính là dưới chân thiên tử, người muốn làm như thế nào? Doãn mỗ là Trung Thư lệnh của đương triều, giết ta, người cũng khó trốn khỏi chịu tội.” Nét mặt Doãn Hiễn nghiêm túc. Hắn cũng không tin, Nghi vương có thể ở trong Hoàng thành làm càn mà không kiêng nể gì như thế.

Tay nổi lên gân xanh đột nhiên bóp chặt cổ hắn, làm cho hai mắt của hắn lồi ra, còn trên gương mặt của chủ nhân bàn tay vẫn là vẻ mặt thương xót an hòa.

“Có một người, hai ngày nay đã không thấy nàng!”

“Ai?”

“Cô Sương hỉ phô của Xương Nhạc phường.”

“Vương gia người có biết bản thân đang làm cái gì không? Cả nhà Doãn mỗ có nhằm lẫn gì không, Ngự Sử đại nhân nhất định sẽ trị người cái tội nhiều loạn pháp luật và kỷ luật, vận dụng hình phạt riêng mà chi tội.” Không

nghĩ tới Cô Sương kia đối với Nghi vương lại ảnh hưởng to lớn như thế. Nhưng cái này chính là chồng vì vợ a, có thể làm cho một Vương gia vì nàng xuất đầu?

Buông lỏng tay ra, Thuần Vu Thiên Hải xoay người. Doãn Hiên nghĩ đến hãn đã dao động, nào biết Nghi vương rút kiếm của Đông Lam ra, đột nhiên đâm trúng vào trong ngực của hãn.

Máu tươi trào ra.

“A.....”

“Bốn vương cũng đoán là người vẫn không chịu nói. Vậy tất cả các người đều đi tìm cái chết đi.” Hãn giống như một pho tượng thần chỉ lẳng lẳng biểu thị công khai.

Hôm sau đưa Cô Sương về nhà, hãn mang theo ngự y lại đi vào hỉ phô, kinh ngạc phát hiện tất cả mọi người đều bị hạ mê dược, lại không thấy bóng dáng Cô Sương. Trong lòng hãn biết được có chuyện không tốt, tìm hiểu mọi người xung quanh, đem những người cùng Cô Sương kết thù kết oán tra xét một lần, cuối cùng tập trung lại chỉ có người có quyền thế lại bụng dạ âm hiểm Doãn Hiên.

“Cha a! Người mau nói cho hãn biết đi, nói cho bọn họ đi.” Khóe miệng có máu tươi chảy ra, trưởng tử lớn nhất của Doãn Hiên lớn tiếng kêu gọi.

“Bẩm Vương gia, tiểu nhân ở trong hậu viện của Doãn phủ phát hiện ra hai cỗ bạch cốt.” Ích Thọ bước vào phòng bẩm báo gặp cảnh máu me trước mặt, sắc mặt biến đổi.

“Tiếp tục tìm kiếm, Doãn Hiên, việc này thì Ngự Sử đại nhân chắc sẽ hiểu được, trừ bỏ việc bốn vương tham gia vào còn phải bỏ công sức buộc tội người!” Rút trường kiếm về, ánh mắt hãn ở trong sảnh bắn khoả, tìm kiếm

mục tiêu kế tiếp.

“Ta nói! Ta nói!” Doãn Hiễn toàn không có quan uy, ngồi chồm hồm trên mặt đất, “Trong hầm của miếu đổ nát ngoài thành hướng đông đi ba dặm.”

“Chuẩn bị ngựa, Đông Lam cùng Ích Thọ đem đám ác đồ này áp giải về hình bộ thẩm vấn sau.” Hãn nhanh chóng bỏ lại trường kiếm, chạy ra khỏi Doãn phủ, giục ngựa mà đi.

Ở trong hầm của miếu đổ nát mà Doãn Hiễn khai ra, Thuần Vu Thiên Hải rất nhanh tìm được Cô Sương đang mất đi tri giác cùng mục già đang chuẩn bị giết người diệt khẩu.

Tới chậm một bước thì có hậu quả gì, hãn cũng không dám tưởng tượng.

Một than nàng toàn máu, váy màu đỏ bị đánh nát tan, bị đập nát hai chân, máu và thịt lẫn lộn.

Giống đang cầm một đóa hoa sắp nát, hãn tự tay đem nàng ôm ra khỏi hầm đất hôi hám khó chịu, mặt trời mùa hạ gay gắt chiếu vào trên người bọn họ.

Một lần nữa hô hấp lại lưu động trở lại, hãn giống như từ trong ác mộng tỉnh lại.

“Vương gia!” Tùy tùng muốn tiếp nhận, hãn không để ý đến nhẹ nhàng mà đem Cô Sương ôm lên xe ngựa, “Ổn định một chút, hồi Hưng Khánh cung.” Hãn dặn xa phu.

Bánh xe chậm rãi chuyển động, xe ngựa đi trước, di chuyển rất nhỏ làm cho Cô Sương đang hôn mê khôi phục lại chút tri giác.

“Ta sẽ không nói..... nàng ở nơi nào..... Ta sẽ không nói.” Nàng từ từ

nhắm hai mắt lăm bằm.

“Hừ! Giữ gìn thể lực.” Hai tay hắn đổ mồ hôi, ôn nhu mà dễ dàng.

Nghe được thanh âm của hắn, Cô Sương mở mắt trống rỗng, theo dõi hắn một lúc lâu, sau đó lại khép lại, lúc này đây, miệng khép lại càng nhanh, hàm răng cắn chặt môi dưới.

Nàng sợ để ý thức tan rã sẽ nói cho hắn biết chuyện gì sao? Phòng hắn so với phòng Doãn Hiến còn nhiều hơn. Thuần Vu Thiên Hải uể oải nghĩ lại đau lòng.

Gắt gao nắm tay nàng nói: “Còn sống là tốt rồi! Nhất định phải còn sống, nàng nếu chết trước, bốn vương cả đời này cũng không tính..... cũng không trông mong điều gì.” Trong lòng hắn đang rơi lệ.

Trong đầu hắn không nhớ nổi nàng, nhưng thân thể của hắn, con tim của hắn la lên rằng hắn cần nàng, hắn không thể không có nàng, nàng là toàn bộ chờ đợi của hắn, hắn đối với nàng có rất nhiều quyến luyến, mà nàng trước mặt lại bị thương đến như vậy. Một đêm kia, hắn nên cùng nàng đi vào hỉ phô mới đúng.

Sau nửa canh giờ, xe ngựa trở lại Hưng Khánh cung, Thuần Vu Thiên Hải tự mình đem Cô Sương giao cho Liên phu nhân, sau đó ra roi thúc ngựa, trực tiếp đến Thái Y Viện chộp tới hai vị ngự y, lại từ trong cung cầu đến cường thân kiện cốt Vinh thọ cao cùng Tục Mệnh Đan, những viên thuốc trân quý này, toàn Đại Đường chỉ có bốn viên.

Chờ hắn trở lại bên người Cô Sương, thân thể của nàng đã được rửa sạch sẽ, thay quần áo màu trắng. Hô hấp của nàng thực khó khăn, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy, chỉ sợ nhẹ nhàng chạm vào, linh hồn sẽ xuất khiếu.

“Vương gia, một chân của vị phụ nhân này đã muốn nát.” Chẩn y ngự y

cau mày, liên tục lắc đầu, rõ ràng là bị vận dụng hình phạt riêng, xuống tay cũng thật sự là tàn nhẫn.

“Dùng Vinh thọ cao cấp bôi cho nàng, sau đó buộc băng gạc lên. Năm năm trước, Tát đông tướng quân bị người đánh gãy cánh tay, thái thượng hoàng cho hắt Vinh thọ cao này, vài năm sau, hắt dùng kiếm kéo cung đều không vấn đề gì.”

“Tuân mệnh.”

Một vị ngự y chẩn trị vết thương khác trên người Cô Sương, một vị ngự y rửa sạch máu cùng thịt trên đùi Cô Sương, đem vinh thọ cao lau đi lên.

Đột nhiên đau đớn làm Cô Sương đột nhiên bắn lên.

“Không cần, không nên động vào ta, cầu các người, cầu các người.” Nàng hai mắt trống rỗng, hoàn toàn bị đau đớn khống chế.

“Đừng lộn xộn, xương cốt sẽ không lành lại được.” Lão ngự y sốt ruột kêu lên.

Thấy nàng dùng sức phản kháng, Thuần Vu Thiên Hải một tay đem nàng kéo vào trong lòng, một tay đem mặt của nàng đặt trên vai, “Nhấn nhin một chút nữa, trên đời này không có thuốc trị thương nào tốt so được với Vinh Thọ cao.” Khóe mắt của hắn hơi ẩm ướt.

Hàm răng bén nhọn rơi vào cổ hắn, mất đi khống chế Cô Sương há mồm cắn vào da thịt hắn, máu tươi từ hàm răng của nàng đi ra bên ngoài

“Vương gia.” Các ngự y đều sợ ngây người.

“Đừng động vào bốn vương.” Bị đau, tay hắn vẫn đang ôn nhu, tinh tế chụp vào tấm lưng gầy yếu của Cô Sương vỗ về, “Nàng sẽ đứng lên, sẽ hoàn

hảo như lúc ban đầu.”

Động tác trên tay của Ngự y nhanh hơn, rất nhanh bằng bố tốt hai chân của Cô Sương, nặng nề mà thờ ra.

Có thể là công dụng của thuốc nổi lên tác dụng, thân mình Cô Sương căng thẳng chậm rãi thả lỏng, nàng buông lỏng ra nhẹ nhàng lui lui về sau, vẻ mặt im lặng nhìn mặt Thuần Vu Thiên Hải.

“Phu quân, con của chúng ta đã không còn!” Thanh âm của nàng nhỏ bé yếu ớt lại giống như sét đánh ngang tai.

Rất quen thuộc, tình cảnh này như thế nào lại quen thuộc như vậy, ngay cả vạn mũi kim châm xuyên qua đau đớn giống như cùng một loại. Thuần Vu Thiên Hải tâm chột nhói lên.

“Bọn họ không chịu dừng tay, phu quân! Ta không có bảo vệ tốt con của chúng ta, đứa nhỏ đã không có, nó rời chúng ta mà đi.” Nàng giương hai mắt lên nhìn, nước mắt cứ cuồn cuộn mà lăn trên gò má.

“Là bốn vương thực xin lỗi nàng, nàng đừng tự trách mình, đều do ta.” Hắn theo bản năng thốt ra, giống như có thật nhiều thứ hắn không căn cứ cho người ta nói giống nhau.

“Không trách chàng, chàng cần phải phục hồi đại kế*, chàng là Vương gia.....” Ý thức hỗn loạn Cô Sương an ủi hắn, chậm rãi nhắm mắt lại, thân mình yếu đuối ở trong lòng hắn.

*phục hồi đại kế: kế hoạch lâu dài khôi phục ngai vàng

Thuần Vu Thiên Hải cưỡi người như trong mộng.

“Vương gia.....”

“Đều đi ra ngoài, đều đi ra ngoài.” Hắc ẩn nhún quát khê, sắc mặt bụi bặm.

Ngự y cùng Liên phu nhân đều lo lắng lui đi ra ngoài, đem hai bóng dáng đang ôm nhau cùng một chỗ nhốt tại sau cánh cửa.

“Doãn Hiến tên vương bát đản này.” Tiếng hô sinh lực mười phần này đến từ chính Cô Sương người đang trọng thương. Chân tuy rằng còn chưa thể hành tẩu, nhưng tinh thần của nàng đã tốt lên nhiều rồi.

“Ô ô, Cô Sương, người thiếu chút nữa đã chết, người mà chết, ta cũng không muốn sống.” Quân Mạc Tiểu ghé vào bên giường khóc ướt cả một mảng khăn.

“Tiểu nhi!” Nàng đang cầm mặt hắc, “Người đừng khóc lớn tiếng như vậy, bọn họ sẽ phát hiện ra người, đừng quên, người là đang vụng trộm vào nha, còn có a! Người đừng giả bộ nhỏ yếu như thế có được không, người coi ngàn năm tu hành là vui đùa a nha! Tiểu nhi, ngoan, cho dù người chẳng phải nhỏ yếu, ta cũng sẽ giống như trước sủng người như vậy, chúng ta là bạn tốt mà.”

Nghĩ đến nàng nhịn không được, té ngã, rơi vào trong nước, khóc đều muốn khiến cho nàng chú ý. Đây Tiểu nhi thôi! Hồ ly ngàn năm quá mức tịch mịch, dù sao vẫn hi vọng ai có thể yêu thương hắc nhiều hơn.

“Doãn Hiến đã chết, ta muốn hắc ở dưới Hoàng Tuyền sẽ nhận hết các loại tra tấn.” Dĩ tính thuộc loại thú ở trên mặt khờ khạo của Quân Mạc Tiểu xét qua, hắc bị Diêm vương mặt lạnh phái đi làm việc, khi trở về, Cô Sương đã được cứu trợ, Doãn Hiến đã ở trong đại lao chết oan chết uổng. Hắc là hồ ly ngàn năm thế nhưng không có đất dùng võ.

“Đúng! Chính chết hắc.” Hại nàng thiếu chút nữa cũng chết trước.

Nàng vẫn biết Doãn Hiến bụng dạ thâm hiểm, cũng không từng nghĩ đến,

bản thân mình có ngày cũng phải đổi mặt.

“Nàng đang nói chuyện với ai đấy?” Ngoài cửa có người đến gần.

“Đi mau, Tiểu nhi.” Nàng đè thấp cổ họng nói.

Quân Mạc Tiểu lau nước mắt trên mặt, khoát tay với nàng, khoanh khắc cửa Thanh Mộc mở ra liền biến mất vô tung.

“Ta nghe được có tiếng tiểu hài tử khóc?” Sắc mặt Thuần Vu Thiên Hải không tốt lắm bưng bát sứ bước đi vào trước mặt của nàng.

“Ha ha, chắc Vương gia nghe lầm, làm gì có tiểu hài tử nào.” Nàng cười dò xét nhìn hắn, “Cho ta sao?” Nàng ngửi thấy hương vị ngọt ngào của đường phèn và tổ yến.

Hắn không đưa bát canh cho nàng, mà là để xuống trước màn giường nói: “Trước lau thân mình rồi hãy uống.”

Mà che ở giữa hai người bọn họ, giống như năm đó Tín Dương Vương phủ bị tịch thu tài sản, nàng cùng hắn dù sao vẫn cách một cánh cửa, nàng bỗng nhiên chú ý tới, Nghi vương hăng hái bỗng nhiên thay đổi, tinh thần sa sút làm cho người ta cảm thấy đau lòng, là nàng làm tổn thương đến hắn làm cho hắn không ngủ được?

Hiểu ra cái gì, nàng ở trước mặt Quân Mạc Tiểu chống đỡ kiên cường cùng sức sống đều tan biến. Kỳ thật của chân của nàng vẫn rất đau, kỳ thật lòng của nàng vì nam nhân này còn đau hơn.

Hốc mắt một trận nóng lên. Đáng chết, nàng lại muốn rơi lệ.

Màn ở ngoài, là tiếng hít thở ấm áp nhẹ nhàng của hắn, trong trí nhớ của hắn đã không còn quá khứ của bọn họ, nhưng hắn vẫn đang chấp nhất ở lại

tại chỗ lưu luyến.

Hắn nên đi tìm kiếm thân thể, vì vô tự của Thuần Vu gia mà thêm vài oanhi.

Nước mắt chảy xuống.

Nếu có một ngày, nàng biến mất, hỏi ai sẽ dường như phát điên tìm kiếm? Nếu nàng không thấy, ai sẽ mỗi ngày vô số lần ở tại chỗ nhìn xung quanh? Nếu nàng lặng yên không một tiếng động chết đi, ai sẽ mỗi ngày ngậy ngốc chờ? Nếu nàng bị thương nặng, ai sẽ nửa đêm tỉnh lại muốn nghĩ đến nàng mà khóc không thành tiếng?

Nàng đã có đáp án.

Nàng biết hắn vì nàng mà xâm nhập Doãn phủ, biết hắn vi phạm vào năm điều thấp tác phong làm việc, biết hắn cực nhọc cả ngày cả đêm ở giường chiếu cổ nàng.

Lúc này đây, nàng còn có thể quyết định tuyệt tình rời đi hay sao? Nàng rời đi năm tháng, hắn không buông tha chính mình, nàng tuy rằng tưởng như đã biến mất ở trong óc cũng như trong lòng hắn, nhưng lại vẫn gắt gao khóa hắn lại.

Bọn họ đã từng yêu, là hắn không vứt đi cái lồng giam cầm.

“Đỡ được!” Bàn tay nàng quen thuộc, nắm dính khăn mặt ẩm ướt, xuyên qua màn giường đưa tới trước mặt nàng.

Không có tiếng động ghen ngào, nàng chậm rãi tiếp nhận khăn mặt, thiếu chút nữa đụng tới đầu ngón tay thon dài của hắn.

“Dường thương cho tốt, cái gì cũng đừng nghĩ, hi phô bên kia, ta sẽ thay

nàng chăm sóc thật tốt.” Thuần Vu Thiên Hải ở ngoài màn nói nhỏ.

Cô Sương cũng không biết nên đáp lại như thế nào.

“Lau tốt lắm sao?” Sau một lúc lâu, hắn hỏi lại, toàn bộ động tác đều ôn nhu có lẽ mang theo tôn trọng.

“Vâng.” Nàng nhanh tay lau quệt nước mắt trên mặt, lên tiếng trả lời.

Màn bị vén lên, tổ yến rất nhanh được đưa đến bên môi của nàng. Nàng nhìn nhất cử nhất động của hắn, ôn nhu, săn sóc, đáy lòng tràn đầy chua xót cùng dao động.

Nếu tạm thời không đi được, nàng coi như đây là đang hưởng về phía trước trộm chút thời gian, rồi nàng sẽ trở về, cho dù muốn giảm tuổi thọ của nàng cũng không quan hệ.

Khi tới cuối mùa hạ, trong viện mẫu đơn, thược dược, lạc anh phủ kín bên hồ rồng. Cô Sương một mình bước chậm đến gần hồ, gió nhẹ nhàng sang khoáng làm bay dây buộc tóc của nàng, nàng nhắm mắt lại, ngơ ngác nhìn ánh mặt trời chìm vào trong hồ.

Một ngày lại trôi qua như vậy.

Hôm qua ngự y lại tái khám, nói rằng xương đùi của nàng đều trở lại vị trí cũ không sai biệt cho lắm, chỉ cần nàng không nên đi lại nhiều, qua một thời gian này có thể khôi phục như lúc ban đầu.

Ở trong phòng nhìn ngắm phong cảnh mùa hè, nàng muốn đến bên ngoài đi dạo một chút, nhìn mây, nhìn sao. Vừa mới đi một chút, nàng đã đến ven hồ rồng.

“Nếu nàng ở trong phòng buồn, có thể nói với ta, ta sẽ dẫn nàng ra ngoài

đi dạo.” Phía sau có một đạo ẩm áp tới gần, tiếp theo lưng của nàng dán vào trong ngực người kia.

Nàng quay đầu lại, liếc mắt nhìn người tới một cái, không hề động, loại hành động vô cùng thân thiết này, hẳn làm nàng cảm thấy rất xấu hổ.

“Ta chỉ muốn một mình hưởng gió.” Nàng không có đi ra, mái tóc đen che nửa khuôn mặt phù dung của nàng, càng thêm xinh đẹp.

Những ngón tay thon dài vỗ về sợi tóc đen nhánh, từng đợt từng đợt hương thơm làm hấn hoa mắt choáng váng. Hương thơm tri kỷ quen thuộc làm hấn luyến tiếc.

Bàn tay trắng nõn di đến, không dấu vết đem tóc dài buộc vào, vén lên phía trước, lại tức giận liếc mắt nhìn hấn.

Rõ như ban ngày, hấn không thể tuân theo quy củ được sao?

Chưa từ bỏ ý định, hấn lại dùng ngón tay dài vân vê những sợi tóc đang ở trong không gian lượn lờ

Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, bất mãn nhìn trời, trên bầu trời u lam đã đầy sao đếm không hết.

Đại khái thưởng thức đã đủ, hấn miễn cưỡng mở miệng, “Lần trước nàng ở trong vườn xem kịch, nghe diễn cái gì mà khóc thảm như vậy?”

“Không riêng gì thần khóc thảm, mà ngay cả lão gia gia tám mươi tuổi nghe xong cũng đều khóc đỏ cả mũi.” Nàng sẽ không thừa nhận chính mình phải đi nơi đó để phát tiết.

“A, nghe Liên di nói, hình như là một đôi tình nhân, kiếp trước có thể gần nhau, trăm năm sau đều tự đầu thai, nhà trai đã không nhớ rõ kiếp trước về

người yêu, cho nên tái thế làm cho người nữ thống khổ vạn phần.”

“Vương gia, kia chỉ là một vở kịch mà thôi, không cần quá mức cân nhắc.”

“Phải không? Nàng biết không? Ta giống như cũng đã quên hồng nhan kiếp trước, lại giống như nhớ thật sâu rõ nàng.” Hãn cùng nàng là kiếp trước liên quan đến nhau sao? Nếu là hãn, hãn cũng nguyện tiếp tục loại tình cảm cách một đời này.

Rũ mắt xuống, nàng thực bình tĩnh nói: “Mỗi người đều đã uống xong Mạnh bà thang, sẽ không nhớ rõ kiếp trước sẽ yêu ai.”

“Phải không? Nếu Mạnh bà thang hữu dụng, vì sao vài năm nay ta luôn cảm thấy bên cạnh mình thiếu cái gì đó.” Hãn nghiêng đầu nhìn xem khoảng không bên cạnh chính mình.

“Vương gia rất cô đơn, chờ người cưới Vương phi, sẽ có con nối dòng, sẽ không lại thấy thiếu thốn nữa.”

“Ta thường thường nói một ít với chính mình đều không thể lý giải được lời nói đó, làm một ít chuyện vô vị, Liên di vì thế còn cố ý mời rất nhiều phương sĩ đến trong biệt quán ở Tây Bắc, nhiều năm cầu phúc cho ta. Khi đêm dài người yên lặng, ta cuối cùng là chờ cái gì, cuối cùng thường thường đợi cho chính mình mệt mỏi không thôi mới ngủ được.”

Đây là cảnh ngộ của hãn khi nàng rời đi. Hãn cũng không tốt gì.

“Ta đã quên người không nên quên.” Hãn không phải không có tiếc nuối nói.

Năm đó vì sao lại dứt khoát tiêu trừ trí nhớ của hãn như thế? Chỉ vì, nàng sau lần đẻ non đó rốt cuộc không thể mang thai, mà hãn, nguyện ý vì nàng

không hề chạm vào nữ nhân khác, cho dù không có con nổi dòng cũng cam tâm tình nguyện.

Hắn có thể tuyệt đối như thế, nhưng nàng cũng không thể. Nàng không thể vì hân ái náy mà để hắn chịu thua thiệt, càng không nói đến, hắn đã cho nàng tất cả thứ tốt đẹp nhất trên đời này. Nàng hi vọng hắn có thể thoát khỏi trí nhớ, buông tha cho chấp nhất, buông tha cho tự trách, một lần nữa bắt đầu lại.

“Nếu đã quên, khiến cho nó theo gió đi thôi. Trôi qua rồi sẽ không có thể quay đầu nhìn lại.” Nàng đem ánh mắt tập trung ở chỗ mép tóc của hắn, trên làn da là một vết sẹo. Bọn họ có nhiều thứ đã đi qua lắm, đã không thể quay đầu lại được nữa.

“Không, ta muốn thấy rõ ràng. Chuyện này đối với ta rất quan trọng, là quan hệ trong lòng ta, luôn luôn cảm thấy bị bất lực cùng mờ mịt tra tấn, so với tương tư còn thống khổ hơn. Một năm ở Tây Bắc, ta ngẫu nhiên gặp một vị thầy thuốc Ba Tư, hắn có loại khắp huyết thảo, chỉ cần mỗi đêm đốt cháy ngửi mùi này, liền có thể ở ngủ mơ thấy trí nhớ của mình trong kiếp trước.”

Khắp huyết thảo? Hắn sẽ nhớ được tất cả? Cô Sương không dấu vết lắc đầu, làm cho sợi tóc trên trán ngăn trở kinh nghi bất định trên mặt hắn.

“Dùng nhiều lần trong nửa năm, dần dần có chút manh mối. Ta có thể nhại, chính mình đã ưng thuận thề non hẹn biển, ta có thể nhớ rõ, chính mình đối với nàng tình thâm ý trọng. Ta cũng dần dần có chút hiểu được, vì sao mình để mất đi trí nhớ về nàng, mà lại vẫn buồn không ra. Bởi vì ta đối với nàng từ nay về sau sẽ không bao giờ thay đổi.”

Bàn tay nhỏ bé trong tay áo nắm chặt lại, nàng nhịn xuống đau đớn cùng nước mắt tràn mi.

“Ta sẽ nhớ ra được nàng, ta vẫn chắc chắn như thế, nhưng là.....” Hắc vô lực ho khan hai tiếng, máu đen tự khóe miệng chảy ra, “Khấp huyết thảo có thể khôi phục trí nhớ, nhưng cũng mang theo độc tính. Ta nghĩ, có lẽ vào ngày nào đó ta khôi phục lại trí nhớ, cũng là lúc Thuần Vu Thiên Hải ta hết mệnh.” Hắc nở nụ cười, tinh quang hạ xuống, cười đến thực thê lương.

Cô Sương ngậy ra như phồng, quay đầu lại, tròng lớn ánh mắt khó có thể nhìn thấy bộ dạng chật vật của hắc.

Nàng nhớ tới hắc từ trước luôn hăng hái, thân ảnh khí vũ hiên ngang Nước mắt ở trong vành mắt đảo quanh.

Thuần Vu Thiên Hải ôm ngực, mãnh liệt thở dốc, trên mặt đã có màu máu.

“Đến, người đâu..... A! Liên phu nhân, Đông Lam, người mau tới.”

Xuyên phá qua gợn nước, là thanh âm thê lương quát to Cô Sương. Đêm đó, nàng nhìn xuống nội tâm vô cùng lo lắng, thừa dịp thời điểm Hưng Khánh cung người hỗn loạn, vụng trộm rời đi.

Nhưng nàng không có trở lại hỉ phô, hay là chuẩn bị đào tẩu, mà là nhìn xuống vết thương ở chân thương chạy như bay về phía hiệu thuốc bắc của quan gia ở tây thị, tìm được Phong Trường Lan.

Diêm vương mặt lạnh Phong Trường Lan, là người âm ngoan, lạnh lùng, nhưng không thể không dám nói hắc cũng là có tầm nhìn khắp thành Trường An, thậm chí khắp cả Đại Đường, nắm giữ được thị trường thuốc của trẻ em, càng không nói đến bản thân hắc lại là một tay ảo thuật giỏi.

Hắc chẳng những bào chế được thuốc, còn có thể trị bệnh cứu người, nhưng phải là lúc mà hắc có lòng xen vào, loại thời điểm này cũng không gặp nhiều lắm.

“Khấp huyết thảo!” Đi vào trước mặt hần, nàng đã hít lên hít xuống. trên vật áo váy loại tốt nhất có dấu vết mấy chỗ bị xé rách.

Phong Trường Lan ánh mắt mang theo phân tích nhìn nàng, coi như muốn nhìn xuyên cái gì.

“Ta muốn biết khấp huyết thảo là cái gì.”

“Cái này đều không phải là vật của Trung Nguyên, sinh trưởng ở sườn phía tây núi Hạ Lan, tính lạnh, mang độc, dị giáo thích dùng nó đến triệu hồi thần linh, thầy thuốc cũng thường dùng nó đến trị liệu đầu bị thương nặng, ta chỉ nghe gia huynh đề cập qua một lần, có người từng dùng loại này khôi phục mất đi trí nhớ, như thế nào, Nghi vương đã muốn chọn loại này để tìm đường sao?”

“Nếu nhiều năm người vị này, sẽ như thế nào?” Nàng cần biết khấp huyết thảo có thật sự đáng sợ như vậy hay không.

“Nhẹ thì trúng độc, nặng thì tấn mệnh.” Xem ra hôm nay tâm tình của Phong Trường Lan không sai, có thể dễ dàng tha thứ vấn đề của nàng lần nữa

“Ta muốn giải được.”

Nam tử tóc bạc trầm ngưng nửa khắc.

“Giải được ta có thể điều ra được. Nhưng người muốn lấy để đi cứu Nghi vương, ta không cho.” Muốn cứu, hần sẽ muốn chính mình đi cứu?

Làm cho Nghi vương từ nay về sau nợ hần một cái ân tình, hiệu thuốc bắc của quan gia lại thêm một chỗ dựa vững chắc. Dem một hiệu thuốc rách nát nho nhỏ thành một thế gia đại nghiệp như ngày hôm nay, cũng không phải là thoải mái tùy tiện, có thể đạt thành trong đó có chứa nhiều mưu sách của hần.

“Vì sao?”

“Nghĩ vương là quân cờ tốt có thể lợi dụng.” Hắc thắng thần.

“Không cho phép người lợi dụng hắc.” Diêm vương mặt lạnh một chút thương xót đều không có, có chăng chính là tính kế.

Tính toán làm cho Cô Sương kịch liệt phản đối, Phong Trường Lan không mang theo cảm xúc nói: “Người hãm quá sâu.” Hắc biết Nghĩ vương cùng Cô Sương có khúc mắc, đó là một lần trong lúc vô tình, hắc theo Tiểu nhi nghe được, vài năm nay, hắc lợi dụng nhược điểm này để sai khiến trí óc thông minh của nàng làm việc cho hiệu thuốc bắc.

“Ta muốn cứu hắc. Người không đáp ứng, ta phải đi cầu Tiểu Bạch muội muội.” Nam nhân lạnh như băng vô tình này cũng là có nhược điểm.

“Phong mỗ nhớ rõ, lần trước có người dùng Tiểu Bạch uy hiếp ta, người kia không mấy ngày liền biến mất ở Trường An.” Thanh âm không hề có độ ấm, làm người ta sợ.

“Vì hắc, ta làm cái gì đều nguyện ý.”

“Được, có dũng khí.”

“Vì Tiểu Bạch muội muội, người cũng sẽ làm như vậy.”

Những lời này coi như làm cho Phong Trường Lan xúc động, trầm ngâm sau một lúc lâu, hắc nâng lên con người đen thâm sâu ấm áp nói: “Người phải trả chi phí.”

“Chi phí gì ta đều nhận.” Cười nàng si, cười nàng ngốc, hoặc muốn nàng vì nói không giữ lời mà trả giá chi phí, nàng cũng không chùn bước. Tách ra nhiều năm như vậy, tình yêu của nàng đối với hắc, một phần chưa giảm, vì

hắn, nàng một mình thừa nhận thống khổ, đưa tình yêu của bọn họ vĩnh viễn ở trong nơi sáng lạn cẩn thận cất chứa.

“Chi phí gì?” Thanh âm làm người ta mồ hôi lạnh chảy ròng nói: “Hỉ phô của người tuy rằng không phải ngày kiếm được một đấu tiền, nhưng cũng coi như là có thể có lợi, ngày mai ta phái một vị trưởng phòng đi qua quản sổ sách, mỗi tháng lợi nhuận đều thuộc sở hữu của hiệu thuốc bắc.”

“Hỉ phô tính là của người?”

“Không muốn sao? Mỗi tháng người có thể ăn ở tại trong hỉ phô, ta sẽ không tìm người hỏi bạc, nhưng người một hai bạc lạng cũng không thể mang đi, người còn phải tận tâm kinh doanh hỉ phô, mỗi tháng nếu buôn bán thiếu lời, ta cũng không biết chính mình sẽ làm ra chuyện gì đâu.”

“Được, ta đáp ứng.” Nàng hoàn toàn sa vào kiếp nô lệ của Phong Trường Lan. Miếu hồ tiên của Tiểu nhi là không có rồi! Tiểu nhi người đừng trách ta, hắn..... cái người kia sắp chết, ta không có biện pháp nghĩ nhiều như vậy .

“Ngày mai tới lấy giải dược đi, đêm nay không được.”

“Cáo từ.” Nàng xoay người chạy lấy người, hồng y ở dưới ánh nến có vẻ mơ hồ.

“Cô Sương.” Phong Trường Lan gọi lại nàng, “Ta biết người đối với hắn đã làm cái gì. Người cho hắn tìm giải dược của khắp huyết thảo thì như thế nào? Người có thể giải được độc trong lòng của hắn sao?”

Một câu đánh trúng vào nơi quan trọng. Nàng quả thật không biết nên làm như nào để hắn được tự do, làm cho hắn cưới vợ.

Cô Sương cõng lòng đầy mâu thuẫn rời đi khỏi hiệu thuốc bắc, lại chậm rãi đi trở về Hưng Khánh cung.

Là hăn nói, hăn không thể bình tĩnh, hăn nói, hăn luôn luôn cảm thấy đánh mất gì đó, hăn nói.....

Nếu đã không nhớ rõ, vì sao hăn còn muốn cố chấp? Hăn hăn là nên cưới vợ sinh con, không nên vì Phù Quang Lược Ảnh (ánh sáng thoáng qua, bóng ảnh vụt mất) này mà do dự không tiến lên trước.

Nàng làm như thế nào mới có thể giải trừ chất độc trong lòng hăn, đưa hăn trở về cuộc sống bình thường? Một cái không thể có nhân sinh của nàng?

Sắc trời càng tối, nàng càng tâm phiền ý loạn.

“Nàng đâu?” Sắc mặt tái nhợt nằm nghiêng ở trên giường mềm mại, Thuần Vu Thiên Hải nhẹ giọng hỏi Ích Thọ. Hăn toàn thân tích độc, nhưng chưa phát tác hết.

“Đúng như Vương gia sở liệu, nàng vụng trộm ra phủ, đi đến hiệu thuốc bắc của quan gia ở tây thị.”

“Đi đến hiệu thuốc bắc?” Muốn vì hăn tìm giải độc sao? Thật sự là nữ nhân ngốc. Thử một lần liền thấy được nhiệt tình của nàng, nàng không bỏ hăn xuống được.

“Vâng, chạy đi, trên đường còn thiếu chút nữa bị xe ngựa đánh vào.” Ích Thọ cũng chậm rãi buông thành kiến đối với Cô Sương. Vết thương ở chân nàng còn chưa tốt, là vì vương gia đi đến tây thị tìm thuốc giải, hoàn toàn không có lo lắng đến bản thân.

“Ai.” Thuần Vu Thiên Hải nhắm mắt thở dài thật sâu, nhưng là vô cùng cảm động, giống như trong hội hoa mẫu đơn khi đó, nàng ở trong mưa vội vàng tìm hăn, làm hăn đối với nàng không thể không yêu thương.

“Cô Sương tiếp xúc với Lan đường gia của quan gia hiệu thuốc bắc. Cái

khác Ích Thọ vô năng, không thể điều tra đến.” Quan gia hiệu thuốc bắc vẻ ngoài thoát nhìn bình thường, nhưng bên trong lại bị thuật sĩ tỉ mỉ bố trí, hẳn không thể tiến vào.

“Ừ, đêm đã khuya, các người đều đi xuống đi, chờ khi nàng vụng trộm trở về, các người cũng làm bộ không biết.”

“Tuân mệnh.” Ích Thọ, Đông Lam cùng Liên phu nhân đều nhận lời. Bọn họ cũng cảm giác ra, Vương gia cùng Cô Sương trong lúc đó không biết có liên quan gì.

Khi quá canh ba, Cô Sương từ trong thành trở về thăm phòng ở Hưng Khánh cung, nội tâm lo lắng làm nàng đêm không ngủ được, khi tới canh bốn, nàng vẫn không yên lòng, né qua tai mắt xung quanh mình, thừa dịp đêm dài nhân tĩnh, nàng lén lút đi vào trong điện Hưng Khánh, canh giữ ở dưới cửa sổ của Thuần Vu Thiên Hải, lắng lắng nghe.

Phòng trong bình tĩnh an bình, Liên phu nhân cùng tỳ nữ canh giữ ở gian ngoài đều đã ngủ, nàng mới thoáng yên lòng, đợi một hồi lâu, trời mỗi lúc một mau sáng, nàng mới trở về phòng của mình.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 7

Bước từng chút một, đi trên bậc thang, thân hình gầy yếu màu đỏ của nàng tiến vào hi phô. Sáng sớm hôm nay nàng chạy tới quan gia hiệu thuốc bắc thúc giục giải dược, chỉ sợ Diêm vương mặt lạnh không tuân thủ lời hứa, đã quên sự việc lúc này. Thấy Phong Trường Lan đang bắt tay vào chế biến dược, nàng mới yên tâm mà rời đi khỏi hiệu thuốc bắc, nhìn sắc bầu trời còn sớm, nghĩ rằng, rời đi hi phô lâu như vậy cũng nên trở về nhìn xem, mọi người khẳng định rất nhớ nàng .

“Lão bản!”

“Lão bản, người đã trở lại.” Tiểu nhị vội vàng xông tới.

“Gần đây các người thật sự rất vất vả.” Nàng nhìn bốn phía, có người đang gấp gấp chế tạo màn hình hi, có người đang phơi lụa đỏ ở trong góc.

“Lão bản, người phải dưỡng thương cho tốt, trong cửa hàng còn có nhóm chúng ta. Sinh ý gần đây cùng ngày thường không sai biệt lắm.” Dư bá khuyên bảo.

“Chính là trưởng phòng mới tới kia.....” Bọn họ chỉ người được Phong Trường Lan phái tới.

“Tuỳ hăn đi, về sau đem trưởng phòng cùng bạc đều giao cho hăn, tiền công của các người đều không thay đổi.”

“Nhưng là lão bản, cái này không được tốt đi.”

“Không thấy lão bản đang mệt mỏi sao?” Dư bá thấy sắc mặt Cô Sương không tốt, vội vàng khuyên nhủ những người khác.

“Lão bản, vào nhà nghỉ ngơi, thật vất vả mới trở về, đừng phiền lòng chuyện khác.”

Nàng cảm kích gật đầu.

“Đến hi phô, cũng không cùng Liên di nói một tiếng.” Cửa đột nhiên xuất hiện một đám người, người người thần sắc yên lặng trang nghiêm, tất cả đều mặc một áo dài màu tương, người đứng đầu thân quý khí mặc áo bào màu tím thêu Kỳ lân sải bước đi đến

Cô Sương xoay người, nhìn thấy cờ tung bay cùng mọi người, không khỏi liên tục lắc đầu.

Bày trận lớn như vậy, toàn thành Trường An người người đại khái đều biết nàng cùng hãn lăng nhăng cùng một chỗ.

Ai! Biết hãn đi vào triều, nàng mới chuẩn êm đi ra, kết quả vẫn là bị bắt được

“Vương gia, đều đã đến đây, vào bên trong ngồi đi.” Nàng tươi cười, muốn đưa hãn đến chính sảnh ngồi xuống.

Nào biết Thuần Vu Thiên Hải có quyết định của mình. Hãn vòng qua nàng, mọi nơi nhìn nhìn, chọn phòng trong cùng có treo màn hồng.

“Vương gia, đó là phòng của dân phụ, không có thoải mái để cho người ta đi thăm.....”

Khuyên bảo vô dụng, thân ảnh cao to đã đi vào trước cửa.

Hãn âm thầm câu môi. Cô Sương ngốc, nàng càng sốt ruột càng chứng

minh có quý.

Bước vào trong phòng, cái bàn mộc mạc, giường gỗ đơn giản đã thu hết vào trong đáy mắt. Hai kiện quần áo buộc loạn rất giống với tác phong của Cô Sương.

Hơi hơi hít vào, trong phòng đều là mùi thơm ngát, cái này xác nhận nàng muốn dùng hương phấn kia để che đi hương thơm.

Một loại hương vị làm cho ngực hẫng ngực sung sướng bình an.

Hắn nhắm mắt lại, làm cho chính mình trầm luân ngủ ngủ trong hơi thở tại đây

“Vương gia, nơi này rất chật hẹp, vẫn là nên đi ra chính sảnh đi, độc của Vương gia độc còn chưa hết, hãy bảo trọng a.” Cô Sương ở phía sau hắn, có chút sốt ruột nói.

Hắn đi vào phòng của nàng, nhìn chung quanh, giống như đang xem xét bí mật trong lòng của hắn.

Hắn là cố ý.

“Nàng cũng đọc sách?” Không để ý tới lời của nàng, hắn thẳng đi đến bàn gỗ bên gần giường, nhìn thấy mặt trên có mấy quyển sách đã bị lật nhiều có chút rách nát.

“Đều..... Là Trầm Tứ Thiếu đưa tới, nó là thư tứ của lão bản, lão cảm thấy mỗi người đều nên yêu sách, ha ha, thần sớm nói với hắn rằng thần không biết chữ.” Nàng cười gượng.

“A! Hắn là người nào?” Mi phong trầm xuống, hắn thực không vui hỏi, ngón tay dài cầm trang sách lật tới lật lui, cuối cùng đứng ở một quyển sắp

nát hết “Kinh Thi”.

“Đó là huynh đệ của thần! Sách của hã xuất bản đồ cả bầu trời Trường An “không cùng chí hướng”, hã mặt trên khen ngợi hỉ phô của thần, mỗi một mùa đều thổi phồng cho thần một phen, hỉ phô có thể có lợi nhuận đó là nhờ công lao lớn nhất của hã.” Nếu không có Trầm Tứ Thiếu nàng sẽ thua lỗ nhiều hơn so với kiếm lời.

Hã u oán ngắm nàng liếc mắt một cái. Cùng nam nhân khác xưng huynh gọi đệ, đối phương mà không có không an phận chi tướng? Hã không tin.

Mùi chua không đầu không đuôi xuất hiện làm cho Cô Sương ngậm miệng. Hã giống như không thích có nam nhân khác tới gần nàng.

Lật lật [Kinh Thi], những ngón tay dài dừng ở một tờ giấy, không nhúc nhích. Tờ giấy kia bị lật vô số lần, còn có rất nhiều nếp gấp, có thể thấy được người đọc sách tương đương yêu thích văn chương này.

“Nghĩ ngôn uống rượu, cùng tử giai lão, cầm sắt ở ngự, ai cũng tình hảo.” Kim nén rung động, hã nhớ kỹ câu thơ trên trang sách này, đây là ở trong mộng, hã đối thân ảnh vô hình ngâm xướng thâm tình.

Cô Sương ngây ngẩn cả người, nàng không nghĩ tới hã sẽ tìm tìm đến câu này.

Đây là câu thơ đầu tiên hã dạy cho nàng, muốn nàng phải luyện tập chữ cho tốt, bọn họ đã từng thân thiết đến thế ở tại trong câu thơ ngắn gọn này.

Tim đập nhanh, nàng vội vàng nghĩ biện pháp muốn che dấu, thấy hã vẫn chưa truy vấn, nhẹ nhàng thở ra.

“Rất kỳ quái nga, câu thơ này cùng với câu thơ trên vò rượu kia giống nhau như đúc.” Hã giả bộ hoàn toàn tỉnh ngộ nói.

Người cố ý ! Cô Sương trong lòng mắng nhẹ. Đừng tưởng rằng nàng không nhìn ra được hắc đang dò hỏi.

“Không biết chữ mà ở trong phòng này khắp nơi đều có sách.” Hắc tức giận nói nàng.

“Dù sao còn có thể chụp muỗi.”

“Không nói đến sách, hôm nay tiến cung, thái thượng hoàng thưởng cho bốn vương một ít nho Cao Xương, nàng muốn ăn không? Nghe nói đến nho Cao Xương này rất ngọt, ở Trường An cũng chỉ trong cung mới có thể thấy.”

“Nho..... Nho. Ta không muốn ăn, sẽ dơ quần áo, lại lạnh lạnh.”

“Nếu như vậy, Đông Lam, đem nho vừa lĩnh phân cho bọn tiểu nhị ăn đi.” Hắc đối với cửa sổ cao giọng nói.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

Cô Sương vênh tai nghe, đầu lòng thấy bọn tiểu nhị vừa ăn nho vừa cười đùa. Rất muốn ăn nha!

“Ta đã ngửi được mùi nho.” Hắc đùa nàng.

“Vương gia, thần mệt mỏi, muốn ở trong này nghỉ ngơi, đêm nay sẽ không trở về Hưng Khánh cung, người mau dẫn người trở về đi.” Nàng muốn ở lại trong cửa hàng đem bọn họ mắng đến thối đầu. Ăn nho của nàng, hừ! Nàng sắp tức giận đến điên rồi.

Nghe nàng kêu mệt, hắc đi tới, ôn nhu vỗ vỗ lưng của nàng, đem nàng kéo đến bên giường, tháo tung mái tóc của nàng ta.

“Mệt mỏi thì ngủ đi, ta ở tại đây giúp nàng.” Hắc tự tay cởi bỏ áo ngoài của nàng, giúp nàng nằm ngã xuống giường.

Bàn tay to nắm giữ nàng hạ xuống dưới, cùng mười ngón tay của nàng đan xen nhau

Nàng rút rè rút tay về, rồi lại ngừng lại. Một chút ôn nhu, một chút ấm áp, nàng vẫn là thực tham. Nàng chỉ dừng lại một hồi thôi thì sẽ rút ra.

Lông mi dài nhướng lên, nàng nhìn nhìn hần.

“Vương gia?” Hần sao vẫn còn không đi?

“Chờ nàng nghỉ ngơi đủ, rồi chúng ta trở về Hưng Khánh cung.” Hần mỉm cười, ngồi ở bên giường.

“Vương gia, có thể để cho thần ở lại.....”

Không cho nàng cơ hội đông dài, môi hần khẽ chạm lên môi nàng lộ ra cảm giác man mát.

Cả người cứng đờ. Hần.....

Nhẹ nhàng đụng chạm làm hai gò má của nàng phát hồng.

Mang theo nỗi lo lắng giống như chuồn chuồn lướt nước một đường lướt qua cánh môi, sau khi khiến cho kích động lại bằng tất cả thương tiếc hút môi thơm tho của nàng.

Hần hôn vẫn là làm cho người ta say mê như vậy, không vội không say, thâm tình như nước, trong giây lát đó, càng có thể làm cho người ta thêm tham lam cùng quyến luyến, khơi mào hoả diễm ở chỗ sâu nhất trong linh hồn.

Khi sắp làm đối phương bốc cháy, hần lại hợp thời thoái lui, làm cho người ta từ trong sương tuyết cũng biết vị nhưng lại không được thoả mãn.

“Ngủ đi.” Hân nhú mảy, có cảm giác khoái ý được thực hiện.

Thế nào còn dám không nghe lời, nàng liền quay lưng đi, ôm môi sắp cháy nhắm hai mắt lại.

Một cái hôn gợi lại bao nhiêu hoài niệm. Tư vị lần đầu tiên ở trong lòng hân, cảm giác lần đầu tiên hôn lên khoé môi hân, còn có năm tháng mà bọn họ hoạn nạn có nhau.

Nàng sẽ bảo vệ tốt tất cả những chuyện này, đem yêu thương ở lại trong lòng, thẳng đến khi bước lên hoàng tuyền. Chỉ cần nàng còn sống, tình yêu của bọn họ sẽ vẫn tồn tại, chẳng sợ hân cái gì cũng không nhớ rõ.

Đêm dài tĩnh lặng, ngoài tường vài tiếng chó kêu có vẻ phá lệ chói tai, ánh mắt tinh anh nhẹ nhàng giống như vài bông. Nàng lê thân thể lạnh lẽo, rón ra rón rén bay qua lùm cây, ánh mắt đông ngăm tây ngăm nhìn xem, phát hiện ra trước tấm phòng của Thuần Vu Thiên Hải không có người trông coi.

“Đông Lam cùng Ích Thọ cũng đi ngủ? Thật sự là trời cũng giúp ta.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm lầu bầu, nhẹ mũi chân hướng cửa sổ tới gần.

Lại xác định không có người, nàng đẩy cửa mà vào.

Lặng yên không một tiếng động đi vào bên trong phòng, ánh sáng của bầu trời lam âm u xuyên thấu qua rèm thưa vào phòng.

Một nam tử lỏa lồ, khuôn ngực gầy gò, giống như một bức tượng, mặc áo ngủ màu gấm nằm yên lặng ở trong phòng. Lông mi thật dài, theo hô hấp đều đều khẽ nhếch lên. Ngũ quan rõ ràng, yên tĩnh gợn nước dưới ánh trăng.

Giương cái miệng nhỏ nhắn, nàng nhìn đến ngậy người.

Sau một lúc lâu, nàng mới lấy lại tinh thần, nhớ tới bản thân mình tới làm

gì.

Họa thủy a, nam nhân rất tuần tú cũng là họa thủy.

Từ trong túi đổ ra một viên thuốc, lại từ trên thắt lưng nàng khéo léo lấy ra một cái lư hương.

“Đây là giải dược độc nhất vô nhị của khắp huyết thảo, chàng phải hấp thụ cho tốt, dùng sức hấp, nhất định sẽ tốt lên.” Nàng nhỏ giọng lầm bầm. quay đầu lại nhìn nam nhân đang ngủ say.

Ngủ thực say đây, hẳn là sẽ không biết nàng tới.

Đốt với bôi thuốc xong, một vị thuốc đông y mùi thơm ngát toả ra, trong phòng nhất thời khói nhẹ lượn lờ.

Sợ rằng hẳn hấp không đủ nhiều, nàng dụi mắt nhẹ, đem lư hương đặt ở trên tay, đưa tới đầu giường.

“Chàng hãy cố gắng lên.” Nàng tựa vào bên giường, mê luyến nhìn hẳn.

Lần đầu tiên nhìn thấy hẳn, là ở trên cây Tử đằng, hẳn thần thái ngạo nghễ hỏi tên nàng. Lần thứ hai gặp mặt, hẳn ngồi ở trong một đám vương công quý tộc gắt gao nhìn chăm chăm nàng, đôi mắt đen thâm thúy, di động theo dáng người đang múa của nàng, làm mặt nàng hồng lên.

Tay áo bị người kéo kéo, nàng đột nhiên lấy lại tinh thần, nhất thời bị hù dọa.

Hẳn tỉnh sao?

Hồ hấp ổn định, trộm ngăm hai mắt của hẳn, thấy nam nhân đang nhắm mắt ngủ say chính là giật giật, nhẹ nhàng đặt trên tay áo của nàng.

Hoàn hảo không tỉnh. Nàng nhẹ nhàng mà thở ra.

“Hoa thơm quá.” Mồm miệng không rõ lời nói vô nghĩa, đặt lên tay áo cứ thuận thế mà lên.

“Nha?” Hắc muốn làm cái gì? Cô Sương nội tâm kinh sợ, lôi tay áo dài, kết quả căn bản là vô dụng, hắc hướng bên cạnh lăn một vòng, toàn bộ đặt ở trên vạt áo của nàng.

Cô Sương cứng đờ. Động cũng không được đẩy cũng không được, chỉ cần nàng hơi thêm động tác, người này sẽ bừng tỉnh.

“Hoa hồng có gai của ta.” Hắc lăm bắn thanh âm chưa tỉnh, tay tự do tiến vào trong áo khoác của Cô Sương, lung tung đẩy vạt áo ra.

Nhìn xem khói thuốc, nàng cắn răng nhịn xuống.

Bàn tay trâu trọc kia vẫn chưa bởi vì ấn nhẫn của nàng mà thu về. Nó đến rồi lại quay đi, lau quá da thịt bóng loáng ở cổ tay của nàng, đảo qua vòng eo nhỏ tinh thể như liễu của nàng, mơn trớn bên cạnh hai vú của nàng.

Cô Sương hít vào một ngụm khí lạnh. Nếu hắc không nhắm mắt lại, động tác thông thả, mồm miệng không rõ, nàng nhất định nghĩ rằng hắc vẫn chưa ngủ.

“Cùng hoa mà ngủ.” Hắc được một tắc lại muốn tiến một thước, một tay dùng sức, giữ chặt Cô Sương đang cầm lư hương, cả người bao phủ đi lên.

Lúc Cô Sương lấy lại tinh thần thì nàng đã bị ép tới không thể động đậy.

Mà nam nhân trong lúc mơ ngủ này dùng môi nóng hôn lên làn da trắng như tuyết của nàng, lặp đi lặp lại. Mỗi một cái hôn như đốt cháy da thịt nàng, lưu lại nhiều vết tích màu hồng.

Nàng giống như cái thớt gỗ đợi người ta làm thịt cá, ghen hô hấp, cưỡng thân mình, cắn răng thừa nhận ma nhân này đung vào, một lúc lâu sau, nàng mới có thể thoát thân.

Trên nửa thân trần tất cả đều là dấu vết hằn lưu lại. “Đáng chết.” Thừa dịp hăn xoay người, nàng chuồn xuống giường, vội vàng phủ thêm áo khoác bị kéo xuống, bực mình lắc người ra khỏi phòng. Nàng thật sự muốn bóp chết chính mình. Trong thân thể của hăn như đốt hỏa tinh, đang từng bước một hủy diệt sự tự chủ của nàng.

Sớm biết thế nên nói thẳng nàng có giải dược, sẽ không vất vả như thế, Nhưng nghĩ lại, hăn chấp nhất cho trí nhớ nà như thế tuyệt đối sẽ không dễ dàng nhận giải dược, nàng lại cố sức khuyên bảo bản thân, nếu như bị hăn nhìn ra quan tâm của nàng, sẽ càng thêm phiền toái. Chuyện càng tô thêm lại càng đen, nàng cũng không muốn làm.

Ai!

Sáng sớm hôm sau, vừa ngủ được không bao lâu nàng mệnh khổ lại bị Liên phu nhân gọi, tiến vào chính sảnh. Đồ ăn sáng nóng hầm hập đã bày ra trên bàn tròn.

“Nàng đã tỉnh, mau tới ăn đồ ăn sáng.” Người nào đó đêm qua hại nàng, đứng núi này trông núi nọ, hôm nay lại thần thanh khí爽 tiếp đón nàng.

Cô Sương cắn răng. Xú nam nhân này!

“Đây là canh gà Liên di tự tay hầm, uống nhiều một chút.” Hăn cười tự tay múc cho nàng một chén.

“Vâng!” Cúi đầu ăn canh, tốt nhất là cái gì cũng đừng nói, nàng khó giữ được bản thân sẽ không mắng chửi người. Ai, giải dược kia còn lại ba viên, Phong Trường Lan nói, nếu không dùng hết toàn bộ, sẽ không thể chữa khỏi,

nàng cố tình vụng trộm thay hũn giải độc, đốt cháy một viên thuốc cần hết một canh giờ, nàng cũng chỉ có thể phân làm bốn lần, để tránh rút dây động rừng.

Nàng thật sự muốn đắm đầu vào hồ tự sát.

“Nàng làm sao vậy, cúi đầu ăn? A? Trên cổ sao lại nhiều vết tích màu hồng như vậy?” Cố nén một bụng đắc ý, Thuần Vu Thiên Hải thực “Kinh ngạc” quan tâm nói.

“Trong Hưng Khánh cung có rất một con muỗi to.” Chính là người này.

“Thật đáng thương, nàng sống ở phía cuối cùng trước đây ít có người ở có nhiều muỗi lắm, đêm nay nàng chuyển đến Hưng Khánh điện đi. Nơi đó mỗi đêm đều có đốt hương liệu xua muỗi, sẽ không để nàng lại bị muỗi cắn.” Rất là thương hoa tiếc ngọc.

Vai Cô Sương sụp xuống, ánh mắt xinh đẹp thu lại một nửa, tựa tiểu phi tiểu nói: “Toàn bộ để cho Vương Gia làm chủ.” Có nỗi khổ mà không thể nói a.

Đêm đó, nàng lại lén lút từ phòng phía đông của Hưng Khánh điện đến phòng của hũn đốt cháy viên thuốc, lần này nàng thông minh hơn, đem lư hương đặt ở bên giường liền vội vàng cách xa, chậm đợi viên thuốc tiêu hao.

Người đang ngủ say liền trở mình, đá vào cái lư hương ở dưới. Cô Sương cảm qua một lần nữa để đặt, kết quả vừa chuẩn bị lư hương cho tốt, người đã bị cuốn ở trên giường, thừa nhận đòi hỏi hôn vô độ của hũn.

Nàng không thể đông dậy không thể kêu, cương thân mình, đè nén dục vọng, mặc hũn ăn thoải mái.

Sáng sớm ngày hôm sau, thời khắc cùng nhau ăn đồ ăn sáng.

“Trên tay và trên cổ nàng sao lại vẫn có vết tích màu hồng?” Nam tử tóc chải chỉnh tề, thần thái sáng láng “kinh ngạc” hỏi.

“Ha ha, dân phụ cũng không biết.”

“Liên di, đêm qua Hưng Khánh điện không có đốt hương liệu sao?”

“Hôm qua sơ suất.” Liên phu nhân lập tức đáp.

“Xem ra thể chất của nàng dễ dàng trêu chọc muối, không bằng chuyên đến trong phòng của bốn vương đi, để bốn vương che chở cho nàng.” Hắc một chút cũng không giống như là đang nói cười.

Không cần đi vào bóp cổ hắc! Cô Sương nắm chặt đũa trên tay ngọc, liều mạng cắn răng. Nàng thực hoài nghi, hắc là không phải đang chỉnh nàng chứ. Nhưng ban đêm, hắc quả thật là ngủ thật sự ngon a, hô hấp đều đều nhẹ nhàng không lừa được người.

“Dân phụ no rồi, đợi chút nữa muốn quay về hỉ phô đi một chút.” Nàng buông bát đũa đứng dậy.

“Vừa vặn, ta cũng muốn đi hỉ phô.”

“Vương gia.”

“Ta sẽ mặc y phục hàng ngày đi trước, sẽ không thêm phiền toái cho nàng.” Hắc cực nhanh chóng hiểu được tâm tư của nàng, giống như là một loại thói quen.

Tâm sự bị đoán trúng, nàng không thể cự tuyệt lại.

Hai người ra Hưng Khánh cung, đi lên xe ngựa, đi vào hỉ phô.

Trước cửa Hỉ phô đang đứng khoảng bốn, năm nho sinh.

“Các vị đại gia là coi trọng cô nương nhà ai? Cô Sương nhất định sẽ thay các người xe chỉ luân kim.” Nàng nghĩ đến có việc làm ăn tới cửa.

“Bọn họ là thợ thủ công mà ta mời đến.” Thuần Vu Thiên Hải giữ chặt tay áo của nàng, đem nàng kéo đến bên cạnh người, “Hỉ phô rất nhỏ hẹp, hai ngày trước ta hỏi phường chủ, hăn nói phía sau của hỉ phô đã không có người ở, phía đông cũng có thể tùy tiện sử dụng, bốn vương đã tính toán vừa vặn có thể thay nàng mở rộng thêm sân, thông ra một mảnh hoa viên có thể đi tới khuê phòng của nàng.”

“Vương gia, không cần phải xây dựng rầm rộ thế đâu.” Không biết khi nào thì nàng lại trốn chạy.

“Trương sư phó, các người theo bốn vương tiến vào.” Mặc kệ kháng nghị của nàng, hăn tự mình dẫn nhóm thợ xây đi vào.

“Đem bức tường này xoá sạch, đem gian phòng kia dỡ xuống, sau đó xây dựng một gian đại sảnh khí phái.” Hăn đi đến trong viện chỉ vào nhà ngói cổ xưa nói: “Đều dùng gỗ lim hết.”

“Dạ.”

“Bức tường này cũng phải xoá sạch, đem sân làm to ra đến tận mặt sau đi.”

Một cái tay nhỏ bé túm tay áo rộng của hăn, dùng sức kéo kéo.

“Làm cái gì?” Hăn mỉm cười cúi đầu, đối diện cùng nàng.

“Vương gia, đừng bước nói chuyện.” Nàng cười hớ hớ, gật đầu với nhóm thợ, đem Thuần Vu Thiên Hải kéo đến trong phòng của mình.

Không có nóng lòng hỏi nàng muốn làm gì, hai mắt thâm thúy khóa chặt

nàng lại nói: “Nàng không cần lo lắng gì, có ta ở đây.”

“Vương gia, Cô Sương cảm thấy bây giờ như vậy cũng đã tốt lắm rồi, hơn nữa đập phá, cũng sẽ gây ảnh hưởng cho lán giếng.”

“Ta sẽ gọi người làm cho bọn họ chuyển đến nơi khác, trợ cấp cho bọn họ, bảo đảm làm cho họ vừa lòng.”

“Vương gia, Cô Sương chính là một người bình dân, thật sự không cần cái gì hoa viên hay cổng và sân rộng lớn.”

“Ta hi vọng nàng sẽ thoải mái. Nàng không thích Hưng Khánh cung, bốn vương chỉ có thể lựa chọn địa phương mà nàng thích, cho nàng chỗ ở tốt nhất. Chấm dứt chuyện ở Tây Bắc, ta sẽ đến ở cùng nàng, không ở khai phủ kinh thành mà sẽ ngụ ở nơi này có được không?”

“Không có một chút ý nghĩ muốn ở bên người bốn vương sao?” Thấy ánh mắt nàng muốn khóc, hắn đưa tay phải ra vuốt nhẹ nhẹ vào khuôn mặt nhỏ nhắn đang tái nhợt của nàng. Chính nàng không biết, nàng cũng không có nghĩ rằng kiên cường như vậy. Cố gắng ở giữa bụi gai nở rộ, nhưng lưu lại là vết sẹo vỡ nát.

Nàng cần hắn.

“Lưu lại đi, làm nữ nhân của ta! Làm cho chúng ta nghi ngôn uống rượu, cùng tử giai lão.”

Lại thật sâu nhìn hắn một cái. Trong lúc hoảng hốt đó, bọn họ lại giống như trở lại từ trước. Xuyên qua vô số ánh sáng, vô số ánh trăng, vô số thương tâm, vô số nhớ nhung, bọn họ có thể gặt gao ôm nhau, không có điểm dừng, không có thua thiệt, không có lời thề, không có tầng tầng cách trở.

Nhưng nháy mắt mấy cái, giờ phút này đã không phải là một khắc sáng

lạn kia.

Nàng thương hãn, so với bất kì người nào trong thiên hạ đều thương hơn.

Nàng có thể vì hãn mà mang toàn bộ tâm tư trên lưng, có thể vì hãn mà chịu được tịch mịch, có thể vì hãn cô độc sống quãng đời còn lại, có thể vì con nối dòng của hãn mà nhận hết ủy khuất, nhưng không cách nào ở trước mặt hãn biểu lộ chính mình.

Nàng biết, trừ bỏ gia tộc Thuần Vu bức bách, chính nàng cũng có khó khăn khúc mắc làm cho bọn họ không thể gần nhau.

Từ nhỏ sinh hoạt tại Tín Dương Vương phủ, nàng đã xem quá nhiều nữ nhân trong lúc tranh đấu nhau, nàng đối bản thân tự thề tuyệt đối sẽ không cùng người chung một chồng, tuyệt đối không giống nương nhận hết khuất nhục như vậy, cố chấp của nàng, bướng bỉnh của nàng, lựa chọn của nàng, côi lòng đầy áy náy rời hãn đi, làm cho hai người đoạn tuyệt kiếp này, chỉ nguyện kiếp sau nàng còn có thể lại gặp được hãn, khi đó, nàng sẽ giành toàn bộ tình cảm mà yêu thương hãn.

“Thần.....” Nàng đau thương cười, môi đã bị mút thật sâu.

Hãn có thể biết lòng của nàng, bất cứ quyết định gì chưa từng nói ra, hãn đều có thể tiếp thu trước. Nếu bọn họ chưa từng mất đi thì bọn họ làm sao lại có thể hiểu nhau như thế? Hãn đối với nàng sao có thể giống như bàn tay với ngón tay.

Hãn ôn nhu hôn nàng, hôn thật sự chân thành, thực sự động tình.

“Lưu lại.” Hãn càng hôn mút sâu hơn, mỗi lần thêm một chút, khăn cầu một lần, thẳng đến hôn ra nước mắt.

“Cô Sương, ta đã trở về.” Đang hôn đến bi thương thì bị tiếng kêu từ cửa

sáng sửa đánh gãy.

Nhẹ nhàng đẩy người trước ngực ra, Cô Sương lau đi nước mắt trên mặt, xoay người ra ngoài phòng, đi vào ngoài cửa lớn. A Tắc Lực mái tóc màu đồng để lộ làn da màu trắng, đối với nàng cười.

“Cô Sương, ta từ Lâm An đã trở lại, thời gian này, người có nhớ ta hay không?” Hãn nói tiếng Trung Nguyên đã lưu loát hơn.

Cô Sương còn chưa có mở miệng, Thuần Vu Thiên Hải đã dùng chính mình thân mình rất nhanh che ở trước mặt của nàng.

Mang theo ý tứ hàm xúc cảnh cáo ánh mắt thông dong rơi xuống trên người A Tắc Lực.

“Người đừng ngăn cản Cô Sương, ta muốn nói chuyện với nàng.” Cá tính thẳng thắn A Tắc Lực chỉ vào hãn lớn tiếng nói.

“Người tìm Cô Sương có chuyện gì sao?”

“Ta đến kêu nàng gả cho ta. Cô Sương, ta ở Lâm An cho mua cho người rất nhiều hàng dệt, người tới nhìn xem.” Hãn buông sau cái bao sau lưng, chiếm hơn phân nửa thân mình, tìm kiếm thân ảnh của nàng.

“Người đi nhanh đi!” Cô Sương phát hiện ra tình thế không ổn. Người nam nhân che ở trước người nàng đang âm trầm lên, cả người phát ra lãnh ý.

“Ta không đi! Ta là nam nhi đỉnh thiên lập địa.” Hãn nói rất chí khí.

“Người tên là gì?” Thuần Vu Thiên Hải khước miệng gọi lên, nhìn tính tình giống như rất tốt hỏi.

“A Tắc Lực.”

“Tốt lắm, A Tắc Lực, về sau, không cho phép người tiếp cận Cô Sương trong vòng năm thước.”

“Cô Sương là gì của người?”

“Vĩnh viễn là nữ nhân tốt nhất của ta.”

“Ta muốn quyết đấu với người, ai thua, thì người đó sẽ không được tiếp cận Cô Sương.” A Tắc Lực rút đao ở bên hông ra lắc lắc.

“Có gì không thể.” Thuần Vu Thiên Hải không nhanh không chậm mà bước xuống sân khấu, đi vào trước cửa cách A Tắc Lực khoảng ba trượng trên đất trống.

“Cũng không cần phải lớn chuyện như thế, ha ha, ta cùng hai vị cũng chưa có gì liên quan, vẫn là đừng làm hòa khí bị thương.”

Nàng bị Thuần Vu Thiên Hải hung hăng trừng mắt nhìn một cái, lại bị A Tắc Lực đau thương liếc mắt một cái.

Bọn họ rốt cuộc muốn làm gì? Cứ như vậy làm cho nàng rất đau đầu.

“Vương gia là thân thể vạn lượng hoàng kim, làm sao có thể ở phổ phường cùng người quyết đấu?” Sợ hãi bọn họ thật sự sẽ đánh nhau, Cô Sương chạy lên, lôi tay áo của Thuần Vu Thiên Hải kéo trở về, “Không cần, Vương gia, Liên phu nhân sẽ trách cứ Cô Sương.”

“Đông Lam.” Hắc gọi cấp dưới, “Trông coi nàng, đừng để cho nàng xằng bậy.” Ánh mắt hắc bắt đầu không hề để ý đến nàng.

Mặt Đông Lam không chút thay đổi giống như tường đồng vách sắt ngăn trở nàng.

Cô Sương vài lần ý muốn phá vây, cuối cùng đều bị hắc kiên quyết giữ tại

chỗ. Nàng không ra được, căn bản không còn cách nào khác ngăn cản trận hồ nháo này, một lời của nàng, hai nam nhân một chữ đều nghe không vào.

“Đến đây, động thủ đi.”

“Người không cần binh khí?”

“Thằng người không cần binh khí.” Hắc bàn tay trần, mang theo ý cười bước tới A Tắc Lực.

A Tắc Lực không nghi ngờ hắc, cầm đao ngang trời chém lại đây.

Cô Sương vô năng vô lực, tim nàng vì Thuần Vu Thiên Hải mà treo ở giữa không trung, căn bản không dám nhìn hai người giữa sân, trong tai chỉ nghe đến tiếng gió của đao phá cùng tiếng hét thành linh của Thuần Vu Thiên Hải, “Người đâu, người nước khác ám sát bốn vương, bắt.”

Thị vệ giống như thủy triều từ trong đường hầm yên tĩnh trào ra.

A Tắc Lực dùng đao ngăn cản, cuối cùng vẫn là bị bọn thị vệ buộc thành cái bánh chưng.

“Đùa giỡn lừa đảo, người Đại Đường đều thích đùa giỡn lừa đảo.” Hắc không cam lòng hô to.

Thuần Vu Thiên Hải làm mặt lạnh, không để ý tới hắc kêu gào, lại quay đầu nhìn Cô Sương.

“Ích Thọ, đưa hắc giao cho Hồng Lữ tự, nói hắc có ý muốn ám sát bốn vương, bốn vương có lòng nhân hậu, không cần tính mạng của hắc, đưa hắc trực xuất ra khỏi đại Đường vĩnh viễn không được trở lại.” Muốn cướp đi Cô Sương của hắc? Vậy thì cả đời đừng nghĩ tiến vào đại Đường.

“Tuân mệnh.”

“Người..... Ở Ba Tư chúng ta, người như thế nhất định sẽ bị Quang Minh thần trừng phạt.” Ánh mắt của A Tắc Lực đều đỏ.

“Nơi này là Trường An, quyền sinh quyền sát của người là do bốn vương định đoạt.” Hãn dương dương tự đắc, thị vệ đã nhanh chóng áp A Tắc Lực đi rồi.

Quay thân mình lại, hãn không nhìn nàng, bàn tay to lại nắm chặt tay của nàng, đem nàng kéo vào trong xe ngựa đã chuẩn bị tốt.

“Không muốn ở lại bên người bốn vương, là vì hãn sao?” Lý trí cùng bình tĩnh đều bị ghen tuông khống chế. Hãn để ý toàn bộ nam nhân xuất hiện ở bên người nàng, huống hồ A Tắc Lực còn có lòng ái mộ mãnh liệt như vậy.

Trong lòng nàng có thể có người khác hay không?

Cô Sương cúi đầu, “Vương gia, người đừng quên, ta có kéo kễ*, ta là có phụ nữ đã có chồng.”

*kéo kễ: kiểu tóc dành cho người phụ nữ đã có chồng

“Nàng không thể có phu quân.” Ngụ ý rằng, nếu có, hãn sẽ không chút do dự làm cho hãn biến mất, nàng lần nữa cự tuyệt hãn, lại âm thầm quan tâm tới mọi thứ của hãn, nàng sắp làm cho hãn phát điên rồi.

“Vương gia, ngài điên rồi.”

“Hừ!”

Xe ngựa dừng lại, không đợi Đông Lam đến vén rèm, Thuần Vu Thiên Hải đi thẳng xuống xe ngựa, túm tay Cô Sương trầm mặc không nói.

“Vương gia!” Ích Thọ chạy chậm, sai bước đi theo phía sau hãn nói.

“Hôm nay trong Môn hạ phủ Thượng Thư có nói, Vương gia vì chuyện tư mà xông vào Doãn phủ, làm trái với pháp luật kỷ cương.”

“Ân!” Bước chân chưa ngừng, tiếp tục đi phía trước, không có chút nào bị ảnh hưởng.

“Trên Triều đình vài môn sinh của Doãn Hiến đang mưu tính buộc tội lại Vương gia.” Dư đảng của Doãn Hiến vẫn chưa từ bỏ ý định, muốn thay hấn báo thù.

“Đã biết.”

“Bệ hạ muốn ta truyền lời, thỉnh Vương gia ở trong phủ nghiên ngâm suy nghĩ mấy ngày, sự việc khác không cần lo nhiều.” Hoàng Thượng đối Vương gia vạn phần tin tưởng, những chuyện khó khăn, đều đã ra tay thay hấn giải quyết. Dù sao bốn năm trước, hai người đã sống vai thâm nhập vào Hoàng thành, tru sát Vi hoàng hậu, đoạt lại thiên hạ Lý thị, sau khi có quyền có thế, Hoàng Thượng lại nghe theo đề nghị của Vương gia, trước khi thay thái thượng hoàng đăng cơ, thì thu phục tam đại lão thần.

Dựa theo biện pháp của Vương gia, hấn một đường đăng cơ thuận thuận lợi lợi.

“Ân.” Áo bào màu xanh của hấn bay theo gió, Cô Sương bị túm không thể không chạy đuổi theo, chuyện của triều đình thượng nòng nghe được nhất thanh nhị sở (đại khái là rõ ràng), thậm chí bắt đầu lo lắng.

“Thái ấp ở Thanh châu đưa thư đến, lão Vương phi đã lên đường đến kinh thành. Vương gia, tiểu nhân xin cáo lui.” Ích thọ dừng bước chân lại, khom người đưa hai người đi xa.

Lão Vương phi muốn tới? Cô Sương ngây người ra một lúc lâu.

Rốt cục trở lại phòng khách của Hưng Khánh Điện, Thuần Vu Thiên Hải đối với toàn hộ hạ nhân ra lệnh, “Đem toàn bộ cửa phòng của bốn vương đóng lại, không được quấy rầy.”

Ta ta ta, ba cánh cửa cùng song cửa đều bị đóng lại, hạ nhân cũng đều lục tục lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ.

Cẩn rằng, Thuần Vu Thiên Hải đem Cô Sương đang giãy dụa ép vào trong lòng, lực đạo kia cơ hồ muốn đem nàng sát nhập vào trong người.

Hôm nay sự xuất hiện của A Tắc Lực, đánh tan toàn bộ nhần nại của hãn.

Hãn muốn nàng, nàng chỉ có thể là của hãn.

“Thả..... ra.” Nàng ra sức vận vẹo. Tại đây không thể đủ lý trí để dừng lại, không thể không lắng nghe tiếng tim đập cuồn cuộn của hãn, nàng sẽ đầu hàng, nàng sẽ khuất phục, nàng lại giẫm lên vết xe đổ, đem nhần nại mấy năm nay biến thành phí công.

“Cô Sương, ta biết nàng đối với ta tình thâm ý trọng. Nàng nhịn xuống chân đau đi xin thuốc cho ta, nửa đêm đốt cháy giải dược cho ta. Những chuyện đó ta đều biết hết. Vì sao nàng không chịu thừa nhận tình cảm đối với ta.”

Hãn chống lại ánh mắt của nàng.

“Ta đã nghĩ đến tìm lại trí nhớ đã mất? Bốn năm qua, ta giống đã đánh mất ba hồn bảy vía. Nhưng trí nhớ này của ta làm cho nàng không thoải mái, làm cho nàng khó chịu, ta có thể cảm nhận được, cho nên ta ngậm miệng không đề cập tới.” Buông cái ôm ra, hãn kéo nàng đi vào trước cái bàn, mở ra một cái hộp gấm, bên trong chỉ dùng để đựng khắp huyết thảo.

“Nếu nàng không muốn ta nghĩ đến, ta sẽ không suy nghĩ.” Hắc cầm hộp gấm lên, một đôi giày màu đen đem phân tán khắp huyết thảo thải thành những mảnh vụn. “Nàng không muốn ta dùng khắp huyết thảo, ta sẽ không dùng.”

Nàng không phải không thương hắc, lòng của nàng luôn vì hắc rung động, hắc vì nàng mà làm tất cả, làm sao nàng không thể lung lay được?

Phía trước là tình thương của hắc, phía sau là gia tộc Thuần Vu cùng lão Vương phi uy hiếp, nàng nên làm cái gì bây giờ?

“Cô Sương, ta có năng lực có thể làm mọi chuyện vì nàng. Có năng lực vì nàng mà vượt qua sông biển, nam nhân như thế chẳng lẽ còn không đáng để nàng ở lại sao?”

Ngón tay mảnh khảnh chậm rãi đến trước khoé mắt của nàng, nơi đó đang một mảnh ướt át.

“Cô Sương không phải là người vô tình, thần cũng ái mộ Vương gia, thâm tình của Vương gia cũng làm cho ta rung động. Thần có thể không để ý danh tiết để cho người, có thể vì người mà vượt lửa quá sông..... Thần có năng lực vì người ở lại đến khi một ngày nào đó người thú Vương phi. Nếu người thật sự yêu Cô Sương, xin người hãy đáp ứng thần, lấy Vương phi, để sinh ra người thừa tự được không?” Nàng muốn đem hết toàn lực bù lại những đau xót, nàng muốn hắc lấy Vương phi, nàng muốn hắc có con nối dõi, nàng muốn hắc phải sống thật tốt, nàng muốn ở trong này bầu bạn cùng với hắc đến khi hắc lấy vợ, đem đoạn thời gian này biến thành trí nhớ đẹp nhất và cuối cùng của bọn họ ở kiếp này. Như vậy, kiếp sau, nàng sẽ không phải sống trong hối hận.

“Ta đáp ứng nàng, ta sẽ có Vương phi, cũng sẽ có con nối dòng. Nàng sẽ ở lại chứ” Nhìn vào ánh mắt của nàng, hắc thực sự hứa hẹn.

Cô Sương nghĩ đến hấn đáp ứng rồi, vui mừng cười khỗ, “Tốt lắm, song có lẽ còn thỉnh Vương gia lại đáp ứng ta một sự kiện, Cô Sương trời sanh tính ghen tị, không muốn nhìn đến nữ nhân khác chiếm giữ âu yếm người, luôn luôn cũng không được. Cho nên khi người cưới Vương phi, người hãy để thần rời đi khỏi Hưng Khánh cung, từ nay về sau không bao giờ tìm thần nữa.”

Ông trời đã cho nàng một đoạn thời gian như vậy, nàng sẽ nắm chắc thật tốt, dùng hết kiếp này toàn bộ yêu thương hấn.

Hấn âm đạm hạ mắt, truy đuổi môi của nàng, hôn luôn cả lời cùng kháng cự của nàng.

“Chàng..... Phải đáp ứng ta..... Buông tay ra..... Mau buông.” Hấn nuốt luôn lời nói của nàng. Hai tay vội vàng cởi bỏ quần áo của hai người, tham lam ngửi mùi hương trên người nàng.

Là hương vị này, là hương vị chỉ trong mộng mới có. Ánh mắt của hấn lại đỏ lên. Vì truy đuổi mùi hương khí này, mà hấn đã bị dày vò đã lâu, chấp nhất đã lâu.

Cùng nàng thiệp hợp, tâm hấn sẽ không đau đớn cùng trống rỗng.

Lòng trung thành mãnh liệt mang đến niềm vui mừng thật lớn.

Ngăn cản không được nhiệt tình của hấn, nàng theo hấn trong lúc đó cùng nhau trầm luân ở giường, cùng hấn triền miên. Trong đáy lòng vẫn có thanh âm, không ngừng thúc giục nàng mau rời đi, nhưng nàng cũng không muốn chạy, thầm nghĩ mà ôm hấn.

Mái tóc màu đen như mực của hấn phát tán ra, nàng từ từ nhắm hai mắt lại, ôm chặt lấy nam nhân đang dùng sức lật động, mỗi một lần trèo lên đỉnh cao, trong đầu liền nổ tung đến hoa mắt choáng váng.

Bọn họ cuối cùng cũng sẽ không gần nhau đến già, cho nên, chỉ có làm cho giờ khắc này càng thêm sáng lạn, càng mê người, mới không uổng công chia lìa.

“Vương gia, chàng phải đáp ứng thiệp..... Thả thiệp đi.” Nàng thở hổn hển ghé vào lỗ tai hắn thấp giọng nói.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 8

Sáng tinh mơ, Cô Sương rửa mặt chải đầu xong, rời đi khỏi Hưng Khánh điện, đi ra bên ngoài, bên tai truyền đến tiếng ba tỳ nữ đang trong góc khe khẽ nói nhỏ.

“Lão Vương phi đang tới, Liên phu nhân phân phó đem Tây Thanh các dọn dẹp.”

“Uh, hôm nay đã nghe nói thấy.”

“Liên phu nhân còn dặn dò.....”

Nàng vui đầu bước hướng về phía đại môn, chỉ cảm thấy trước mắt một đạo bóng tối chụp xuống, nàng ngẩng đầu lên vội vàng lui xuống hai bước, ở dưới tán cây, cất giấu một thân ảnh như ác quỷ.

“Cô Sương, lần trước ngươi còn chưa được giáo huấn đủ sao?” Thanh âm người nọ thô như cát.

Lại là người này. Cô Sương hít một ngụm khí lạnh, lần trước đột nhiên bị cắt qua lòng bàn tay, lần này nàng không dám khinh thường gắt gao nhìn chăm chăm vào thân ảnh kia.

“Lão Vương phi để cho ta tới nói cho người biết, người nếu không sợ chết thì cũng không phải là tiểu nhị thay mặt cho người trong hỉ phô cũng không sợ chết. Phải cẩn thận rồi.”

Thân ảnh kia chợt lóe lên rồi biến mất.

Hình ảnh Lão Vương phi tiến vào trong óc của Cô Sương, gợi lên những chuyện đã qua.....

Vô sỉ! Dùng áy náy của Thiên Hải chiếm lấy hắc, làm gia tộc Thuần Vu bị đoạn tử tuyệt tôn. Người nữ nhân ác độc này, lúc trước không nên để cho người ở bên người của Thiên Hải.

Một cái tát tai mạnh mẽ đánh tới.

Cô Sương run run nhìn xuống. Cái kia bàn tay mang đến đau đớn cùng kinh ngạc kia, bốn năm qua chưa bao giờ biến mất. Trong trí nhớ của thị tộc Thuần Vu người người đều có bộ mặt dữ tợn nhìn về phía nàng đánh tới, bức nàng rời đi khỏi Thiên Hải.

Nàng đã từng phải lựa chọn, là lưu lại, hay là thoát đi?

Nàng muốn hắc hạnh phúc, muốn hắc có con nối dòng, lại không muốn nhìn đến hắc có nữ nhân khác. Mà hắc, chỉ nguyện lấy nàng, không muốn lấy nữ nhân khác làm tổn thương lòng của nàng. Nàng tuyệt đối, hắc cũng tuyệt đối như thế. Nhưng là, hành động chuyên tâm như vậy, làm cho Nghi Vương phủ lâm vào cục diện không có con nối dõi kế thừa tước vị.

Nàng lâm vào tiến thoái lưỡng nan, trừ bỏ biện pháp ra đi, nàng thật sự không có biện pháp khác.

Gió lạnh đánh úp tới, nàng lấy lại tinh thần, trừng mắt nhìn. Nàng đã đáp ứng bởi hắc một ít thời gian thật tốt, cho đến khi hắc lấy Vương phi, vì lão Vương phi bức bách làm cho nàng không thể không chấm dứt trước thời gian tốt đẹp ghi khắc cả đời này, thôi thì thay vì chờ hắc lấy Vương phi chi bằng thay hắc mà làm mai, buộc hắc buông tay.

Ra khỏi Hưng Khánh cung, nàng thẳng đến công sở mà đi.

“Người sao lại ở trong này?” Ba vị quan môi* vừa vào đến công sở liền nhìn thấy Cô Sương toàn thân màu đỏ như son. Nghe quan phó một bên nói, bọn họ mới biết rằng nàng đã chờ ở nơi này một lúc lâu rồi.

*quan môi : các quan chuyên phụ trách làm mai mối cho quan lại

“Vương đại nhân, Lý đại nhân, Trương đại nhân.” Vừa thấy bọn họ đến, Cô Sương phục hồi tinh thần lại, nở nụ cười ngọt ngào.

Ba vị quan môi trong lòng thầm kêu không tốt, nữ nhân này lại đến đây sinh sự .

Nhóm lão nhân nháy mắt lẫn nhau. Nữ nhân này quỷ kế đa đoan, khi mùa xuân đến thường hay phá huỷ chuyện của bọn họ, nay lại tới đây làm cái gì?

“Người không phải mỗi ngày đều đi theo Nghi vương sao? Tới đây làm cái gì?” Trong đó một vị không có ý tốt cười nhạo nàng.

“Ôi, xem Vương đại nhân nói cái gì kìa, ta chỉ là một bà mối, nhìn Nghi vương lâu không cưới vợ, đành bỏ công sức đi lại trong Hưng Khánh cung, theo dõi và quan sát tâm ý của hắn. Nếu Nghi vương coi trọng khuê nữ nhà ai, bà mối này sẽ không thất trách làm cho Nghi vương sai lầm suốt đời a.”

Một câu nói ra làm vài quan môi sắc mặt xanh mét. Nàng rõ ràng là đang mắng nhóm hăn không có năng lực thôi.

“Người rốt cuộc đến nơi đây để làm gì? Không có việc gì, cũng nhanh mà rút đi.”

“Ta không có gì việc gấp, còn muốn cùng ba vị đại nhân tâm sự nhiều.”

“Người.....”

“Lý đại nhân, lần trước người thay Tôn gia cùng công bộ Thượng Thư Lý đại nhân làm mỗi, không thành công, Cô Sương vẫn đang lo lắng cho người đây.”

“Hừ.” Chuyện này rõ ràng là nàng đứng giữa làm khó dễ, thu mua thầy bói nói hai người bất tự trái nhau.

“Vì việc này, Cô Sương thật sự là ăn cũng không vô, ngủ cũng không tốt. Ta xem tiểu thư của Thượng Thư gia, tính tình ôn hòa, biết thư đạt lễ, lại xuất thân từ môn đệ của Thư Hương, các người nói xem, đem nàng gả cho Nghi vương thì như thế nào?” Hắc không tha cho nàng, nàng cũng dần dần dao động. Nhưng mà, mộng đẹp cuối cùng phải thoát ra, lão Vương phi sắp đến Trường An, nàng cũng nên rời đi.

Ba vị quan môi như nằm trong mộng.

“Có thể dễ dàng như vậy thì tốt rồi, Nghi vương căn bản không có quan tâm đến việc cưới vợ, ba người chúng ta đều đưa lên bức hoạ của bao nhiêu thiên kim quan gia, cuối cùng toàn bộ đều bị hắc cho mang trở về, Hoàng Thượng rõ ràng cũng ngầm nhắc tới việc này mấy lần, Nghi vương căn bản là mắt điếc tai ngơ.”

“Ha ha ha, vậy thì phải nhìn xem ai có bản lĩnh!” Chôn vùi bi thương trong đáy lòng, Cô Sương đặc ý dương dương tự đắc nói.

Quan môi nghe xong lời của nàng, tính toán một phen. Nàng là một bà mối có tư duy, lại gần với Nghi vương, thậm chí có lời đồn truyền ra hai người ám muội tâm tình với nhau. Để nàng tới khuyên giải Nghi vương, nói không chừng thật sự có thể làm được.

“Cô Sương, mọi người đều là cùng nghề, đừng khách khí, mời ngồi mời ngồi.” Bọn họ rất nhanh chuyển biến thái độ.

“Đa tạ đại nhân.” Nàng cười hì hì ngồi xuống, “Nhóm Đại nhân đối với Cô Sương có điều thành kiến, lần này, ta sẽ làm cho nhóm đại nhân sẽ có thu hoạch.”

“Người muốn làm như thế nào?”

“Có một số việc Cô Sương không làm được, chỉ có ba vị đức cao vọng trọng mới có thể làm được. Nghi vương nếu gật đầu cưới vợ, bạc ta lấy, thanh danh tốt này về ba vị đại nhân.” Thiên hạ càng không có chuyện vì nam nhân yêu mến mà tuyển thê, nhưng nàng vẫn làm, vì lão Vương phi uy hiếp, và vì nam nhân yêu mến mà không chậm trễ.

“Được, lời nói như vậy đã định rồi.”

Nàng ngưng cười, nói thẳng ra kế hoạch của mình, cái mũi chua xót cùng đau lòng làm một hồi mơ hồ.

“Người sao lại khóc như thế?”

Khóc sao? Nàng lộ vẻ ý cười, sờ lên hai gò má lạnh ẩm ướt. Khi nói chuyện, nước mắt lại không chịu thua kém rớt xuống.

“Không có việc gì không có việc gì, chính là nghĩ đến có thể kiếm thiết nhiều tiền, vui mừng quá mà khóc, vui mừng quá mà khóc. Nghĩ nhóm đại có thể ở Trường An nổi danh lập vạn, ngàn vạn vui sướng, ngàn vạn vui sướng.”

Lúc này dày vò thì chỉ có chính nàng biết mà thôi.

.....

“Vương gia.” Nàng đẩy đẩy cái đầu đang đặt trên vai.

“Uh?” Hắn lại ở cổ nàng mà lưu lại những vết màu hồng .

“Thiếp muốn ra khỏi thành đi đến am ni cô.....” Hãn vô cùng thân thiết, quấy rầy những lời nàng muốn nói, “Vương gia.” Nàng ngượng ngùng kéo nhanh quần áo, theo từ trên đệm giường đứng thẳng dậy.

“Chớ đi.” Khuỷu tay kiên cố vòng qua ôm thân hình mảnh mai mềm mại của nàng, hãn nâng ánh mắt mê man tình dục lên nhìn nàng, “Một ngày hôm qua đều ở trong cung, ta rất nhớ nàng.” Cách lớp váy áo, hôn thắt lưng tinh tế của nàng .

“Đã sắp đến buổi trưa, thiếp thật sự muốn đi đến am ni cô một chuyến.” Nếu không nhanh một chút, sẽ bỏ qua thời gian định ước của nàng và ba vị quan môi. Vốn nàng không muốn cùng hãn như vậy, nhưng mỗi lần đều bị hãn mê hoặc, choáng váng vui sướng liền thần phục ở trong lòng của hãn, chờ buổi sáng thức dậy, nàng mới kêu to không tốt, lại trúng vào kế của hãn. Ai!

“Vì sao?”

“Thiếp từ trong tay của Doãn Hiến cứu nữ tử ra, vẫn đang ở lại nơi đó, thiếp đã lâu rồi không đi thăm nàng, nàng lại là tỷ muội tốt của thiếp.” Thời tiết chuyển lạnh, đi ra khỏi chăn mềm, rời đi khỏi sự ấm áp của hãn, nàng run run xuống.

“Ta cùng đi với nàng.” Hãn không buông tha cơ hội có thể cùng nàng ở một chỗ, hãn như cảm thấy nàng ở ngay sau đó không cần cứ mà biến mất.

Hãn sẽ lại ở trong trí nhớ mất đi nàng sao? Tình thâm lúc này, có phải liền hóa thành hư ảo hay không?

Tâm tình bất an từ từ lớn hơn. Nàng tuy rằng yêu thương hãn cũng không khẳng định sẽ ở lại bên người hãn được lâu. Hãn lo được lo mất, càng thật cẩn thận thêm, càng yêu mãnh liệt thêm.

“Được, thiếp giúp chàng rửa mặt chải đầu.” Nàng cười đi lên, thay hăn mặc áo dài, “Vương gia, dùng đồ ăn sáng xong chúng ta liền xuất môn.”

Giờ Tỵ canh ba, hăn cùng nàng đi lên xe ngựa. Cô Sương đề nghị, muốn tùy tiện đi một chút, không muốn cho người bên ngoài quấy rầy, cho nên trừ bỏ xa phu, bọn họ không có mang theo một tùy tùng nào.

Xe ngựa chạy như bay mới ra khỏi thành liền vội vàng dừng lại, vết bánh xe để lại dấu vết ở trên đường đi thật sâu, hai người trên xe thiếu chút nữa bay ra ngoài.

Thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, hăn dùng thân thể bảo vệ thân thể mảnh mai của nàng, tránh cho va chạm làm cho đau đớn.

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, mã phu nhà của ta lỗ mãng, cản đường của các người, thật sự thực xin lỗi.” Bên ngoài xe ngựa, trừ bỏ mã phu oán giận, còn có một thanh âm nũng nịu.

Cô Sương vội vàng vén màn xuống xe.

“Vị tỷ tỷ này, người có khỏe không, là do chúng ta không tốt, kinh hách đến con ngựa nhà người.” Một vị thiên kim quan gia mười bảy, mười tám tuổi, đoan trang hào phóng, cúi người ngửa khí mang vẻ xin lỗi liên tục.

“Cô nương không cần áy náy, chúng ta tốt lắm.” Nàng cố ý không buông màn xuống, để cho Nghi vương phong thần tuần tú nhìn thấy cô gái này.

Trong toa xe mở rộng, Thuần Vu Thiên Hải tuần nhã ngồi, khách khí đối với ô gái hơi hơi vuốt cằm.

Hai má cô gái nhất thời xuất hiện rặng mây đỏ, càng thêm thẹn thùng.

Sau khi cùng đối phương nói mấy câu, Cô Sương trở lại trên xe ngựa, tiếp

tục đi đến trước am ni cô. Màn đêm xe này, là nàng cùng ba vị quan môi nghĩ ra vì hấn cự tuyệt xem bức họa, nên vừa nghe nói muốn tới gặp Nghi vương, ai cũng hân hoan nhảy nhót gật đầu đáp ứng.

Đi vào am ni cô, Cô Sương tặng cho Nhạn nhi rất nhiều quần áo xinh đẹp, lại cùng Nhạn nhi cùng trụ trì sư trưởng hàn huyên vài câu.

Nhạn nhi lúc này, tương đối khoẻ mạnh, còn được nhóm sư thái trợ giúp, dạy học đọc sách nhận thức chữ.

Cô Sương rất vui vẻ, đáp ứng Nhạn nhi, nhất định vì nàng mà tìm cách trở về làm cho nàng có thể thường thường thuận thuận mà sống nốt nửa đời sau.

Ra khỏi thiện phòng, Cô Sương mặt mày hớn hở đi vào chính điện. Thuần Vu Thiên Hải có chút dăm chiêu, nhìn phật tượng không nói được một lời, hương khói lượn lờ, ngoài phòng có tiếng ni cô đang thì thào tụng kinh.

“Vương gia, Nhạn nhi ở trong này cũng rất tốt. Thật sự là Bồ Tát phù hộ.” Nàng châm hương trên tay, ngồi nhìn thật sâu Quan Âm rồi cúi đầu.

“Xuân như thế, Liễu Như (*bông liễu bay theo gió) như yên, màu hồng làm cho người ta muốn say.” Giọng hát uyển chuyển từ từ vang lên, cùng tiếng đàn cũng thập phần dễ nghe êm tai.

Thuần Vu Thiên Hải đột nhiên ngẩn ra, ngẩng đầu nhìn xem tầng mây rất dày thời tiết giống như muốn mưa, gió lạnh thổi vào lá cờ vải ở chùa.

Loại này thời tiết ai sẽ có hưng trí ca hát?

“Có người đang hát. Vương gia theo ta đi nhìn một cái đi.” Nàng liền lôi kéo hấn đi.

Đôi giày màu đen theo nàng đi trước, nhưng ánh mắt cũng là càng ngày

càng lạnh. Hắc nhìn bàn tay nhỏ bé trắng nõn trên tay áo, tâm như đao cắt. Hắc đã tốn rất nhiều công sức, nhưng nàng vẫn là từng bước đưa hắc ra bên ngoài.

“Vương gia, chàng xem, các nữ tử kia thật thanh tú động lòng người nha.” Phía bên trong tiểu đình ngoài am, có bốn, năm cô nương ăn mặc khéo léo. Các nàng mỗi người dáng vẻ đều uyển chuyển xinh đẹp, nho nhã có lẽ.

Bọn họ nhìn các tiểu thư, các tiểu thư cũng nhìn hướng bên này.

“Người xem, cái cô nương kia quý khí lại hiền lành.” Cô Sương trộm ngấm bốn phía, thấy ba quan môi kia đang tránh ở một góc nháy mắt với nàng. “Vương gia, xem ra các nàng đều là thiên kim danh môn, tiến lùi hợp lý, biết thư đạt lễ, tương lai cho dù có vào trong cung, cũng sẽ không làm cho người mất mặt mũi.”

Hiện tại đủ tinh thần vì hắc mà làm mai, thầm nghĩ hắc có thể chạy nhanh buông tha cho nàng, nàng không có dũng khí đối kháng với Lão vương phi lấy tính mạng của người khác uy hiếp nàng, càng không có khí lực cùng với trái tim của mình kéo co.

Một chút tự giễu cười xuất hiện ở trên mặt Thuần Vu Thiên Hải. Ánh mắt hắc từ đầu đến cuối đều ở trên mặt của Cô Sương, rất lạnh.

Đột nhiên, Cô Sương cảm thấy trên mặt mình lạnh lạnh. Không thể nào? Nàng lại không tự giác mà rơi lệ? Lại phát hiện ra là trời đang nhỏ hạt mưa, nàng rất nhanh mà nhẹ nhàng thở ra.

“Trở về đi.” Hắc mỗi một xoay người.

“Vương gia, không bằng lại.....” Ngón tay thon dài nắm chặt lấy cổ tay của nàng, đem nàng vào trong xe ngựa.

Trong xe ngựa, ánh mắt hấn toát ra bi thương, giống như bị lưỡi dao sắc bén đâm vào.

Bọn họ không nói gì, hấn một lần lại một lần dùng ánh mắt thất thần lắng trì nàng.

“Vương gia đã đáp ứng thiệp, rằng sẽ cưới vợ, người sẽ có con nối dòng.” Mặt Cô Sương cũng trở nên nghiêm khắc nhắc nhở hấn.

“Ta sẽ có Vương phi, đây là việc làm có chủ đích của ta. Mà địa vị Vương phi này ở trong lòng ta. Vĩnh viễn đều là của nàng”

Dùng khí nháy mắt bay mất giống như bị tháo nước, một câu nàng cũng không thể phản bác.

Sau tranh cãi thì không khí trầm mặc lại tràn ngập ở hai người trong lúc đó. Cả hai đều hao hết tâm lực, đều sợ nói thêm câu nữa sẽ đưa tới nước mắt cùng quyết liệt.

Hấn oán nàng, trách nàng, không hề muốn cùng nàng nói chuyện.

Ba ngày sau, trầm mặc cùng lắng trì ngưng hấn.

“Vương gia, đây là bức họa của thiên kim công bộ Thượng Thư, đây là bức họa của cháu gái Trấn Quốc công, đây là bức họa muội muội của tả Kim Ngô Vệ. Các nàng đều là các cô nương hiền thực, Vương gia mấy ngày trước đây đã ở ngoài thành gặp qua các nàng, thỉnh Vương gia lựa chọn một vị đi, vị trí của Vương phi vẫn để trống, Hoàng Thượng thập phần lo lắng a, mấy lần sai Cao công công đến thúc giục ty chức về việc hôn nhân của người. Lão Vương phi tuổi tác cũng đã cao, người.....” Quan môi quỳ gối trước điện Hưng Khánh cung, nước miếng tung bay.

Hai vị quan môi khác cũng đang quỳ trên mặt đất.

“Đều lấy hết đi.”

“Vương gia, cái này là hôn thư của công bộ Thượng Thư, Trấn Quốc công, tả Kim Ngô Vệ viết đến. Chỉ cần ngài nguyên ý nhận lấy một phong, hay nhận lấy hết, ác vị cô nương đều nguyên ý gả vào Nghi Vương phủ, chúng ta đã vì Vương gia chuẩn bị một hôn lễ long trọng.”

“Thật sự là vất vả cho các người! Người đâu, đem ba cái tên hỗn đản này đi ra ngoài đánh cho ta.” Trên mặt hắc đã đen thành một mảnh.

“Vương gia, triều đại còn chưa có tiền lệ Vương gia đã qua tuổi ba mươi, mà chưa có lấy vợ.” Quan môi mạo hiểm mồ hôi lạnh nói.

“A, đừng đánh đừng đánh, Vương gia, ty chúc biết sai rồi.” Quan môi bị thị vệ đánh cho nảy lên ai ai kêu.

Một vệt đỏ hiện lên, hôn thư trên tay quan môi bị người lấy đi.

“Vương gia, mời người nhận lấy hôn thư.” Cô Sương giơ hôn thư lên cao, hai đầu gối quỳ xuống tâng đá lạnh lòng.

Cuồng phong gào thét, mây đen dày đặc, ầm ầm có tia chớp xẹt qua.

“Đứng lên!” Hắc trầm thấp quát.

“Thỉnh Vương gia nhận lấy hôn thư.” Nàng một chút cũng không đồng ý.

Hắc muốn nàng, mà nàng, lại muốn đưa hôn thư cho hắc, giao hắc cho nữ nhân khác.

Máu chảy đầm đìa, mang theo đau thương vì bị đấu tranh.

Hắc không rõ, vì sao nàng lại muốn bắt buộc hắc như vậy?

Nàng đau lòng vì chính mình không thể không thương hân.

Song phương cũng không thể thỏa hiệp.

Hết thầy giống nhau đều dừng lại.

Nàng quỳ trên mặt đất, trán buông xuống.

Hân quần áo đơn bạc, lẳng lặng đứng ở giữa gió lạnh.

“Lão Vương phi đến.” Trong viện có người thông báo.

Lão Vương phi thân mặc áo khoác da chồn được chúng tỳ vây ở xung quanh, chậm rãi đi vào Hưng Khánh cung, trầm ổn nhìn nhìn đứa con sắc mặt đang khó coi.

“A Liên, đã xảy ra chuyện gì?” Lão Vương phi hỏi.

Bước nhỏ chuyển qua người bên cạnh nàng, Liên phu nhân hơi hơi khom người, sau đó một mạch nói một lần.

“Thiên Hải, nhận lấy hôn thư, đừng phụ lòng tâm ý của bà mỗi cùng quan môi này.” Bà nghiêm túc nói, ánh mắt ở trên người Cô Sương di chuyển. Nếu nhìn kỹ, có ngờ vực vô căn cứ, có lãnh khốc.

“Vương gia, nhận lấy hôn thư.” Cô Sương lại nói một lần nữa.

“Liên di, đem nương ta thỉnh đi vào.” Tầm mắt của Thuần Vu Thiên Hải thủy chung không rời khỏi người Cô Sương.

Nghe thấy vậy, lão Vương phi giận tái mặt. Đứa con này của nàng, chỉ cần đụng tới nữ nhân này, liền trở nên mù quáng dị thường, chuyện gì, bất luận kẻ nào cũng không ở trong đầu của hân.

“Lão Vương phi, bên ngoài rất lạnh, vẫn là nên vào trong phòng ấm áp.”
Liên phu nhân nâng lão Vương phi, dẫn nàng hướng vào bên trong mà đi.

Trước điện, hai người vẫn không tiếng một tiếng động đối lập nhau.

Gió lạnh càng thổi càng mạnh, tí tách rơi, giọt mưa như tro bụi rớt xuống.

Quần áo ướt đầm, lại bị gió thổi qua căn bản không thể chống lạnh, lạnh vào tận xương, làm môi hai người lạnh tím lại.

“Đứng lên.”

“Thỉnh Vương gia nhận lấy hôn thư.” Nàng đã lạnh cóng nhưng lại không hề có một tia dao động.

Gió thảm mưa sâu, làm người buồn bực trầm mặc.

“Từng người các nàng đều là Vương phi đã được chọn lựa kỹ. Sau khi gặp qua Vương gia, đều đối với ngài ái mộ, Vương gia hiện tại còn do dự cái gì?”

Mưa chậm rãi biến thành tuyết rơi, trên mặt đất hơn một tầng màu trắng nhấp nhô.

Hơi thở của hãn biến thành sương, cắn răng nói: “Ta sẽ không chịu nhận. Đứng lên.”

Giơ cánh tay cùng hôn thư hong lên cao, đánh những bông tuyết trong suốt.

“Người không tiếp nhận, thần sẽ không đứng lên.” Hãn không thể lại lưu đầy bản thân, hãn cần đi lên lên con đường mà Vương gia phải đi, mà không phải vì nàng mà dừng lại ở tại chỗ.

“Được! Ta đây ngay tại nơi này chờ, đợi cho nàng đứng lên mới thôi.”

“Vương gia, xin bảo trọng!”

“Vương gia! Thân thể quan trọng hơn.”

Bọn hạ nhân đều quỳ gối, vây quanh hai người quỳ một vòng.

Lúc này, cho dù là trời sụp đất nứt, hai người cũng sẽ không buông tha, đều tự kiên trì.

Bông tuyết rơi xuống, lượn một vòng ở trong trời đất bay lả tả. Một lúc lâu sau, ranh giới giữa trời và đất đã bị chìm ngập trong sắc trắng tinh khôi.

Phía trên Long hồ là một mảnh sương mù mênh mông, tiếng chuông chùa từ xa xa quanh quẩn trên bầu trời thành Trường An.

Bọn họ ai cũng không nghĩ tới đối phương sẽ thỏa hiệp.

Buông tay ra, hắn sẽ vĩnh viễn mất đi nàng. Thân ảnh quỳ ở trên tuyết làm cho hắn một trận đau lòng. Không có nàng, tâm hắn giống như bèo tấ không rễ theo gió di chuyển lên xuống, đau khổ tìm kiếm như nước lớn lên cao, cũng giống như bông tuyết này, không có trọng lực rơi vào mặt đất, chôn nhập vào trong bùn đất. Nàng đột nhiên va chạm tiến vào trong sinh mệnh của hắn, thay đổi rất nhiều chuyện. Hắn không hề cố chấp cho trí nhớ, không muốn lại ở một mình một chỗ. Tâm của hắn không còn giống như bèo tấ, mà là ấm áp bởi nhiều mầm mống yêu thương, đau đớn ở trong sự thỉnh cầu quan tâm của nàng.

Buông nàng ra, hắn lại bị đánh trở về nguyên hình.

Nàng đã rất nhiều lần cự tuyệt hắn, rất nhiều lần thương tổn hắn, cả đời này, hắn chưa bao giờ ăn nói khép nép đi cầu một nữ nhân lưu lại như thế.

Thời tiết rét lạnh, giống như làm đông lạnh huyết mạch của hắn, làm toàn

thân hần lạnh như băng.

Nàng càng kháng cự, càng muốn chạy trốn, hần lại càng không thể buông tay. Nàng là bụi hoa hồng có gai của hần, ôm lấy nàng sẽ rất đau, mà lại đau đến nhẹ nhàng vui vẻ, không cam lòng dừng tay.

Thời gian từng giây một đi qua, tuyết đã chuyển lớn hơn, hần đã thành màu trắng, mà mặt của nàng cũng bao trùm băng tuyết. Bọn họ coi như ở trong này đối kháng cả một đời, từ lúc trời đất mông lung nảy lên cứ như vậy mà duy trì đối lập.

Giữa sự đối lập lại có tình thâm vô hạn.

Sắc trời dần dần ám trầm xuống.

Tình yêu mạnh mẽ vượt qua giới hạn của thân thể, thân thể nhỏ nhỏ của nàng đã không còn cảm giác để chống đỡ nữa.

Từ sớm tối, là yêu, chăm sóc con cái, là yêu, nâng khay ngang mày, là yêu. Mà lúc này, làm cho người yêu dấu trở về vốn sẽ sống cuộc đời bình yên, lại yêu.

Sao nàng lại lôi kéo hần cùng nhau xuống Địa ngục như thế?

Nàng thương hần a, thế này so với thời điểm nào cũng đều mãnh liệt.

Không biết qua bao lâu, có người mở miệng.

“Nàng thật sự muốn ta lấy các nàng?” Thanh âm khàn khàn thê lương.

Cách sau một lúc lâu, Cô Sương run run nói: “Đúng.”

Mang theo vẻ dị thường bình tĩnh đi đến trước mặt nàng, Thuần Vu Thiên Hải lấy hôn thư ra, đầu ngón tay thật dài ở trên hôn thư gõ.

Một chút một chút đều khiến cho người ở đây sờn hết cả tóc gáy.

“Nàng thật đúng là người tận trung với cương vị công tác bà mối. Ha ha.....” Cầm hôn thư, hắt vòng qua nàng, đón gió tuyết, đi về phía đại môn, “Người đâu chuẩn bị xe, ta muốn tiến cung. Đã có việc vui để làm, làm sao lại không đi vào trong cung báo tin vui.”

Thị vệ, Đông Lam, Ích Thọ ở trên tuyết nhanh chóng di chuyển, đi theo thân ảnh của Nghi vương đến Hưng Quảng cung.

Hắn cầm hôn thư đi, hắn tiếp nhận rồi! Cô Sương ngồi chồm hổm ở trên tuyết, tuyết đọng ở trên mặt đất nơi nơi đều là dấu chân hỗn độn, một mảnh bừa bãi, giống như lòng của nàng.

“Trận hôn sự này, người có thể lấy bao nhiêu tiền, mà liều mạng như vậy?” Ba quan môi vờ về mộng đau đi qua bên người nàng, bỏ lại những lời này.

Nàng trầm mặc không nói.

Ba quan môi đi rồi, Cô Sương dùng chút khí lực cuối cùng đứng lên, quay đầu lại, thấy dưới mái hiên Hưng Khánh điện, lão Vương phi đang đứng cùng Liên phu nhân.

Cách một khoảng không mà nhìn, ánh mắt cảnh cáo, uất giận, nàng không nhìn sai.

Đây là thời điểm rời đi khỏi Trường An, rời đi khỏi hắn. Hắn sắp lấy Vương phi, có lẽ là thiên kim của công bộ Thượng Thư, có lẽ là cháu gái của Trấn Quốc công, cũng có thể là muội muội của tả Kim Ngô Vệ. Thậm chí là cả ba nàng cùng nhau nghênh vào cửa, bên người hắn đã quá mức chật chội, đã không hề cần nàng.

Nàng không có cách nào có thể tận mắt nhìn hẳn lấy người khác, cái kia so với lăng trì cơ thể nàng còn thống khổ hơn.

Giống như ước định lúc trước, nàng có thể rời đi.

Xuyên thấu qua mưa tuyết, nàng nhìn chỗ ngồi trong cung điện này, rất nhanh nhìn qua mỗi một chỗ, tất cả nàng cũng không buông tha. Nàng muốn dùng lực để nhớ rõ, toàn bộ thời gian ở trong này cùng hẳn.

Chạy vội, nàng rất nhanh đi ra đến đường cái của Trường An.

Trường An phồn hoa, sắp bị nàng bỏ rơi, Hưng Khánh cung cũng biến mất ở phía sau của nàng.

Ngây ngô đứng dưới tuyết, Cô Sương không khỏi chua xót nhớ lại, nước mắt đi ra đã bị đông cứng thành sương, người qua đường đều nghĩ đến đó là tuyết, không ai chú ý đó là nước mắt.

Hai ánh mắt ở trong tuyết có vẻ phá lệ thành màu đỏ.

Kéo váy dài màu đỏ, nàng từng bước một đi về phía hiệu thuốc bắc của quan gia ở tây thị, nhanh đến trước cửa, nàng trốn vào bên cạnh cửa hàng trà. Đợi nửa canh giờ, một gã sai vặt áo xám miễn cưỡng chống đỡ đang từ hiệu thuốc bắc đi đến.

“Tiểu nhi.” Nàng kêu lên.

“Cô Sương!” Chống đỡ cái ô giấy Quân Mạc Tiểu vội vàng ngẩng đầu, “Người làm sao vậy?” Nhẹ buông tay, cái ô giấy bay tới trong tuyết, hẳn nóng vội nắm lấy tay bạn tốt đã không còn độ ấm.

“Ta tốt lắm a.” Nước mắt nóng hổi trào ra khỏi hốc mắt.

“Người không tốt, người thật không tốt.” Quân Mạc Tiểu vô cùng lo lắng

kéo nàng tiến vào phía sau rèm trong cửa hàng trà.

“Đại thẩm, có thể cho chúng ta thêm vài cái bếp lò được không?” Hãn nhìn lão bản cửa hàng trà nói.

“Được được, ai nha, vị con dâu nhỏ này làm sao vậy?” Bộ dạng của Cô Sương dọa lão bản nhảy dựng lên. Hai mắt nàng đỏ hồng làm người ra không đành lòng, hai gò má đông lạnh lại hồng lại tím, đầu đầy toàn bộ là băng tuyết được tan ra ướt sũng.

Lão bản hảo tâm đưa đến vài cái bếp lò, từng trận lo lắng vây quanh Cô Sương.

Một đôi tay lạnh lẽo cầm chặt lấy Quân Mạc Tiếu.

“Hãn đối với người không tốt?” Trong con người của hãn là ánh sáng ngoan âm.

Cô Sương cắn môi, vẫn lắc đầu.

Hãn là người trên đời này hiểu Cô Sương nhất. Bình thường Quân Mạc Tiếu giả vờ yếu đuối ở trước mặt Cô Sương, nay khôi phục lại bản tính của hãn, hãn nghĩa khí mà dùng tay giúp nàng gạt lệ.

“Cô Sương tỷ tỷ, để cho ta cũng lau đi trí nhớ của người đi, người sẽ không còn nhớ hãn, sẽ không thống khổ.” Hao phí linh lực, cho dù bị trở về nguyên hình, hãn cũng không chùn bước.

Nàng ghen ngào lắc đầu, “Không, nếu ta cũng quên, thì còn có ai nhớ rõ thời gian đã qua của chúng ta? Còn có ai? Còn có ai có thể bảo tồn một phần tình yêu này? Chỉ cần ta còn nhớ rõ, một phần tình yêu kia liền vĩnh viễn đều ở trong đây.” Nàng luyến tiếc a, đó là thứ duy nhất nàng có được

Quân Mạc Tiểu thở dài liên tục.

“Ta muốn rời khỏi Trường An, nhưng lại không thể mang người đồng hành, Tiểu nhi.” Nàng khóc đến khóc không thành tiếng. Trước kia còn có Tiểu nhi cùng nàng, mà hiện tại hắn lại bị Phong Trường Lan kiềm chế, nàng căn bản không có năng lực để cứu hắn. Trời đất bao la, nàng lẻ loi một mình, nàng không có cha mẹ, không có nhà để che mưa tránh gió, chỉ có chính mình nàng đi.

“Ta với người cùng nhau đi.”

“Không nên không nên, giải được của người làm sao bây giờ? Phong Trường Lan sẽ không bỏ qua cho người.”

“Cô Sương.....”

“Tiểu nhi, ta không bao giờ thấy hắn nữa, không bao giờ thấy nữa. Ta sẽ đi đến trước thành Hàm Dương tìm Du Nhân, để cho khuây khoả, lại quyết định về sau phải làm sao.” Phong Trường Lan phất nàng đi nhúng tay vào chuyện của Du Nhân, nàng với Du Nhân cũng kết thành tình nghĩa tử muội.

“Lâu Định Nghiệp hắn.....” Phu quân của Du Nhân lại là người đại ác, hắn rất lo lắng a.

“Không có việc gì, có Du Nhân ở đấy, hết thấy cũng không sao.”

“Người đợi chút.” Quân Mạc Tiểu chạy đi ra ngoài, rất nhanh lại chạy về bên người nàng. Trên tay hắn cầm rất nhiều giấy màu vàng. Cắn nát đầu ngón tay, hắn một hơi viết thành ba lá bùa, nhét vào trong tay phải của nàng, “Có thể tránh cho người đi đường xá vất vả. Thiêu hủy nó rồi hé ra, có thể đi đến địa phương mà người muốn đi.” Nói xong, hắn kéo tay trái của nàng qua, bài trừ rất nhiều máu hồ ly trên tay của nàng viết ra một chuỗi phù chú, phù chú kia hiện lên thành một vòng kim quang rồi chậm rãi biến mất.

“Tiểu nhi!” Cô Sương hoảng sợ kêu lên.

Trên khuôn mặt của Quân Mạc Tiểu lúc này đang nhiễm một màu hắc khí, ngón tay bị tổn hại đang chảy máu không ngừng.

“Ta không sao, tĩnh dưỡng vài ngày là nguyên khí có thể khôi phục, đây là cho người dùng để phòng thân, ta không ở cạnh người, nếu có người khác khi dễ người thì làm sao bây giờ?” Hắc nhãn mắt lại phun ra khí, rồi lại thật sâu hít vào. Linh lực hao tổn đã rất nhiều, làm tổn hại đến sức khoẻ.

Ngồi cùng Quân Mạc Tiểu ở quán trà đến khi trời tối, hai người cuối cùng cũng không thể không chia tay.

“Người yên tâm, bất luận ở nơi nào, ta đều sẽ nhớ rõ xây cho người hồ tiên miếu, chờ người thoát khỏi tay của Phong Trường Lan, là có thể tới tìm ta.”

“Không cần rất miễn cưỡng bản thân, ta không sao cả, Cô Sương tỷ tỷ.” Hắc nhìn nàng phát phát tay, “Ta sẽ thường xuyên nhìn người, ta quay về đây.”

“Uh, Tiểu nhi, ta đi trước.”

Quân Mạc Tiểu gật gật đầu, muốn nói gì rồi lại thôi. Dưới đèn lồng màu hồng, bọn họ ở trong gió tuyết biệt ly.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 9

Tuyết lớn ước chừng khoảng hai ngày, đến sáng sớm ngày thứ ba, ánh mặt trời rốt cục cũng xuyên thấu qua tầng mây thật dày chiếu xuống mặt đất.

Day day đôi mắt mệt mỏi, Thuần Vu Thiên Hải từ trong cung quay về được người nâng xuống kiệu.

Vừa mới xuống mặt đất, một trận gió lạnh kéo tới, một nam tử thân mặc áo màu tro mộc mạc đột nhiên xuất hiện ở bên người thị vệ.

“Vương gia.” Hắn hơi mở miệng, kiêu ngạo gọi Nghi vương lại.

“Điều dân lớn mật, thấy Vương gia vì sao không quỳ xuống?” Thị vệ trừng mắt gầm lên, nhưng thật ra là cảm thấy hoảng sợ. Người này xuất hiện lặng yên không một tiếng động, bọn họ không một người nào có thể nhận ra được, dù sao bọn họ cũng là thị vệ được huấn luyện nghiêm khắc có bài bản, nên tuy kinh ngạc nhưng trên mặt vẫn là kính cẩn bình tĩnh.

Ích Thọ vừa thấy hắn, vội vàng tới gần Nghi vương thì thầm vài câu.

Thuần Vu Thiên Hải hiểu rõ gật đầu. “Người chính là Phong Trường Lan.” Người này rất lạnh lùng, lãnh đạm, đây là ấn tượng đầu tiên của hắn.

“Đúng là tại hạ.” Mắt lạnh khẽ nâng lên, tóc bạc khác người của hắn tung bay như mưa tuyết trong gió.

“Thỉnh đi vào nói chuyện.” Không có việc gì sẽ không bước đến Tam bảo

điện, hắn rất ngạc nhiên, đại thương được lớn thứ nhất ở Trường An này tìm tới cửa để làm chuyện gì.

Xốc lại tinh thần mạnh mẽ, hắn dẫn Phong Trường Lan đi vào trong Bách Hoa lâu.

“Thỉnh dùng trà.” Hắn phân phó người đưa trà ấm lên. Chờ khi nước trà đưa lên, hắn kêu người lui xuống dưới.

“Phong mỗ tới là vì hoàn thành một việc rất quan trọng đối với Vương gia.”

Ngón tay dài gõ gõ vào cái chén, Thuần Vu Thiên Hải chậm rãi giương mắt, “Bốn vương có chuyện gì trọng yếu cần phải làm phiền các hạ ra tay sao?” Hắn rất bình tĩnh hỏi.

“Có, đó là trí nhớ của Vương gia.”

Dừng lại động tác gõ ngón tay, Thuần Vu Thiên Hải nheo mắt lại, “Người có năng lực này?”

“Vương gia, người thường sao lại vô cớ mất đi trí nhớ trọng yếu như thế? Hơn nữa là, chỉ quên một người đặc biệt nào đó?” Hắn cũng không ăn nói lung tung, tình huống tương xứng với tình trạng hiện nay của Nghi Vương.

“Người giải thích lời của mình một chút.” Không có nóng nảy quá mức mà truy vấn hắn, thái độ như thế không có chuyện gì.

Phong Trường Lan khẽ cười một tiếng, bắt đầu có chút thưởng thức vị Vương gia này. Không nhanh không chậm, trừ bỏ nhược điểm là Cô Sương ra thì có thể nói là con người cẩn thận.

“Có một hồ ly được tu luyện ngàn năm, chế tạo ra một đạo phù chú, dùng

một sợi tóc một người rồi đốt thành tro, làm cho người ta uống vào, tức khắc sẽ xóa đi trí nhớ. Tại hạ bất tài, vừa vặn lại nuôi một hồ ly như vậy cũng biết hăn đã từng làm một việc tốt.”

“Hăn vì sao phải làm như vậy?” Càng nghe, trong lòng hăn càng rõ ràng, việc này cùng với hăn có quan hệ rất lớn.

“Hăn là bạn tốt của Cô Sương cho nên trượng nghĩa ra tay. Cái này mà còn gọi là Hồ ly sao? Thật sự là làm cho người ta thờ dài mà.”

“Làm thế nào để giải được đạo phù chú này?” Có thể khôi phục được trí nhớ trước kia, hăn có thể hiểu được nguyên nhân mà Cô Sương cắt đứt quan hệ.

“Hôm nay tại hạ chính là đến thay người cởi bỏ đạo phù chú này.” Tóc bạc ở trong phòng sáng lên như gấm vóc.

Ánh mắt từ trên xuống dưới đánh giá Phong Trường Lan, “Vì sao lại giúp ta?”

Một sự phản nộ khôn xiết cùng ử rữ bao phủ quanh người áo tro.

“Chuyện này không phải là muốn giúp Vương Gia, mà thật là đang trả thù Cô Sương làm việc bất nghĩa. Ta nghĩ Vương gia cũng rõ ràng, Cô Sương sợ hãi như thế nào nếu người tìm được đoạn trí nhớ bị phủ đầy bụi kia.”

“Nàng đối với người đã làm cái gì?”

“Nàng xúi giục thê tử của tại hạ trốn khỏi nhà, làm cho tại hạ đau lòng muốn khóc.” Tâm tính thiện lương của hăn khổ sở, hận Cô Sương đến cực điểm. Từ lúc đi vào Trường An, hăn chưa bao giờ cùng nữ nhân yêu dấu tách ra, nay chẳng những hàng đêm phải ngủ một mình, mà còn phải đuổi theo đồ Tiểu Bạch vui vẻ..... hăn thực không am hiểu loại sự tình dở dành vợ này.

Nếu không phải chính mình đang giãy dụa như thế, thì Thuần Vu Thiên Hải cảm thấy mình nhất định sẽ cười ra mắt. Cô Sương a, đoá hoa hồng đầy gai sồi nổi này, không bị cản trở lại thích đi đấu đá lung tung.

“Nghe qua rất giống kiệt tác của Cô Sương.” Hắc vô lực lắc đầu.

“Vương gia, tại hạ muốn ra tay.”

“Thỉnh.” Hắc ngồi thẳng thân mình, nhắm mắt lại ngồi im. Một nam nhân yêu thương ái ân vô cùng, tuyệt đối sẽ không dễ dàng trốn tránh, liên lụy đến người yêu thương. Đạo lý này hắc biết, hắc cũng biết rằng hắc có thể tin nhiệm nam tử tóc bạc này.

“Vương gia, xin hãy cẩn thận suy nghĩ đến khuôn mặt của Cô Sương. Ta muốn bắt đầu.” Thanh âm của Phong Trường Lan lạnh lung từ từ vang lên trong tiếng gió, nhất thời làm cho người ta cảm giác giống như đang ở trong một cánh đồng bát ngát.

Trong bóng tối, hắc cũng không biết đặt mình ở nơi nào, có lẽ là ở không trung, có lẽ là ở biên giới hoàng tuyền, trừ bỏ hơi thở của Phong Trường Lan hết thấy đều trở nên hư vô.

Tâm chợt nhói lên, đau đớn vô cùng, Thuần Vu Thiên Hải mất đi tri giác.

Chậm rãi, ở trong bóng tối có tiếng nói.

Trí nhớ trước kia được trở lại, chuyện cũ trước kia rõ ràng như tạc.

Bọn họ gặp nhau ở Tử Đằng Hoa, hắc từ trong Tín Dương Vương phủ đem nàng, đem chấm nhỏ này trộm đi ra, cuối cùng sau ba năm giằng co, khi hắc chỉ còn hai bàn tay trắng, nàng dứt khoát cùng hắc đi đến Chiêu Lăng, lúc hắc đoạt lại quyền lực, lại làm cho nữ nhân yêu thương bất hạnh sinh non, tất cả tất cả đều đã sáng tỏ, hắc biết nàng vì sao trốn tránh, nàng không phải

không thương hấn, mà là nàng không thể vì hấn mà sinh hạ con nối dòng, lại không muốn thấy hấn lấy nữ nhân khác. Vấn đề nan giải của bọn họ, nàng lại một mình gánh vác, nữ nhân này thật ngốc.

Một vị tanh ngọt chui vào giữa yết hầu.

“Vương gia, tỉnh lại.” Một giọng nam xa xôi nhưng lại rất gần gọi hấn, “Mau, tỉnh lại, đừng sa vào trong đó.”

Ánh mắt đột nhiên mở to, Thuần Vu Thiên Hải tỉnh táo lại, một ngụm máu tung toé phun ra.

“Nguyên nhân hậu quả, không cần ta tỉ mỉ nói lại chứ.” Phong Trường Lan lau đi mồ hôi trên trán hẹp dài, thở hỗn hển nói.

Tự ái, hận, oán ghét, si mê từ trong đấy tỉnh táo lại, hấn nắm chặt hai bàn tay thành quyền.

“Vương gia, người tiếp nhận được chứ. Cô Sương cùng con hồ ly kia giao tình không phải là ít, nếu nàng vận dụng phù chú để đào tẩu, người có thể dùng vật này để trấn trụ nàng.” Phong Trường Lan xuất ra một chuỗi dây Đào Mộc châu liên giao vào lòng bàn tay của hấn.

Nắm chặt Đào Mộc châu liên, Thuần Vu Thiên Hải bỗng nhiên đứng lên, đã quên mất sự tồn tại của Phong Trường Lan. Hấn muốn đi tìm nữ nhân luôn miệng nói thương hấn, cùng hấn hoạn nạn, lại từng tuyên thệ cùng nhau sống đến đầu bạc, lại nhẫn tâm phong tỏa trí nhớ của hấn.

“Ta nghĩ, ở Trường An người sẽ không tìm thấy nàng.” Phong Trường Lan bình tĩnh theo ở phía sau hấn nói.

“Cái gì?” Thuần Vu Thiên Hải quay người, nắm chặt hai tay buông xuống dừng lại ở hai bên sườn. Đáng chết! Hấn nên biết cái nữ nhân kia có bao

nhiều cách chạy trốn khỏi người hân!

“Nàng đi đến phủ Hàm Dương lâu.” Phong Trường Lan hảo tâm nhắc nhở.

Thuần Vu Thiên Hải mệt mỏi cười liếc hân một cái, “Người thật sự rất hận Cô Sương?”

“Chúc vương gia đi một chuyến tới Hàm Dương thuận lợi. Cáo từ.” Hân phải đi về truy thê.

“Cũng chúc người sớm đến ngày được phu nhân tha thứ.”

Hai nam nhân, lần đầu gặp nhau, lại tình tảo luyện tiếc.

Ái thê! Thật khó khăn, không khom lưng không được a.

Hôm đó, Thuần Vu Thiên Hải dẫn theo một trăm thị vệ, đi đến phủ đệ của Lâu Định Nghiệp, một trong những thương nhân đứng đầu ở thành Hàm Dương.

Vị Lâu Định Nghiệp này, có thể nói ác danh rõ ràng, cầm giữ việc buôn bán ở thành này, ở cả hai phía hắc bạch hô phong hoán vũ, thậm chí ngay cả “Tây Vực Đô hộ phủ”, “An Tây Đô hộ phủ” cung nha đều nhìn sắc mặt hân mà làm việc.

Nam nhân như vậy, không phải một nhân vật dễ đối phó.

Quả nhiên, ở trong thành Hàm Dương, mắt thấy sắp bắt được Cô Sương, thì nửa đường lại nhảy ra Gia Cát Du Nhân bạn tốt của nàng, nàng cùng ác bá phu quân của nàng kéo dài thời gian làm cho Cô Sương lại từ trong khóe mắt của hân chuồn mất.

Ngàn dặm xa xôi tấn công vào một khoảng không.

Hắn không khỏi nắm tay cắn răng. Năm đó hắn không kịp chạy trở về cứu Vũ nhi, mới liên lụy nàng vì hắn mà chịu khổ, hắn yêu nàng, luyện tiếc nàng, chẳng sợ cả đời đến chết không con cũng không nguyện phản bội nàng, vì sao nàng lại không hiểu, cả đời này không có nàng, hắn cũng không thể trở thành một người nguyên vẹn.

Tận cùng trời đất hay dưới hoàng tuyền, hắn sẽ không buông nàng ra.

Lại đã một năm hoa nở nữa, trong một toà nhà giản dị và yên tĩnh tại trấn nhỏ ở trên Hà Đông tây, một phụ nhân khuôn mặt xinh đẹp thân mặc chiếc váy màu đỏ thắm, đang đến một cửa hàng bánh mua vài cái bánh nướng.

Ôm bánh nướng về, nàng xem bạc vụn còn trong tay, đây là ít bạc nàng còn sót lại, từ nơi này mà vòng đến Lâm An, khả năng sẽ không đủ.

“Ai, trên trấn này làm sao có thể thay người làm mối chứ? Cũng kiếm được ít bạc chạy trốn.” Lầm bầm lâu bầu, nàng khẽ nâng góc váy, đi trở về tiểu viện do mình thuê.

Đẩy cửa vào trong viện, nàng cảm thấy sống lưng có chút lạnh lạnh.

Nghiêng đầu, nhìn trái nhìn phải, cũng không có cái gì khác thường.

Thở phào nhẹ nhõm, nàng cất bước vào nhà, gần đây thực sự là có điểm nghi thần nghi quỷ.

Trong viện ánh sáng rực rỡ cùng tuyết động thập phần chói mắt, làm cho nàng sau khi vào nhà một lúc sau mới có thể thấy rõ ràng cảnh vật trước mắt.

“Vũ nhi, ở tại nơi này thực sự vui vẻ sao?”

Nàng sợ hãi lui về phía sau từng bước. Hắn làm sao có thể.....

Thuần Vu Thiên Hải mặc quan phục màu nhạt, ngón tay dài nâng chén trà trên bàn gỗ, khí định thần nhàn nhìn nàng.

Nghe hắc hô lên “Vũ nhi”, Cô Sương kêu to không tốt. Hắc hình như..... đã nhớ được điều gì ? Chẳng lẽ lại dùng khắp huyết thảo?

Vẻ ngốc ngếch chỉ duy trì một thời gian rất ngắn, nàng ném bánh nướng xuống nhanh chóng lui ra bên ngoài.

“Nàng muốn làm gì cũng phải suy nghĩ kỹ đi” Hắc không biết khi nào đã đi đến bên người nàng, đóng cửa phòng lại, tóm lấy hai bả vai của nàng, gắt gao đem nàng đặt tại trên ván cửa.

“Nàng dám tìm một yêu quái đến xóa đi trí nhớ của ta.”

Ánh mặt trời ở trên nóc nhà chiếu nghiêng qua viên ngói bị nứt, lại dừng ở trên người Thuần Vu Thiên Hải, sự gầy yếu, mỗi một của hắc rõ ràng có thể thấy được.

“Chàng thật gầy.” Cô Sương muốn khóc, bàn tay nhỏ bé lạnh giá xoa hai má của hắc.

Qua bốn mùa trăng, hắc trà không nhớ cơm cũng không nghĩ, giục ngựa không ngừng để tìm kiếm nàng, trong lúc đó mấy lần bị bệnh.

“Vì tìm nàng, ta thiếu chút nữa thì chết ở trên đường.”

Cô Sương thở dốc vì kinh ngạc, nước mắt quanh viền mi, cái này không phải ý của nàng, không phải.

“Khổ sở như thế, vì sao chàng không buông tay?”

“Nàng cùng ta đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thề ước nhiều như vậy, nói buông là có thể buông sao? Ta không giống như nàng, máu lạnh vô tình

như vậy. Nói cho ta biết, vì sao muốn phong toả trí nhớ của ta?” Bộ mặt của hắn vặn vẹo, phun khí hỗn loạn.

Ánh mắt của nàng rơi xuống nơi khác, dờ dẫm nói: “Chàng đều đã biết tất cả, còn cần thiếp cho đáp án sao?”

“Ta muốn nàng nói ra.”

“Thiếp không thể sinh con, cũng không có biện pháp nhìn chàng cùng nữ nhân khác sinh con, nên thiếp đành phải rời đi.”

“Vậy nàng có nghĩ tới ta sẽ ưng thuận hay không, nàng có nghĩ tới xóa đi trí nhớ của ta, ta sẽ như thế nào hay không? Vì sao hai người phải khổ, mà nàng lại muốn một mình gánh? Ta là nam nhân, nàng lại đem ta đặt ở chỗ nào?”

Nàng cúi đầu im lặng.

“Ta biết nàng không thể sinh hạ cho ta con nối dõi, ta biết nàng không thể cùng nữ nhân khác chia sẻ ta. Cho nên ta mới nói với nàng, ta không cần con nối dòng, Thuần Vu gia về sau sẽ như thế nào, ta không muốn quản, bỏ qua thân phận Vương gia một bên, ta chỉ là một nam nhân, muốn ích kỷ một lần này, hoàn toàn muốn ích kỷ cho nàng một lần, nàng vì sao lại muốn bức ta? Nàng có biết ta yêu nàng nhiều như thế nào sao?”

“Đó là bởi vì chàng yêu ta, lúc trước để xóa đi trí nhớ của chàng mà ta đã thống khổ bất lực, mỗi lần nghĩ đến phải cùng chàng tách ra, một mình cả đời, đều muốn sụp đổ, đối với chàng, ta không thể để chàng ích kỷ! Phu quân của ta, Thiên Hải của ta, gia tộc Thuần Vu từ lâu đời, con nối dõi của chàng có quan hệ tước vị, đất phong, bổng lộc. Ta làm sao có thể để cho chàng bị người sau này bêu danh? Ta yêu chàng, ta so với bất luận người nào trong thiên hạ đều yêu chàng hơn, mới có thể nhẫn tâm xuống tay chặt đứt đoạn

tình này. Nếu không yêu chàng, nếu không nghĩ tới hạnh phúc của chàng, ta sẽ không cần phải nhận lấy nhiều đau khổ như vậy?”

“Sau khi rời đi khỏi chàng, ta mỗi ngày đều lấy nước mắt để rửa mặt, nếu không phải Tiểu nhi đi ra ngoài tìm đồ ăn, ta sẽ đói chết từ lâu rồi, chàng biết không? Bởi vì ta căn bản không có biện pháp để quên chàng.”

“Vậy thì hãy trở về bên người ta!” Hai mắt của hắc đở đậm, gắt gao giữ chặt nàng.

“A, không được, ở trong Hừng Khánh cung gặp lại chàng, liếc mắt một cái, làm cho ta cảm thấy chúng ta giống như trở lại trước kia. Chàng là người mà Vũ nhi yêu thương sâu đậm, ta là Vũ nhi được chàng tìm mọi cách sủng ái. Ta rất nhiều lần muốn ngã vào trong lòng chàng, nói với chàng mấy năm nay ta đã phải chịu nhiều uỷ khuất, rồi muốn chàng cười nói với ta “đứa nhỏ ngốc”. Nhưng lại nháy mắt, ánh mắt xa lạ của mọi người ở bên người chàng đều đã nhắc nhở ta, chuyện đó là không có khả năng. Ta không thể trở lại bên cạnh chàng, không thể.”

Buông tay đang nắm giữ trên hai vai nàng, Thuần Vu Thiên Hải nhắm mắt, trấn tĩnh lòng mình. Hắc đở cuộc nên làm như thế nào để xoay chuyển được suy nghĩ của nàng? Rõ ràng nàng vẫn còn yêu hắc đở.

“Thiên Hải, ta đã thề độc, kiếp này không thể cùng chàng nhận thức, chàng hãy buông tay đi!”

“Nàng rõ ràng còn yêu ta, nếu ta buông tay? Nàng sẽ như thế nào?”

Nắm chặt tay hắc đở, nàng dùng hết sức lực nói: “Ta sẽ thật cẩn thận cất chứa khoảng thời gian đã qua của chúng ta, tình yêu của chúng ta, lời thề của chúng ta, để khoảng thời gian ấy cùng ta đối mặt với con đường trong tương lai, chỉ cần ta còn có một hơi thở, tình yêu của chúng ta sẽ vẫn còn tồn tại,

vẫn còn đang sáng lạn.”

Bàn tay nhỏ bé của nàng sờ chỗ vết thương trên mai tóc của hân, “Ta vĩnh viễn sẽ nhớ rõ vết thương này là như thế nào, nhớ rõ chàng dạy ta “nghi ngôn uống rượu, cùng tử giai lão”. Cất chứa tình yêu ngày đó, sẽ rất đau rất đau, dù đau, nhưng ta cũng muốn lưu lại tất cả. Kiếp này ta đều đã là người của chàng.” Nàng nhịn rơi lệ xuống để khuyên hân.

“Nếu không có ta, nàng sẽ một mình đi hết quãng đời còn lại? Ta không thể để nàng không vui vẻ, không thể cho nàng vất vả như vậy, ta là nam nhân của nàng.” Hân buông mi xuống, đau lòng nói nhỏ. Được một nữ nhân như thế yêu, hân thật sự cảm động, nhưng đau thương lại đầy mình.

“Chàng đem ta từ trong Tín Dương Vương phủ cứu ra, có lẽ lúc đó kết cục nhất định đã là như vậy.”

“Ta trèo non lội suối, phong trần mệt mỏi, ta không muốn lại một mình trở về. Không muốn dọc theo đường đi rất lạnh, rất cô đơn. Trong trí nhớ của ta khi không có nàng, ta lúc nào cũng cảm thấy bên người như có một người, lại càng không nói đến hiện giờ đã khôi phục trí nhớ.”

“Hôn thư này chàng đã nhận rồi, cô nương tốt đấy còn đang chờ chàng”

“Hôn thư ta đã nhận nhưng ta khi tiến cung là để cho Thánh Thượng nhận lấy.” Ngày ấy hân cố ý dùng lời nói để kích nàng, kỳ thật là hân cầm hôn thư trực tiếp quăng cho Hoàng Thượng, trong cung ba ngàn phụ nữ cũng không ngại thêm một người nữa, mà hân thì là nhược thủy ba ngàn chỉ thủ nhất biểu âm. (Meott: “nhược thủy tam thiên, chích thủ nhất biểu âm” ý nói ba ngàn chỉ có thể chọn một)

“Chàng!” Lại bị hân lừa gạt. Nàng còn nghĩ rằng hân rốt cục cũng đã thỏa hiệp, vì thế năm vị (chua, cay, ngọt, đắng, mặn) trộn lẫn được bày ra đã lâu.

“Người nói không giữ lời, không phải ta, mà là nàng! Nàng ở bên Long hồ đã nói, Đại Hữu là phu quân của nàng, nói dối, Đại Hữu ca vốn chính là ta. Nàng không phải nói, nàng sinh ra là người của Đại Hữu, chết là quý của Đại Hữu sao? Ta muốn nàng thực hiện lời hứa.”

“Ta sinh ra là người của chàng, chết cũng là quý của chàng, ta sẽ không thay đổi.” Nàng cắn môi. Tiểu nhi đưa bùa chú cho nàng đã dùng hết rồi, nay chỉ còn thuật pháp này lưu lại ở trên tay nàng. Suy nghĩ ra trăm cách xoay chuyển, nàng giơ lên tay trái chộp lên, nhưng cái gì cũng không phát sinh. Yêu lực của Tiểu nhi lại xảy ra vấn đề? Cô Sương trong lòng sửng sốt, né tránh Thuần Vu Thiên Hải, kéo cánh cửa đang dựa vào.

“Nàng muốn làm gì cũng đừng nghĩ, trừ bỏ theo ta trở về Trường An thành thân, không có đường khác để đi.” Cánh tay dài đem nàng kéo trở về, lại đặt ở trên ván cửa. Lần này hẳn không dễ dàng buông nàng ra, mà là hung hăng hôn môi nàng.

Bốn cánh môi tiếp xúc, nàng muốn cự tuyệt, nhưng lại dần dần xâm nhập trong nụ hôn đầy và cũng rất mau bị lạc tại đây. Bất luận trải qua bao lâu, nàng đều dễ dàng ở trên người hắn mà đánh mất chính mình.

Không thể cứ như vậy, bọn họ đang đi vào đường chết. Đáy lòng nàng có một trận đe dọa cùng giãy dụa.

“Gả cho ta, chúng ta đem hôn lễ của những năm trước vẫn chưa xong hoàn thành nốt. Ngoan ngoãn trở thành Vương phi của ta, để cho chúng ta cùng sống quãng đời còn lại.” Môi hắn nhẹ nhàng mà khiêu khích đốt cháy đôi môi cùng trái tim của nàng.

“Không.....”

“Ta chẳng những muốn hàng tháng hàng năm, mà chết cũng muốn ở cùng

một chỗ với nàng. Đối với ta thì gặp được nàng ở kiếp này là đẹp nhất, đừng để chúng ta lại là ly biệt. Nàng đã thề độc thì phải hiểu như thế nào đây? Ích kỷ như ta cũng sẽ không có kết cục tốt, chúng ta hãy cùng nhau xuống địa ngục. Có nàng làm bạn dưới địa ngục, ta cũng cảm thấy hạnh phúc. Vũ nhi, ta sẽ không để cho nàng phải đông lạnh thành sương (cô sương), nàng vĩnh viễn đều là Vũ nhi của ta.” Hắc ở trên môi của nàng thấp giọng nỉ non.

Lòng của nàng mềm lại như mây, trong mắt, trong lòng, ngay cả hơi thở cũng là hơi thở của hắc, muốn cứ như thế được ở trong lòng hắc.

“Đừng chạy trốn nữa, nếu nàng trốn ta sẽ kêu Phong Trường Lan giết Quân Mạc Tiểu.” Một tia hàn quang từ trong đôi mắt nhu tình phát ra.

Ngón tay Cô Sương nắm chặt ống tay áo của hắc, tròng lớn hai mắt, nhìn nam nhân điên cuồng vì nàng này.

Nàng trốn cũng không thoát.

“Vương gia, Cô Sương trốn cũng không thoát, sẽ ngoan ngoãn theo chàng trở về, nhưng xin chàng có thể phái người đem tiểu nhị trong hỉ phô của ta đưa đến một nơi an toàn.” Nắm chặt ống tay áo của hắc, hai mắt nàng lại rưng rưng cầu xin.

“Được! Được! Chỉ cần nàng khẳng định sẽ trở về là tốt rồi.” Ánh mắt hiện lên một tia lạnh, nhưng trên mặt lại hiện lên vẻ ung dung thản nhiên, hiểu được nàng đã bị uy hiếp, hắc liền gật đầu đáp ứng. Đáng chết! Một khi để cho hắc tìm ra ai là người ở sau lưng làm khó nữ nhân của hắc, hắc tuyệt đối không tha.

BÀ MỖI VƯƠNG PHI

Ngải Lâm
www.dtv-ebook.com

Chương 10

“Nàng có biết hay không, nếu nàng quay đầu bước đi, ta cũng sẽ một mình sống cô độc ở nơi khác suốt quãng đời còn lại.”

Xe ngựa đi vào thành, trong thành Trường An cây hạnh vàng tươi tiến vào trong tầm mắt, tay hắc nắm chặt tay của nàng đang nhìn chón phần hoa hồng trần này.

Hơi hơi cúi đầu, trong lòng Cô Sương đầy chua xót.

Làm cho đôi phương mở ra một đoạn nhân duyên khác đều là không có khả năng.

Nhân duyên của bọn họ bắt đầu từ ngày đó đã liên quan với nhau, không người nào có thể tham gia, bọn họ trong mắt chỉ có lẫn nhau.

“Có thể giúp thiệp đi xuống một chút không?” Di chuyển một vòng lớn lại nhớ tới Trường An, Cô Sương không phải không có xúc động.

“Được! Theo nàng.” Nắm bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương của nàng, hắc đỡ nàng xuống xe ngựa, chậm rãi xâm nhập vào dòng người như dệt vải ở ngã tư đường.

“Ở trong này những bốn năm.”

“Vì sao lại lựa chọn Trường An?”

“Bởi vì trong lòng nghĩ, một ngày nào đó, chàng sẽ đi qua nơi này, có lẽ

thiếp có thể từ xa nhìn chàng một cái.”

Nàng cúi đầu âm thầm mỉm cười.

Gió xuân đánh úp lại, Thuần Vu Thiên Hải ôm môi, ho lên.

Tiến gần sát người hăn, Cô Sương cười, vì hăn mà khép nhanh áo khoác, “Có khỏe không? Có muốn về Hưng Khánh cung trước hay không?”

“Không cần.” Ôn nhu săn sóc làm cho hăn chăm chú nhìn thật sâu nàng.

Nàng cười trong suốt, trong lòng đâu đâu cũng đều là bóng dáng của hăn.

Vẫn không thỏa mãn sao? Đã không có, bọn họ là một nửa của nhau, đã tìm về được toàn vẹn.

“Bình thường, thời điểm một mình đi trên phố này, vừa nhìn thấy bóng dáng tương tự như chàng, sẽ lại rơi lệ.”

Phóng tầm mắt nhìn mọi người, Cô Sương sâu kín nói.

Nắm lấy bàn tay nhu mềm của nàng để lên trên môi, môi hăn hôn vào lưng bàn tay, “Nàng có biết ta ở nơi nào không? Thời điểm nào cũng luôn chờ đợi tuy rằng trí nhớ không có nhưng vẫn chờ đợi.”

Hai người đều nở nụ cười chua xót.

“Trở về Hưng Khánh cung đi.”

“Đúng vậy, cần phải trở về, chuẩn bị ngày đại hôn của chúng ta thật tốt.”

Sợ hãi mơ hồ khiến cho thân thể của Cô Sương lụi lại. Nàng đã làm trái với lời thề, lão Vương phi nhất định sẽ không bỏ qua cho nàng. Nhưng mà nàng còn có thể lại trốn sao? Nàng đi nàng trốn, kỳ thật kết quả đều giống

nhau.

Hắn vẫn sẽ không cưới vợ, vẫn ở một mình, vẫn vì nàng mà dừng chân tại chỗ. Đây là kết quả mà lúc trước, vô luận như thế nào nàng cũng không nghĩ đến...

Cho dù trở về với hắn, nàng có thể chết thật hay bỏ mạng, nàng cũng sẽ không có oán hận. Có thể bảo vệ cho hắn, cho hắn nhiều ngày ấm áp, nhiều ngày yêu, là chuyện mà nàng rất quan tâm, để bù lại đoạn thời gian chia lìa cùng mất mát kia.

Một lần nữa trở lại trong xe ngựa, dùng một chút thời gian ăn cơm tối, hai người dắt tay nhau đi vào Hưng Khánh cung.

Lão Vương phi cùng Liên phu nhân đã ở trong chủ thính chờ đợi.

“Thiên Hải, Tây Bắc như thế nào? Nghe nói con phải về đấy, vì nương cố ý từ Thanh châu lại đây, đang chờ con nhiều ngày rồi.” Lão Vương phi từ ái vuốt ve hai gò má hăm sâu của đứa con, rất đau lòng.

“Hết thấy đều tốt, con bất hiếu, lại làm cho mẫu thân lo lắng.” Hắn nói dối, nói mình đi Tây Bắc nhưng thật ra hắn mang theo thị vệ đi chung quanh tìm người.

“Phu nhân nhà ai vậy? xinh xắn như vậy.” Phát hiện ra Cô Sương, lão Vương phi nở nụ cười, nhiệt tình cầm tay nàng.

Lão thái bà, người diễn thật tốt. Cô Sương đang cảm than từ tận đáy lòng.

Không để Cô Sương nói tiếp, Thuần Vu Thiên Hải giành quyền tuyên bố trước, “Nàng sắp trở thành Vương phi của bốn vương, mẫu thân.”

“Đây là có chuyện gì?” Lão Vương phi kinh ngạc lui ra phía sau ba bước.

Liên phu nhân cũng chấn động theo.

“Ngày mai ta sẽ vào cung, đem chuyện bốn vương muốn cưới vợ báo cáo với Thánh Thượng. Mẫu thân, Nghi Vương phủ đã có việc vui.”

Nắm chặt tay người bên cạnh, hăn rất cục có thể được đền bù như mong muốn.

Nữ nhân này vì sao âm hồn không tiêu tan? Lão Vương phi mặt lúc xanh lúc trắng luân phiên.

“Con thật sự muốn kết hôn với nàng?” Bà nhẹ nhàng hỏi, bàn tay đang giữ chặt lấy cánh tay của Liên phu nhân, chậm rãi ngồi xuống. Nữ nhân này đã nói lời thề độc với nàng, thế nhưng lại còn có mặt mũi chạy về đây để trêu chọc Thiên Hải. Nhìn kỹ ánh mắt cố ý vô tình đảo qua Cô Sương đang đứng cúi đầu.

“Dạ, tâm ý của con đã quyết.” Cô Sương dùng yêu pháp lau đi mọi trí nhớ của hăn, hăn không muốn những người khác nghi kỵ nàng, cho nên đem chuyện cũ nói qua, “Nàng vốn tên là Tố Vũ, bốn năm trước cùng con có một đoạn tình, sau này lại thất lạc, may mà trời xanh thương xót để cho chúng con lại gặp nhau. Búi tóc của nàng là vì con mà vấn, nàng thủy chung vẫn là người của con, thỉnh mẫu thân đại nhân thành toàn.”

“Con xác định là đầu của nàng vì con mà vấn lên không, nếu của người khác thì ai biết được? Bọn họ chỉ biết nói rằng con chiếm đoạt một người phụ nữ đã có chồng. Thiên Hải, con là trưởng tộc của họ Thuần Vu, Thánh Thượng coi trọng con, tại triều đường mọi người đều tôn kính, lại có ngàn vạn thái ấp, con nên lo lắng cho bộ mặt của mình.” Lão Vương phi nói những lời thâm thía khuyên nhủ.

“Nếu dùng tất cả những thứ mà Thuần Vu Thiên Hải con có được để đổi

lấy cùng Vũ nhi sống đầu bạc đến già, con cũng không chút do dự.”

“Thiên Hải a, hôn sự không vội, con nên ngẫm lại thật kỹ. Con cũng có thể đem nàng thu vào trong phủ làm thị thiếp, cũng không phải có thể sớm chiều ở chung sao? Vị trí Vương phi này có quan hệ to lớn, Vương phi của con chẳng những nên vì con mà sinh con đàn cháu đống, còn phải cho gia tộc Thuần Vu ta được mở mày mở mặt. Về sau trong cung có tiệc rượu, các phủ trong lúc đó xã giao con sẽ để cho bà mỗi phố phường này đi?”

“Gả cho con, chính là Vương phi của con, đi đến thì có làm sao, đều có Thuần Vu Thiên Hải con quan tâm, ai dám khinh thường nàng? Nếu con là một Vương gia, mà không làm được cho nữ nhân yêu thương hưởng phú quý vinh quang, thì làm vương này có gì ý nghĩa?”

Liên phu nhân một mực yên lặng không lên tiếng từ trong khiếp sợ bưng tỉnh lại đây, nghe được hai chủ tử không chút nào thoái nhượng tranh chấp, không khỏi có chút lo lắng.

Vương gia cố chấp, lão Vương phi cũng không tranh luận nhiều, việc này chỉ sợ không thể thực hiện.

“Con mới cần ngẫm lại thật tốt, cẩn thận suy nghĩ.” Lão Vương phi giống như nháy mắt đã già đi mấy tuổi, vẻ mặt cùng tinh thần có chút suy sụp.

“Không cần phải nghĩ, mười ngày sau chính là ngày đại hôn.”

“Tốt, vậy khi các người báai đường sẽ không cần phải báai cao đường, Liên phu nhân, sai người chuẩn bị xe, lão thân phải về thái ấp ở Thanh châu.” Nàng khuyên con trai không được, giận dỗi mà đánh trả lại.

“Con cúi lạy tiễn đưa mẫu thân, ngày thành thân, con sẽ thỉnh thái thượng hoàng đến chủ hôn.” Tâm ý của hắn đã quyết, dù có nhiều trở ngại cũng không có khả năng làm hắn lay động.

Cúi đầu chậm rãi nâng lên, Cô Sương hai mắt rưng rưng nhìn khuôn mặt ôn nhu tuấn tú kia. Nàng có tài gì đức gì có thể làm cho hã không chùn bước như thế.....

“Được, coi như ta nhiều chuyện.” Lão Vương phi một khắc cũng không dừng lại. Trước khi đi liền nhìn nàng thật sâu một cái.

Ánh mắt như vậy, Cô Sương sẽ không nhận sai. Đó là hận.

Trừ bỏ dưới đáy lòng nói vô số lần xin lỗi thì lúc này đây nàng không thể lại rút lui.

Bọn họ muốn được là phu thê nắm tay nhau cùng xuống địa ngục, cho nên dù lại gặp thời khắc khó khăn, cũng không thể buông ra.

Hã nói cho nàng, cho dù nàng có rời đi, hã cũng sẽ không lấy nữ nhân khác. Nhấn tâm đẩy hã ra, cũng sẽ không thể thực hiện được tâm nguyện làm cho hã hạnh phúc. Nếu rời đi là khổ, nếu gặp nhau cũng là khổ, không bằng gặp nhau cùng một chỗ, khổ cũng cùng nhau đi.

“Ta đi dưới hoàng tuyền, vượt qua Vong Xuyên, trong lòng suy nghĩ đều là tiểu oan gia kia. Luân hồi số tái, lại làm người, ta lần tìm được hã. Hã nha, đầu thai đến nhà giàu sang, lại là chỉ có một thiếu niên lang, duy độc không nhớ rõ ta. Ta tâm hứa oan gia a, nhưng chỉ có trạm trạm thanh thiên nhớ rõ ta si, chỉ có cuộn cuộn hồng trần nhớ rõ ta tình.”

Ca kỹ trong vườn, trên mặt được xoa một lớp phấn rất dày, giác ngộ bi thiết cao giọng mà khóc nói.

“Ô ô ô, hát thật tốt quá.” Cô Sương ở phía dưới lớn tiếng trầm trồ khen ngợi. nam nhân quý khí bên cạnh nàng cầm khăn vì nàng gạt lệ.

“Mỗi lần đều khóc thảm như vậy, lại cứ ồ ào muốn đến xem.” Thuần Vu

Thiên Hải không biết làm sao, đành cười nàng.

Cô Sương khóc toàn cho toàn bộ mũi đỏ, tức giận bĩu môi, “Là chàng nói muốn đi theo đến, chàng còn trách ta.”

“Ta không đi theo đến, ai sẽ gạt lệ cho nàng.”

Tình cảnh bi thiết vẫn còn đang tiếp tục ở trên sân khấu, giọng hát bi thương vẫn lo lắng như trước.

Giống như làm nũng, nàng bĩu môi nói: “Trước kia có thể khóc ướt mười khối khăn, hiện tại chỉ khóc ướt có một khối khăn này.”

“Đó là bởi vì, đứa nhỏ ngốc này rốt cục cũng tìm được tiểu oan gia của nàng. Nay chẳng những trời xanh sâu thẳm nhớ rõ si mê của nàng, chốn hồng trần nhớ rõ tình yêu của nàng, mà tiểu oan gia của nàng cũng nhớ rõ si mê của nàng, tình yêu của nàng. Nàng là một đứa nhỏ ngốc chân chính, vì người yêu thương lại làm cho chính mình chịu nhiều đau khổ như vậy.”

“Tiểu oan gia, chàng cũng là đứa nhỏ ngốc, vì một chút trí nhớ nghĩ không ra, mà mỗi ngày ăn không vô ngủ không được.”

Hai người đột nhiên nhìn nhau cười.

Mọi người chung quanh đắm chìm ở trong cảm xúc bi thương đều quay đầu nhìn đến với ánh mắt kháng nghị. Nhiều loạn cảm xúc!

Cô Sương le lưỡi, lôi kéo Thuần Vu Thiên Hải lặng lẽ rời đi.

Trở lại trên đường, đêm đã khuya, gió cũng có điểm lạnh, hai người dọc theo ngã tư đường chậm rãi đi, giống như bao nhiêu cặp vợ chồng bình thường khác cầm tay nhau yên lặng xem phồn hoa.

Nắm chặt trong lòng bàn tay, đều là muốn làm đối phương ấm áp, tâm

cũng đi theo ẩm dần lên.

“Kia là cửa hàng bánh bao nóng, mà Tiểu Bạch muội muội đề cử qua, đến đi, ta mang chàng đi nếm thức ăn tươi.”

Nàng vui vẻ nắm hắc, trà trộn vào trong các tiểu điểm ở phố phường khoe những thứ mới lạ giống như giới thiệu.

“Còn có, nhà món điểm tâm ngọt đặc biệt rất ngon.”

Nhìn nàng vui vẻ, tâm của hắc đều say, chờ đợi ngày này như là đợi cả đời.

Đã ăn đến đầy bụng, nàng vỗ vỗ cái bụng phình to, ngã vào trên người hắc nói: “Đi không nổi nữa rồi, Đại Hữu ca.”

“Đại Hữu ca công ta.” Tiểu nữ nhân thích trêu chọc, hắc cười hớ hớ sờ sờ mặt của nàng.

“Đại Hữu ca, có thể đưa ta đi nhìn Tiểu nhi được hay không?” Nàng bắt đầu được một tắc lại muốn tiến một thước.

“Hồi Hưng Khánh cung đi.” Nhắc tới Quân Mạc Tiểu, hắc liền mặt đen.

“Phong Trường Lan không gặp ta, ta muốn biết Tiểu nhi có tốt hay không.” Bối bối cũng không biết Tiểu Bạch muội muội sao lại thích nam nhân như vậy, như thế nào lại bỏ lại thê tử không tìm nữa? Nan giải a nan giải.

Chỉ nhìn hồ ly ngàn năm kia? Hắc mặt càng đen.

Nhưng, ai trong đầu lại bị người động tay chân, truy thê bị người ngăn đón, ai sẽ cao hứng đây? Huống hồ, sau khi Vũ nhi rời hắc đi, vẫn cùng hồ ly thối kia ở cùng một chỗ, hắc tức chết rồi, rất ghen tị, ghen tị đến đau lòng.

“Gió dài rộng rãi không thấy, ở Đại Đường thiên sư lợi hại thì vô số, muốn giết một hồ yêu, không phải chuyện khó khăn. Nga! Đúng rồi, còn có đôi vợ chồng ác bá ở Hàm Dương kia, ta mang binh đi trước, bọn họ dám xuất binh ngăn trở, a! Lá gan của bọn họ không nhỏ nha, muốn tạo phản sao? Bí mật của Gia Cát Du Nhân muốn ta nói ra sao? Xem yêu cầu trên của nàng, ta có thể đưa cho nàng một con ngựa.” Cô Sương thức thời lập tức câm miệng. Ngay cả nhìn Tiểu nhi cũng không thể, hắn rất chán ghét! Thân phận của Du nhân là khâm phạm của triều đình, nàng biết, nhưng chuyện đại sự liên quan đến tính mạng của Du Nhân, nàng không dám xằng bậy.

“Đại Hữu ca, chàng muốn phạt thì phạt thiếp đi.”

“Uh?”

“Phạt thiếp tốt lắm.”

“Thật sự?” Đôi mắt hắn nhìn nàng thực không đành lòng.

“Thật sự! Phạt thiếp, nhưng chàng cũng đừng lại chọc giận Tiểu nhi, còn phải giống như thiếp, thích hắn, chúng ta cùng nhau làm cho Tiểu nhi mười tòa hồ tiên miếu.” Thật là tính toán có lời nha.

Chỉ biết tiểu hoạt đầu này sẽ không dễ đối phó như vậy. Hồ tiên miếu! Tiếp theo thế nào thì sẽ nói sau.

Nắm chặt bàn tay nhỏ, Thuần Vu Thiên Hải nghiêm mặt đen, lôi kéo nàng hướng Hưng Khánh cung đi, “Trở về đi, nhìn xem hôn sự chuẩn bị thế nào.”

“Ai.” Nàng ngẫm lại biện pháp, làm cho hắn không tức giận Tiểu nhi nữa.

Mấy ngày sau, đại hôn đã khiến toàn thành bàn tán xôn xao náo nhiệt.

Hoàng Thượng vẫn cùng Nghi vương xưng huynh gọi đệ, đặc biệt phong

cho Cô Sương là quận chúa, lấy thân phận Tín Dương quận chúa gả nhập vào Nghi Vương phủ, để bù lại năm đó Nghi vương vì thay hắc đoạt lại hoàng quyền mà không thể bảo hộ thê tử, làm Cô Sương sinh non trong tiệc nuôi.

Từ Triều đình đến dân chúng đều bàn luận.

Rất nhiều người không rõ, một bà mối đã lấy chồng lại có thể bay lên được trên cành cao, tiến gả vào nhà quyền quý phú quý.

Trên triều đình tuy có người phê phán kín đáo với chuyện này này, nhưng cũng không dám trắng trợn phản đối, nhìn kết cục của toàn bộ vây cánh của Doãn Hiến xem, thì biết thế lực của Nghi vương có bao nhiêu lớn mạnh, ai cũng không muốn con đường làm của chính mình bị gặp khó khăn.

Ngày thành hôn đó, hỉ kiệu màu sắc đỏ thắm, cùng một đội ngũ đón dâu thật dài, theo nam nhân đứng đầu rời Xướng Nhạc phường, đi qua đường cái Chu Tước, đi về phía bắc về Hưng Khánh cung.

Dọc theo đường đi, hỉ nhạc rung trời, chiêng trống tề minh, Nghi vương phong thái tuấn nhã ngồi ở trên con ngựa cao to vui vô cùng.

Hôm nay hẳn là nam nhân hạnh phúc nhất toàn thành Trường An.

Vạn dặm dưới bầu trời không mây, mang theo mùi hoa, đi theo từ trong tay tỳ nữ, không ngừng phân tán.

Trải qua nhiều thiên tân vạn khổ, bọn họ rốt cục cũng hưởng khắp thiên hạ tuyên cáo, bọn họ thành thân.

Giờ mẹo, trời còn chưa sáng, đèn ở Hưng Khánh điện đã được đốt sáng.

Nén nhịn ngáp, Cô Sương tóc tai bù xù, còn buồn ngủ từ trên giường đứng lên, sửa sang trang phục và đạo cụ của phu quân vào triều dung.

“Để cho Liên đi đến đây đi, nàng nên ngủ tiếp, canh giờ còn sớm.” Hãn sớm đứng dậy, nhìn văn thư trong tay.

Hôm nay sau khi tiến cung diện thánh, hãn sẽ mang theo Vũ nhi trở lại Tây Bắc.

Nàng lắc đầu, mặt chưa trang điểm có vẻ xinh đẹp lười biếng.

“Thiếp đã nói qua với Liên đi, về sau việc này sẽ do thiếp làm, nàng có thể ngủ thêm một chút. Sau này, buổi sáng ngủ dậy không làm cho chàng chuyện này, sẽ thấy lo lắng.”

Đang cầm công văn, ngón tay dài của hãn véo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, “Thật muốn đời đời kiếp kiếp đều làm phu quân của nàng.”

Nụ cười ngọt ngào nở rộ trên mặt Cô Sương. Hãn nén nhin phần dưới hạ thân, dùng môi nhặt lấy nụ cười như hoa, Cô sương được nhận ngượng ngùng đáp lại.

Sau khi hôn môi, nàng đỏ mặt vì hãn mặc quần áo chải đầu đưa hãn vào triều.

“Hành lý đều đã chuẩn bị tốt lắm? Ngày mai sẽ lên đường đi đến biệt quán ở Tây Bắc, biệt quán mặc dù thoải mái, nhưng ở Tây Bắc nhiều năm gió lớn khô hạn, người ở rất thưa thớt, người Thổ Phiên lại thường xuyên khiêu khích, cho nàng đi theo ta, vì phu thực sự không đành lòng a.”

“Vương gia, Chiêu Lăng hãn là càng đáng sợ hơn so với Tây Bắc, không phải chúng ta cũng sống được tốt lắm?” Nàng lơ đãng.

“Đúng, nàng nói đúng. Ta vào triều đây.” Hãn hôn hôn cái trán của nàng, cười rồi đi.

Ngồi kiệu vào cung, sau khi lâm triều lại cùng vài vị quan viên ở Binh bộ, thương nghị phòng ngự ở Tây Bắc, buổi trưa, Hoàng Thượng lại nhân hân sắp trở về Tây Bắc, gọi hân tới Đại Minh cung nói chuyện. Dùng qua bữa cơm, uống xong chén rượu ly biệt, hân bái biệt Hoàng Thượng, trước khi ra khỏi cung, tình cờ lại gặp người không nên tình cờ.

Mẫu thân của hân.

Dưới cung điện nguy nga, mẫu tử rót cục lại mặt đối mặt.

Nhìn ra được lão Vương phi vừa đi ra khỏi nơi của thái thượng hoàng.

“Mẫu thân, việc đã đến nước này, xin mời hồi Thanh châu tĩnh dưỡng đi.” Gần đây mẫu thân đều thường xuyên ở trong cung, muốn mượn quyền thế của hoàng gia trợ giúp ép buộc hân hưu thê. Nhưng mà thái thượng hoàng cùng Hoàng Thượng cũng không nguyện nhảy xuống nước sông không rõ nà, nàng nói nhiều lại cũng vô dụng.

“Cái nữ nhân kia không thể sinh con nối dòng cho người.”

Thuần Vu Thiên Hải vô cùng khiếp sợ, nhìn chăm chăm vào mẫu thân của mình.

“Con cho tới bây giờ cũng không nói cho người khác biết chuyện của nàng, mẫu thân làm sao mà biết được?” Chẳng lẽ mẫu thân không có bị xóa đi trí nhớ?

Người chính là người cho tới nay luôn uy hiếp Vũ nhi? Hân cơ hồ khó có thể tin được.

“Trà này của nàng, ta không có uống.”

“Nguyên lai mẫu thân vẫn luôn biết đến sự tồn tại của nàng, khi con thống

khổ vì bị mất trí nhớ, mẫu thân cái gì cũng không nói, chính là không ngừng đưa nữ nhân cho con.” Hắc thật sự không thể tin được, đây là mẫu thân của hắn.

“Thiên Hải, người đang làm cái gì, người biết không? Gia tộc Thuần Vu sẽ tuyệt hậu, tước vị làm sao bây giờ? Tổ tông từ trước tới nay làm sao bây giờ? Người sẽ không bị con cháu cười, Thuần Vu gia sẽ bị bại trong tay người. Người rõ ràng có thể có được đứa nhỏ của mình, đừng bởi vì áy náy đối với nàng mà hủy hoại bản thân mình, bị hủy đi cả nhà Thuần Vu.” Hôm nay nói ra chân tướng, bà có thể từ nay về sau quyết liệt giác ngộ.

Thân thể to lớn ngang bướng, bởi vì tức giận cùng dồn khí mà run run, “Thỉnh mẫu thân thứ con bất hiếu! Vũ nhi mất đi đứa nhỏ là vì con, còn có con yêu nàng, hơn tất cả mọi thứ trên thế gian này, con tuyệt đối không thể dứt bỏ nàng. Về phần liệt tổ liệt tông, sau trăm tuổi, ta sẽ hưởng bọn họ bồi tội.”

Dừng lại một chút, hắn nói: “Ta sẽ để cho Đông Lam đưa người trở về thái ấp, người về tại Thanh châu dưỡng lão đi, từ nay về sau không được bước ra khỏi Nghi vương phủ ở Thanh Châu một bước.”

“Người dám giam lỏng ta!”

“Thỉnh mẫu thân tự trọng.” Hắn lãnh khốc xoay người.

“Ha ha ha!” Lão Vương phi đột nhiên phát ra tiếng cười khùng bố, dùng thanh âm oán độc nói: “Cái nữ nhân kia đã từng tuyên thệ, nàng đã vi phạm lời thề, cho nên nàng sẽ phải bỏ mạng, ta đã chờ ngày nào đó, ngày nào đó có lẽ chính là hôm nay.”

“Người đã muốn điên rồi, Đông Lam, đưa người đi trở về Thanh Châu.”

“Tuân mệnh.”

“Nàng sẽ không chết tử tế được, không chết tử tế được a!”

Mang theo âm thanh nguyên rửa rỗng to, giống như đến từ U Minh. Thuần Vu Thiên Hải nhất thời cả người toát ra mồ hôi lạnh.

Vũ nhi! Nhớ tới người đang ở trong nhà chờ hăn, ngực đột nhiên co rút lại, nhanh chóng trở về Hưng Khánh cung.

Trong lúc đi như bay, trong đầu hăn hiện lên vô số ý niệm đáng sợ trong đầu.

Hăn còn kịp sao?

Gió gào thét thổi qua hai má hăn, thời gian giống như hỗn loạn, hăn đã không phân biệt rõ đây là bốn năm trước kia, hay là hiện tại.

Một lòng treo cao, vì nữ nhân yêu thương mà xao động không ổn định.

Phóng ngựa ra khỏi cung thành, trở lại Hưng Khánh cung, chỉ nghe đến tiếng quát to ngày xưa.

Trên trán một chuỗi mồ hôi lạnh tích lặc, hăn giục ngựa vào cung, chỉ thấy thị vệ chộp lấy đao đang hướng tới Bách Hoa lâu.

Sắc trời dần dần chuyển ám, không khí buộc chặt.

“Mau, có người lên tiến vào.”

“Mọi người cẩn thận.”

“Bọn họ hướng về phía Vương phi đi.”

Đoạt qua một thanh đao bên người một vị thị vệ, Thuần Vu Thiên Hải đi đầu chạy qua cầu đá đi thông đến Bách Hoa lâu.

Trước Bách Hoa lâu một đoàn hỗn loạn.

Thị vệ tới trước đứng chặt trên cầu, nhưng không ai dám đụng.

Chỉ thấy người trong vòng, Cô Sương tay chảy máu nhanh chóng bảo vệ Liên phu nhân đang ngất xỉu, tay trái giơ lên cao, đối với một đám hắc y nhân phóng ra ánh sáng màu vàng.

Sát thủ mặt che hắc y, xem ra đều là võ lâm cao thủ, đối mặt với kim quang này, vị trí toàn bộ bị rối loạn.

Có ánh sáng bắn ra, đánh vào cây cổ thụ to trước Bách Hoa lâu, cây đại thụ nhất thời bốc lên khói đen, thân cây xuất hiện một lỗ thủng to.

“Tha mạng a, thần tiên tha mạng.” Hành tẩu giang hồ mấy năm nhóm sát thủ chưa từng gặp qua thần công này. Bọn họ nhận nhiều bạc của lão Vương phi, vốn tưởng rằng giết một nữ nhân trói gà không chặt thật dễ dàng, kết quả là lật thuyền trong mương.

“Hừ! Đều quỳ xuống cho ta.”

“Quỳ, chúng ta quỳ.”

Tình thế đã bị Cô Sương khống chế được. Mà sắp xếp điều khiển đám người, Thuần Vu Thiên Hải lúc này đầu đầy mồ hôi chạy tới trước mặt nàng.

“Người đâu, đem những người này quăng vào trong thiên lao cho ta.” Hắc căn rằng ra lệnh, quay người hung hăng ôm lấy Cô Sương, cả người đều đang run động. “Ta chưa có tới trễ, chưa có tới trễ.” Đệ nhất anh hùng thiếu chút nữa cũng bị hù chết.

Đột nhiên tới ôm chặt làm nàng hoang mang, nhưng rất nhanh hiểu được tâm sự của hắn.

“Thiên Hải, thiếp không có việc gì, vì chàng thiếp cũng sẽ bảo vệ mình thật tốt. Chuyện như vậy sẽ không xảy ra nữa, sẽ không.”

“Cô Sương, ta không thể lại mất đi nàng.”

“Thiếp vĩnh viễn đều ở trong này, Thiên Hải, vĩnh viễn.”

Trước mặt mọi người, hấn hung hăng hôn nàng, còn cùng nàng ở trong Bách Hoa lâu đóng cửa ba ngày, chờ khi nàng tái xuất hiện ở trước mặt mọi người thì cũng không dám ngẩng đầu nhìn người.

Ở cửa khẩu Ngọc Môn, một tòa hồ tiên miếu mới tinh, khánh thành trong tiếng một chuỗi pháo. Cột làm bằng Thanh hồng, ô đá dựng đầu củng*, Ngọc Thạch được rải thành bậc thang, cùng nhau tạo thành ba tòa điện phủ cao lớn. Ngoài phòng, trong viện, thực sự rất nhiều cây tùng bách, cũng coi như một không khí trang nghiêm yên lặng.

*Đầu củng: là một loại thiết kế đặc biệt của kiến trúc Trung Hoa bao gồm những thanh ngang từ trụ cột chìa ra gọi là củng và những thanh trụ kê hình vuông chèn giữa các củng gọi là đầu

Ngoài chính điện ở giữa thờ phụng hồ tiên, có bảy, tám nô bộc mặc quần áo màu tương cùng sáu tiểu hài tử. Sáu tiểu hài tử, ba con trai ba con gái, mỗi người đều có ánh mắt ngập nước xinh đẹp, cô gái ở giữa nhỏ tuổi nhất, hai gò má còn béo đỏ đỏ, làm người khác nhìn không được muốn động thủ véo véo một cái.

Nam hài đều mặc quần áo màu xanh đậm, bọn họ tóc đều buộc và dùng màu sắc dây lưng giống nhau như đúc, ba nữ tử, lớn một chút, cùng là mười tuổi, nhỏ một chút cũng là bảy tuổi, đều mặc quần áo màu hồng, khuôn mặt càng non nớt mềm mại.

“Hừ, các người đều đứng xa bốn thiếu gia một chút.” Một nam hài vóc

dáng cao nhất kiêu ngạo để hai tay ra sau, cách đệ muội hẳn rất xa.

Cái tiểu hài tử khác đều lườm hẳn một cái, đứng lên vọt đến dựa vào một bên rào chắn, còn sót lại cô gái nhỏ tuổi nhất, tựa vào bên người hẳn. Ba năm nay thỉnh thoảng vị đại ca này sẽ phát tác một chút, bọn họ đã thành thói quen.

“Bốn thiếu gia là con cháu của hoàng tộc Thế Tông, cho làm con thừa tự để cho cha làm trưởng tử, với các người những tiểu hài tử được thu dưỡng này không.....”

Không đợi hẳn nói xong, một nắm bùn ẩm ướt nện ở trên má phải của hẳn. Hẳn thật muốn khóc nha. Bọn họ cũng không biết, bởi vì trong người của hẳn có huyết thống của hoàng tộc Lý thị mới làm cho gia tộc Thuần Vu không có tuyệt hậu, nếu không có hẳn, Thuần Vu thị còn không biết phải chết bao nhiêu người, đám đệ đệ muội muội này làm sao có ngày này. Ai! Lũ tiểu tử vong ân phụ nghĩa kia.

“Bọn nhỏ, nhanh đến bên trong đi, cho các con dập đầu dâng hương cho cậu hồ tiên.” Trong tay ôm một tiểu oa nhi đang nhào về trước, Cô Sương cười dài triệu hồi bọn nhỏ.

“Nương, chúng con đến đây.” Nghe được mẫu thân kêu to, bọn nhỏ đều chạy vội đi qua.

“Nương, chúng ta vì sao lại có cậu hồ ly?”

“Cậu Hồ tiên, trước kia cũng không phải đệ đệ của nương, nhưng là cậu hồ tiên của các con, nghĩa bạc Vân Thiên, quên mình vì người, quả thực là hồ ly giữa quân tử, đi theo nương xông pha sóng to gió lớn, đấu với Diêm vương mặt lạnh.....”

Thao thao bất tuyệt cũng không quên hướng thiệp vàng trên mặt mình

“Các còn còn không mau bái cậu hồ tiên? Bái hẳn, cậu hồ tiên sẽ trở nên thật là lợi hại, giống như nường.” Thấy bọn nhỏ đều sùng sốt, nường duỗi tay trái, chỉ thấy một chùm tia sáng màu vàng bắn ra, đánh nát cây ghế mộc ở cạnh cửa. “Thấy không, nường rất lợi hại đi.”

Tiểu hài tử trong lòng nường thấy thế cười sung sướng, những tiểu hài tử khác đều đã thấy nên không thể trách.

Thúc giục hai lần, nhị Tử Trị cùng tam Tử Nghiệp dẫn đầu tiến lên quỳ gối trước tượng Quân Mạc Tiểu, quỳ dập đầu ba tiếng, tiếp theo là hai nữ nhi cũng tiến lên kính hương.

“Tiểu nhi a, con của ta đứa nào cũng đều thông minh có năng lực, Nghiệp nhi lại gánh trên lưng nhiều văn thơ như vậy, Trị nhi lại khó lường, đi theo biệt quán võ tướng học không ít võ nghệ, nay đã có thể cùng Đông Lam đánh ngang tay. Còn có Nghi nhi, có đôi khi miệng ác ý một chút, nhưng lại đặc biệt vừa ý, biết chiều cổ đệ đệ muội muội. Đều là nhờ phúc của người, người hãy phù hộ thật tốt cho chúng nhé.” Cô Sương cười đối với hồ tiên lắc nhai một trận.

“Cậu Hồ tiên.” Thuần Vu Nghi quỳ đến trước tượng ngọc, còn chưa thấy mở miệng như nào, đã ghen ngào, “Cha ta nường bọn họ..... Nhớ ngày đó, trong nhà chỉ có mình ta là đứa nhỏ, nường cùng cha đều sùng ta, nhưng là nhưng là, bọn họ sau đấy lại kiếm thiệt nhiều tiểu hài tử trở về, mỗi người đều lai lịch không rõ, một đứa mỗi ngày đều ở phía sau viện phá phách, một đứa mỗi ngày cắn ta khi dễ ta, cậu hồ tiên, ô ô ô.....” Hẳn làm thế tử thật khổ a.

“Người xem thấy ở đây chỉ có sáu người, nhưng trong nhà còn có thiệt nhiều còn chưa bước đi xuống đất được . Ô ô, người nói ta về sau làm Nghi vương, làm trưởng tộc của Thuần Vu gia còn không vì bọn họ mà mệt chết sao? Đệ đệ muốn kết hôn, muội muội phải lập gia đình, ô ô..... Nghĩ đến ta

đầu liền đau, ta mới mười tuổi nha, bọn họ cũng không bắn khoản đến cảm thụ của ta, thu dưỡng nhiều tiểu hài tử như vậy, về sau.....” A, như thế nào khóc đã nửa ngày, nương không có tới an ủi hẳn? Nhìn trái nhìn phải, trừ bỏ đệ đệ muội muội, còn có bóng dáng của nương?

Người đâu?

Ngoài hồ tiên miếu, một con tuần mã chở Cô Sương cùng Thuần Vu Thiên Hải, đón ánh nắng chiếu xuống, chạy về phía bãi cỏ xanh biếc.

“Phu quân, bọn nhỏ.....” Mới vừa ở trong miếu, đã bị phu quân kéo đi ra.

“Có Liên đi ở đó.” Hẳn có chút ghen tỵ nói: “Mỗi ngày đều vây quanh bọn nhỏ, nàng đều đã quên đi phu quân này.”

“Làm sao có thể thế? Phu quân, thiếp yêu chàng.” Ánh nắng chiếu rọi nụ cười xinh đẹp của nàng.

“Ta cũng yêu nàng. Cô Sương của ta, Vũ nhi của ta.” Con ngựa bay nhanh, hẳn gặt gao đem nàng ôm vào trong ngực, gió đánh tới cũng thổi không thổi tan ấm áp của bọn họ.

“Nghĩ ngôn uống rượu, cùng tử chấp lão, cầm sắt ở ngự, ai cũng tình hảo.” Nàng đặt lên vai hẳn, gần sát lỗ tai của hẳn, đưa lời thề non hẹn biển nói cho hẳn nghe.

“Biết sự quan tâm của nàng đối với ta, biết săn sóc của nàng với ta, biết lời hứa của nàng hỗ trợ nhau đến chết, biết tình thâm ý trọng của nàng, vì phu lấy thâm tình này tặng, từ nay về sau tình về giai nhân, để giai nhân thâm tình hậu đãi.”

Con ngựa chậm rãi dừng lại, ở dưới nắng ấm trời trong nắng hẳn hôn môi ái thể.

“Chờ một chút.”

“Uh?” Hãn không vui.

“Vợ chồng a, về sau cũng không thể nói cho thiệp biết, làm sao mà kim quang đại pháp của thiệp đối với chàng lại không có hiệu quả?” Nàng vẫn hỏi, hãn vẫn không đáp.

“Muốn biết sao? Phải hồi lộ ta nhiều hơn một chút.”

Nàng đưa đôi môi đỏ mọng lên, hi vọng phu quân có thể cởi bỏ nghi hoặc của nàng

Đợi cho hai người hô hấp đều dồn dập, hãn đã hôn xong.

“Có thể nói sao?” Ở trong lòng hãn, đôi mắt nàng quyến rũ như tơ.

“Vi phu lo lắng một chút.” Sờ sờ Đào Mộc châu liên trong tay áo, hãn vui vẻ nở nụ cười.

“Uy, chàng thật chán ghét..... chàng thật chán ghét.....” Lại bị hãn lừa gạt.

Như vậy vĩnh viễn cũng đều tốt, cũng không sai.

Kết Thúc

Edit : ss gau5555

Beta : meott

Áo trắng thoát tục phiêu dật mà đến, chủ nhân của xiêm y môi hồng răng trắng, mặt mày như họa. Hãn phe phẩy chiếc quạt, tiến vào một tòa hồ tiên miếu hương khói cường thịnh.

“Đại thần a, giúp ta năm nay lấy một thiếu mỹ nữ xinh đẹp.” trước tượng thần một nam tử béo trắng đang cầu nguyện.

Thiếu niên áo trắng chỉ cười không nói, hít một hơi hương khói lượn lơ yên tĩnh thật sâu, hân thích.

Không nghĩ tới miếu này của hân, trải qua ba trăm năm kinh doanh lại cũng có thể hưng thịnh vượng vượng, song có lẽ hân cũng không phải ăn không phải trả tiền hương khói, có một số việc hân vẫn sẽ giúp phàm nhân giải quyết một chút.

Ai! Bất tri bất giác, cư nhiên đã qua ba trăm năm. Thiếu niên áo trắng thần thái sáng láng con người lại ảm đạm rồi. Có rất nhiều người đã cách xa hân mà đi, những người này đã coi hân như con người, người cùng hân tình như anh em.....

Làm một yêu quái cô đơn, hân lại cảm thấy chán ghét, không có điểm cuối của sinh mệnh, khuyết thiếu động lực nào đó.

“A? Vị tiểu ca này, người cùng tượng thần ở chỗ này quả thực giống nhau như đúc a!” Thiếu phụ bụng rất to mặc áo hoa ngắn, đánh giá hân từ trên xuống dưới.

Mặt mày phong lưu chớp chớp, hân nhìn chăm chú nữ nhân trước mắt, cái mũi nhanh nhẹn ngửi. Hương vị rất quen thuộc đến từ hồn phách thơm mát.

Mỗi một linh hồn đều có một hương vị thuộc về nó.

Nàng là.....

Mấy trăm năm nay, hân đi lại ngay tại nơi này, chưa từng có người nói qua hân giống với bức tượng.

Chẳng lẽ đây là cái gọi là Duyên phận?

“Chậm một chút, cẩn thận bụng.” Một nam tử thân hoa phục vội vàng mà đến, bảo vệ thiếu phụ. Tướng mạo của hắn bình thường, ở chỗ tóc mai một vết bớt rất rõ ràng

Bọn họ như thế nào lại vẫn ở cùng một chỗ ? Thiếu niên áo trắng than thở, tạo hóa trêu người.

“Thiếp muốn ăn nho, có mua được không?” Thiếu phụ mắt sáng lên trong suốt khi thấy tướng công.

“Đã sai người đến mời dạm ngoài tìm cho nàng, nơi đó nhất định sẽ có.” Hắn vỗ vỗ sau lưng của nàng.

“Phu quân, chàng thật tốt.”

“Oa! Ô ô ô ô, vị tỷ tỷ này xin thương xót, thu lưu một chút.”

Chiếc quạt vừa thu lại, tức khắc nước mắt đầy mặt, hai tay gặt gao túm trụ ống tay áo thiếu phụ.

“Người làm cái gì?” Nam nhân tức khắc đen mặt.

“Chàng không cần hung dữ với hắn.” Thiếu phụ hờn dỗi.

Nam nhân vì thế tử, ẩn giấu lửa giận đầy ngập.

“Tỷ tỷ, tiểu nhân cùng cha mẹ lạc đường, bản thân không có một đồng, tỷ tỷ a, có thể thu lưu ta mấy ngày?”

“Tiểu huynh đệ thật đáng thương, người theo chúng ta hồi phủ đi. Ta tin tưởng người, chờ chúng ta trở lại trong phủ, sẽ giúp người tìm kiếm người nhà được không? Ngoan, đừng khóc, người có thể đến nhà của chúng ta làm

khách, thẳng đến tìm được cha mẹ của người rồi nói sau. Phu quân, hẳn thật đáng thương.” Mắt to ngập nước gạt lệ nhìn phu quân.

“Tốt lắm tốt lắm, để cho hẳn theo chúng ta đi đi.” Nam nhân nhú mày, thấy nương tử khóc liền mềm lòng.

“Phu quân, chàng thật tốt quá.” Phụ nhân hoạt bát bổ nhào vào trong lòng nam nhân giống như con mèo nhỏ vui vẻ nũng nịu mà đến.

Nam nhân dờ khóc dờ cười, chỉ có thể ngây ngốc nở nụ cười.

Nữ tử sau khi đi vào trong miếu cầu rồi đi ra, tướng công nâng nàng lên xe ngựa màu đỏ ngồi trở về phủ đệ.

Thiếu niên áo trắng vụng trộm cười vô cùng cao hứng đi theo ở phía sau xe ngựa.

Hẳn thật vui vẻ.